8 Demokratikleşme Masalı
10 Kirli Savaş ve İşçi Sınıfı
Orta Sayfa: Dünya'da ve Türkiye'de: Özelleştirme Saldırısı
16 IMF Soygun Çarkı
21 FRANSA'nın Ruanda İşgali

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

1-15 Temmuz 94, Sayı:3, Fiyatı:15 000 TL

Genel Grev-Genel Direnişe!

Sermayenin Saldırılarına Dur Demek İçin

Topyekün Saldırıya Karşı Topyekün Mücadele!

"Kriz dönemleri, olayların akıl almaz bir hıza kavuştuğu, her bir günün yeni ve şaşırtıcı olaylara gebe olduğu dönemlerdir. Türkiye kapitalizminin, iyiden iyiye kriz çukurunun dibine doğru yuvarlanmış bulunduğu şu günlerde de yaşadığımız budur.

"Kriz dönemleri, yalnızca olayların hızını artırmakla kalmıyor, aynı zamanda yüzlerdeki bütün maskeleri yük haline getirerek gerçeklerin alabildiğince açık bir hal almasına yol açıyor.

"Devleti gerçekte kimlerin yönettiği, parlamenter demokrasinin nasıl da rezilce bir oyundan ibaret olduğu, tüm bu temel sınıfsal gerçekler, olayları dikkatle izleyen işçi ve emekçilerin çıplak gözle algılayabileceği açıklıkta sahnede beliriyor."

Yukarıdaki sözler, ilk sayımızın *"Sivil Darbe Senaryoları"* başlıklı kapak yazısından alınmıştır. Son birkaç haftada peşisıra yaşadığımız olaylar, ilk sayımızdaki bu vurguları yinelememizi gerektirir niteliktedir.

Tabloya kısaca bir bakalım. Bu ülkenin başbakanının yabancı bir ülkede, kirli yollardan elde edilmiş ve özenle gizlenmeye çalışılan büyük miktarlarda bir yatırıma-servete sahip olduğu ortaya çıkıyor. Bu durum, normal burjuva siyaset kuralları açısından dahi o başbakanın derhal istifasını gerektiren büyük bir skandal iken, Türkiye'de neredeyse bir yaprak bile yerinden oynamıyor.

Sermaye düzeninin aynı zamanda bir ABD vatandaşı da olan bu hanım başbakanı, ikinci vatanında, nasıl elde edildiği "bilinmeyen"(!) bir servete sahip ve bu servetini açıkladığı mal beyanında belirtmemiş... Bu, burjuva yasalarına göre dahi açık bir suç teşkil ederken, "hukuk"un kuralları harekete geçmiyor. Ama temsil ettiği halkın büyük bir desteğiyle millet meclisinde yer alan bir partinin milletvekilleri, Kürdistan'daki zulmü teşhir ettikleri için, Türk devletinin vahşi sömürgeci politikalarına az çok muhalefet yürüttükleri için, partileri kapatılıyor, haklarında idam istemiyle davalar açılıyor. Üst üste yaşanan bu iki olay, burjuva hukukunun da, burjuva parlamenter sistemin de nasıl ikiyüzlü bir karaktere sahip olduğunu, nasıl da rezilce bir oyundan ibaret olduğunu başka hiçbir ek izah gerektirmeyecek denli açık bir biçimde gözler önüne seriyor. Bir yandan bu ikiyüzlülükler yaşanırken, diğer yandan da Kürt halkı toplu katliamlardan geçirilmeye devam ediyor. Cebinde ölüm listesi taşıyan başbakan, kamuoyu önünde arsızca ölüm fermanları deklare ediyor. Terörist devletin resmi ve gayriresmi katliam çeteleri ise, bu ölüm emirlerini tek tek infaz ediyor vb.. vb..

Düzenin kokuşmuşluğunun ve ikiyüzlülüğünün örnekleri bunlarla da sınırlı değil. Tabloyu izlemeye devam edelim. Düne kadar "ortak fedakarlık", "ek vergi", "krizin yükünü zenginler çekecek" demagojileriyle işçi ve emekçilere yönelik saldırıya sözde halkçı bir kılıf geçirmeye çalışan sermaye devleti, aradan daha birkaç hafta geçmeden, kendisinin gerçekte hangi sınıfın devleti olduğunu apaçık gözler önüne serecek uygulamaları yürürlüğe koyuyor. Otomotiv sektöründe son dönemde yaşananlar, bu ikiyüzlülüğün en son ve en açık örneğidir. Sözde birkaç hafta önce zenginlerden ek vergi alacağını söyleyen burjuva hükümet, şimdi otomotiv sektöründen başlamak üzere bütün sermaye gruplarından aldığı vergi oranlarını tek tek düşürüyor. Sermaye çevreleri, burjuva hükümetin bu hizmetlerinden, işçi ve

Devamı 3. Sayfada

Kızıl Bayrak

Birleşik ve Militan Bir Mücadele İçin

Sermayenin işçi ve emekçilere yönelik yeni saldırı dalgası, ilk sonuçlarını ortaya koymaya başladı. Saldırı dalgasının ilk sonuçları korkunç bir zam sağanağı ve yoğunlaşan tensikatlar oldu. İşçi ve emekçilerin yaşam düzeylerinde yaşanan ani ve sarsıcı gerilemeyi yüzbinlerce işçinin işsizliğe, aynı anlama gelmek üzere açlığa ve sefalete mahkum edilmeleri izledi. Önümüzdeki günlerde ise, bu saldırıları özelleştirme, anti-terör yasası vb. takip edecek...

Sermaye düzeni, işçi ve emekçileri tepkisiz kılabilmek, saldırılarında başarılı olabilmek için çok çeşitli yöntemlere başvuruyor. Demokratikleşme vaatleri, "ortak fedakarlık" demagojileri bu yöntemlerden bir tanesidir. Çeşitli yollarla işçi ve emekçi hareketini kendi içinde bölmek, bu şekilde de birleşik bir sınıf eyleminin önüne geçmek, sermayenin kullanmaya çalıştığı bir diğer önemli yöntem... Sermayenin bu politikalarındaki en önemli silahı ise sendika bürokrasisi...

Demokratikleşme vaatleri, "ortak fedakarlık" vb. demagojiler sınıf kitlesi içinde kayda değer bir etki yaratmadı. Ama bu aynı şeyi, burjuvazinin diğer yöntemleri için söylemek hayli zor.

Sermaye düzeni, işçi hareketini bölme taktiğini çok çeşitli biçimlerde uygulamaktadır. En sık kullandığı yöntemlerden biri, işçi sınıfının değişik kesimleri arasında ve bir bütün olarak işçi sınıfıyla

Devamı 3. Sayfada

"Kahraman" Mehmet'in Son Kahramanlığı

Emekçi kitleleri düzene bağlama tarihi görevini sürdüren sosyal-demokrasinin Türkiye'deki temsilcilerinin büyük biraderi SHP, "Ana-Baba partisi"nin kuyruğunda hükümete alındığından beri kendini iktidarmış gibi göstermeye çalışırken, aslanlığı ve demokratlığı(!) da elden bırakmıyor.

"Aslan kükremesi" havasında demokrasi yaygarası yapan SHP, elbette insan haklarının yılmaz savunucusu olacaktı(!). Ve bu işle ilgili bakan da bir aslan sosyal-demokrat olmalıydı. Adı İnsan Hakları Bakanlığı olan bir bakanlık da kurulacaktı. Böylece, kağıt üzerinde varolan birçok hak gibi, insan hakları da kağıt üzerinde korunmuş(!) olacaktı. Durum böyle olunca, bu bakanlığa da en yakışanını oturtmak gerekirdi. HEP listesinden seçildikten sonra koltuk karşılığı partisine dönmemekle sosyal-demokratlığın ilk sınavını başarıyla veren "kahraman" Mehmet en uygunuydu. Üstelik uluslararası saygınlığı olan İnsan Hakları Derneği'nin de üyesiydi. Ondan daha iyi kim yapabilirdi bu işi? Hatta bazı iyi niyetli insanlar, sosyal-demokrasinin gerçek işlevini unutarak gerçekten bir şeyler yapacakları yanılgısına bile kapılabilirlerdi. Öyle de oldu. Neyse ki, bakanlık koltuğunu kapan "kahraman" Mehmet kısa sürede bu yanılsamaya son verdi. İlk icraatları ile İnsan Hakları Derneği'nden atılmayı başardı.

İşkencenin sistemli olarak yapılmadığını, evlerde sokaklarda infaz timlerince katledilen devrimcilerin "devletin polisine silah çeken teröristler" olduğu için öldürüldüğünü ifade eden kahramanımız, giderek insan haklarından sorumlu bakanlıkta uzmanlaşıyordu. Hızla görevinde uzmanlaşan Kahraman, Ankara'nın göbeğinde devrimcilerin öldürülmesini izlerken, Türk bayraklarıyla alkış tutan faşistlerin içinde boy göstererek kendini onlara da kabul ettirip mesleğinin zirvesine ulaştı.

Köylerin yakılıp-yıkılması, bir halkın soykırımdan geçirilmesi, gözaltında kayıplar, işkencede ölümler, işten atılmalar, sokaklarda yaşayan insanlar onun ilgileneceği konular değildi. Onun sorunu, İnsan Haklarından Sorumlu Devlet Bakanı olan adını İnsan Hakları Bakanı olarak değiştirmekti. Keramet, bakanlığın isminde ve birkaç bürokrattaydı. Kuşkusuz, dünya kamuoyuna Türkiye'de insan haklarına ne kadar uyulduğu yolunda yalanlar söyleyerek dış itibarımızı(!) korumak için böyle bir bürokrasiye ihtiyaç da vardı.

O da bir aslan sosyal-demokrattı ve muhalefette iken karşı çıktığı terör yasasından daha terörist bir yasa çıkarma işini kıvırma becerisi de gösterebilecek yetenekteydi.

Aradan geçen iki yılda "kahraman" Mehmet tam bir sosyal-demokrat olduğunu ispatlamış, görevini layıkıyla yapmıştır. Ne var ki, ülkede koltuk bekleyen ve en az onun kadar aslan sosyal-demokrat olan birçok milletvekili sıradadır. İşte bunların baskısıyla 4-5 aydır açıkça koltuğunun alınacağı da söylendiğine göre son bir kahramanlık yapmanın da zamanı gelmiş demektir. Mecliste insan hakları bakanlığının kurulmasıyla ilgili toplantıya kimse katılmayınca ve bundan sonra "yorgun milletvekilleri" kendilerini tatile çıkarınca, yeni bir kahramanlık fırsatı doğmuştur. İyi bir aslan sosyal-demokrat, zaten kaybedeceği koltuğu kendisi bırakarak puan toplamayı becermelidir. Artık halkı aldatma işini ve koltuğun nimetlerini bırakmalıdır. Ve "kahraman" Mehmet, yasayı iki yıldır çıkaramıyorum, artık mücadele(!) edemeyeceğim, demokrasi, DYP, iktidar, hükümet, üzüntü, gak-guk diyerek istifa etmiştir...

Artık sıra, sözleri işçiden, emekçiden, halktan yana, düşüncesi ve eylemi ise sermayenin yanında olan sıradaki bir başka aslan sosyal-demokrata gelmiştir. Koltuk ve kırmızı plaka onu beklemektedir. İşçi ve emekçileri düzene bağlamak için uğraşacak yalan makinasının yeni dişlisi olacak sıradaki taze sosyal-demokrat kahramanın adı henüz bilinmiyor. Ama simdiye kadar yapılanlar bu yenisinin de yapacaklarının teminatıdır.

Peki ya siz, işçiler ve emekçiler, bu sermaye düzenine ve onun yılmaz savunucusu sosyal-demokratlara ne zamana kadar kendinizi feda edeceksiniz? İhtilalci sınıf partisinin yaratılması ve sosyalist devrim mücadelesine katkıda bulunmak için işkencelerin televizyondan naklen yayınlanmasını ya da sıranın size gelmesini mi bekleyeceksiniz?

ÇİLLER'İN SERVETİ VE KİRLİ DÜZENİN KİRLİ GERÇEKLERİ

Günlerdir burjuva basında, T. Çiller'in ABD'deki milyonlarca dolarlık serveti tartışılıyor. İstisnasız burjuva basının tüm satılık kalemleri bu olayla ilgili yazılar yazıyorlar, Çiller'e saldırıyorlar. Bu serveti nasıl edindiğini, Türkiye yerine niye ABD'ye yatırım yaptığını ve niye mal beyanında bu serveti bildirmediğini soruyorlar. Emin Çölaşan'ı, Hasan Cemal'i, Güneri Civaoğlu'su vb. tüm satılık kalemler birden en keskin ahlak, hukuk ve vatan savunucusu kesildiler. Her gün gazete dedikleri paçavralarında en büyük ahlaksızlıkları sergileyen, burjuva hukuka bile uygun olmayan bir şekilde DEP kapatılırken, aydınlar cezalandırılırken hukuku "unutan", ülke emperyalizme peşkeş çekilirken alkış tutan sanki kendileri değilmiş gibi...

Burjuva basının satılık kalemleri Çiller'e, sadece uluslararası ve yerli tekelci sermayenin kendilerine verdiği görev sebebiyle saldırıyorlar. Yoksa ahlak, vatan ve hukuk sevdasından değil. Çünkü Çiller artık gözden düşmüştür ve gidicidir. Sermaye kesimleri, krizin yükünün işçi ve emekçilerin sırtına yıkılması görevini Çiller'in başarabileceğine inanmıyorlar. Bu sebeple de Çiller'in, her burjuva politikacıya has pisliklerini ortaya sererek gidişinin zeminini hazırlıyorlar.

Bu olayla, işçi ve emekçilere bol bol fedakarlık çağrıları yapan Çiller'in kendisinin ne kadar "fedakarlık" yaptığı görülmüştür. Türkiye'nin güvenilirliğinden bahsedip, yurtdışındaki işçilere yatırım yapma çağrıları yaparken, kendisi ABD'ye yatırım yaparak ülke ekonomisinin ne kadar "güvenilir" olduğunu göstermiştir. İşçi ve emekçilere "Haydi Türkiye!" derken, kendisine "Haydi Amerika!" demektedir. İşçi ve emekçiler sefalet içinde yaşarken, kendisi ikinci vatanı ABD'de "çocuklarının geleceğini düşünerek" tatlı bir hayat kurmuştur. Bu sadece Çiller'e has birşey değildir. Bu ülkenin tüm burjuvalarının ve burjuva politikacılarının ortak tutumudur. Hatırlanacağı gibi T. Özal da Çiller'in yaptığını yapmıştı. İşçi ve emekçilerin sırtından yaptığı serveti ABD'ye taşımıştı. Daha geçenlerde Özal hanedanının küçük oğlu, "dikili bir ağacı bile olmayan" Efe'nin ABD'de milyarlık bir villasının olduğu ortaya çıkmadı mı?

Çiller, ABD'deki servetini bildirmemekle burjuva hukuka göre suç işlemiştir. Suçunun karşılığı, varolan yasaya göre hapis cezasıdır. Fakat bu yasayı uygulamakla görevli yargı organlarının sesi bile çıkmamaktadır. Çünkü burjuva hukuk kuralları sadece işçilere, emekçilere, Kürtlere, namuslu aydınlara ve devrimcilere ceza kesmek için uygulanmaktadır. Suçlu burjuva olunca tüm yasalar, birden işlevsizleşmektedirler. Örneğin, bir burjuva bayan tarihi eser kaçakçılığı yaparsa, bu, suç kabul edilmez. Veya burjuva çocukları askerlikten yırtmak için sahte raporlar alırsa 1-2 saat "gözaltında" tutularak serbest bırakılırlar. Bu, burjuva hukukun gerçek niteliğidir. Çiller olayıyla bu gerçek bir kez daha ortaya çıkmıştır.

İşçi ve emekçiler bu gerçekleri artık görmelidirler. Bu asalakları sırtlarında taşımayı bırakıp, bunları soygun düzenleriyle birlikte tarihin çöplüğüne atmalıdırlar. Bunu yapmak için harekete geçmedikleri sürece daha çok Çillerler işçi ve emekçilerin sırtlarından ABD'de tatlı hayat kuracaklardır.

Sarp'ın İşleri Sarpa Sardı: "Devrimci Önderlik"ten Bodyguardlığa...

17 Haziran cuma günü TV haber bültenleri ünlü borsa spekülatörü ve dolandırıcı Nasrullah Ayan'ın tutuklandığı haberini verdiler. Haberin asıl ilginç yanı, bir zamanların "hızlı devrimci"si, şimdinin taze şirket yöneticisi Sarp Kuray'ın patronuna gösterdiği sadakat ve koruyucu tavırdı. Sarp Kuray, patronu N. Ayan'ı korumak için alacaklılarla kavga ediyordu.

Bir zamanlar devlet tarafından her yerde aranan, hakkında vur emri çıkarılan, bir kaç davada idam istemiyle yargılanan "sadık" Sarp, çareyi yurtdışına kaçmakta bulmuştu. Uzun yıllar "devrimci"liğe, çıkardığı bir dergi ve yazdığı mektuplarla devam etti. En sonunda geçtiğimiz aylarda, birdenbire sosyalizmin bir ütopya olduğu fikrine ulaştı. Hemen ardından bavulunu toplayıp Türkiye'ye dönerek kapitalizme biat etti.

'70'lerde "finans kapital ve tefeci bezirganlar"a karşı emekçi halkın saflarında mücadele edilmesini savunuyordu. '80'lerde Avrupa'daki mültecilik yıllarında ehlileşti. '90'larda ise, Türkiye'de hatırı sayılır tefeci bezirganlardan Nasrullah Ayan'ın Türkinvest'ine kapağı atarak emekçi halka karşı savaşmaya başladı.

"Yükselen değerler"e sağladığı müthiş uyum, solculuk döneminden kalan "engin" ekonomi bilgisi ve asıl önemlisi yurtdışındaki bazı "kirli" ilişkileri sayesinde hemen Türkinvest'te bir yönetim kurulu üyeliği kapan "sadık" Sarp, yeni sahibinin yanında mutlu bir yaşam sürmeye başlamıştı. Ta ki, 17 Haziran'a dek...

İşte kötü şansı onu burada da bulmuş ve sevgili patronu "haksız" yere tutuklanmıştı. Ne yani, "kapitalizmde para kazanmak suç mu"ydu? Hem patronu dolandırdığı paraları "elbet bir gün geri verecek"ti. Bunları iyi bilen "sadık" Sarp, patronunu adliye koridorlarında canla başla korudu. Bedenini fedakarca siper etti.

Umarız, yıllarca Sarp Kuray'ın peşinden sürüklenmiş ve O'nun dönüşüne umut bağlamış insanlar, Sarp'ın davasına ne kadar "sadık" olduğunu görmüşlerdir. Evet, Sarp Kuray, o "müthiş" örgütçülük yeteneği ile yeniden yapılanmaya gidecektir. Ama yanlış anlamayın. O, büyük ihtimalle bir "dönekler kulübü" kuracaktır. Kulübe üye bulmaktaysa hiç zorlanmayacağı açıktır.

Genel Grev-Genel Direnişe!

Baş Sayfadan Devam

emekçilere uyguladığı saldırının dozajından tüm bunlara karşın hala memnun değiller ki, bugünlerde sık sık ikinci bir paketin açılması zorunluluğundan dem vuruyorlar.

Bu tablonun işçi ve emekçiler açısından sonucu saldırının bu ilk günlerinde bile yıkıcı boyutlardadır. İlk saldırı paketinin açıklandığı 5 Nisan'dan bu yana, işten atılan işçi sayısı 500.000'e ulaşmış durumda. Bunu bizzat burjuvazinin medya kalemşörleri söylüyor. Ve eklemeyi de unutmuyorlar. "Bu daha birşey değil! Bu sektörlerde işten atılan her bir işçi, yan sanayilerde de 14 işçinin işten çıkarılması demektir. Bu da birşey değil, sırada özelleştirme uygulamaları var. Özelleştirme uygulamalarıyla 900.000 kamu çalışanı da aynı akibetle yüzyüze kalacak."

Bu, işin yalnızca tensikatlarla ilgili boyutu. İşten çıkarmalar, ücretsiz izinler, mesai ödenmemesi yoluyla ücret düşürme vb. Sermayenin kriz koşullarında iyice oburlaşan yağlı ve pis gövdesi için tüm bunlar yeterli değil. Şimdi sıra sıfır sözleşme dayatmasına gelmiş durumda. Sermaye, işçi sınıfının karşısına açık bir biçimde "ya işsizlik, ya sıfır sözleşme" dayatmasıyla çıkıyor. İmzalanmış sözleşmelerdeki kazanılmış hakların bile geri alınması için çaba sarfediyor. Burjuva hükümet, toplusözleşme ile kazanılmış olan enflasyon düzeyindeki ikinci dönem ücret zammını kamu işçilerine ödemeyeceğini açıklıyor.

Sendika bürokratları ise, tüm bu saldırılar karşısında geleneksel ihanetçi rollerini büyük bir sadakat ve titizlikle yerine getirmeye çalışıyorlar. Saldırılar olanca sıcaklığıyla gündemdeyken, Türk-İş bürokrasisi toplu halde, ILO toplantılarına katılmak gerekçesiyle Cenevre'ye tatile gidiyor. Faşist Türk-Metal yönetimi, üyeleri onbinler halinde kapının önüne bırakılırken ihanette tüm diğer sendika bürokratlarını geride bırakır bir tutumla "ücretsiz çalışmak"tan sözedebiliyor. Hak-İş yönetimi, krizi "ortak fedakarlık içinde atlatmak"tan, dem vuruyor! vb.. vb.. Bütün bu olaylar sendika bürokrasisinin işçi sınıfının tepesine çöreklenmiş, sökülüp atılması gereken asalak bir ur olduğunu yeniden ve yeniden göstermektedir. Onlar gerek yaşam, gerekse düşünüş tarzlarıyla işçi sınıfının değil, burjuvazinin bir parçasıdırlar. Ve her tutumlarıyla bunun böyle olduğunu kanıtlamaktadırlar.

İşçi sınıfı tüm bu gelişmeler karşısında, henüz militan bir karşı koyuş çizgisinde olmaktan uzaktır. Sınıf içinde bugün genel bir suskunluk ve beklenti havası hakimdir. Gösterilen direnişler yetersiz, kısmi ve yereldir. Belediye, PETLAS, TÜGSAŞ vb. gibi işçi sınıfının saldırıyla doğrudan yüzyüze kalan kesimleri belli bir direniş göstermekle birlikte, bu direnişler birbiriyle bağlantısız, birbirinden habersiz, dolayısıyla da daha baştan etkisiz kalmaya mahkum bir çizgide gelişmektedir. TÜGSAŞ ve benzeri örnekler bir yana bırakılırsa, eylem biçimleri son derece geri ve sonuç alıcı olmaktan uzaktır. Gelinen yerde işçi sınıfının, açlık grevi, tekil Ankara yürüyüşleri vb. türden barışçıl ve yığınsal olmayan ve pasif eylem biçimleriyle sermayeyi geriletmesi mümkün değildir. Bu eylemler, yalnızca işçi sınıfının kendi kendini yorup tüketmesine neden olabilirler.

Sermayenin saldırısı son derece kapsamlı ve şiddetlidir. Böyle bir saldırıya bu tür mevzii ve geri eylem türleriyle direnebilmek, bu tür eylemliliklerle saldırıları geri püskürtebilmek, olanaksızdır. Yapılması gereken, genel grev-genel direnişi örgütlemek, sermayenin kapsamlı ve topyekün saldırısına, genel grev-genel direnişle kapsamlı ve topyekün bir cevap vermektir. Bu yapılamadığı takdirde, sermaye saldırılarında başarılı olacak, işçi ve emekçiler sosyal, siyasal ve ekonomik, tüm cephelerde birden büyük bir yıkımla karşı karşıya kalacaklardır. Bu yapılabildiği takdirde ise, sermayenin saldırılarını püskürtmek, giderek iktisadi, sosyal ve siyasi cephelerde yeni mevziler elde etmek mümkün hale gelecektir.

Genel grev-genel direnişin örgütlenmesinde sendika bürokrasisinden bir beklenti içerisine girmek, sendika bürokrasisinin sermaye karşısında kararlı, militan bir tavır takınabileceğini düşünmek, yenilgiyi önden kabul etmek demektir. Bugüne kadar izledikleri ihanetçi politika ile sendika bürokratları, hangi safta yer aldıklarını net bir biçimde göstermişlerdir. Bugün yapacakları da farklı olmayacaktır. Sözde genel grev kararları alacaklar, sert hamasi nutuklar atacaklar, hayata geçmeyecek eylem takvimleri saptayacaklar ya da en fazlasından 3 Ocak türü bir genel grev soytarılığı ile işçi hareketinin biriken tepkisini boşaltmaya çalışacaklardır. Ama kesin olan birşey var ki, tüm bunları işçi hareketini tereddüte düşürmek, beklentiye sokmak ve böylece de sermayenin saldırılarını kolaylaştırmak için yapacaklardır.

Sermayenin saldırılarını püskürtecek bir genel grev-genel direniş, tek yol budur! Böyle bir militan, kitlesel mücadele hattının örülebilmesi için ise sendika bürokrasisinin inisiyatifini parçalamak, taban inisiyatiflerini yaygınlaştırmak, ileri işçiler arasında bu doğrultuda bir iletişim ve organizasyon sağlamak zorunludur. Böyle bir militan, kitlesel mücadele hattının örülebilmesi için, tüm işçilerin ve işçi sınıfı dışındaki tüm emekçilerin desteğini kazanmaya çalışmak, ortak bir mücadele zemini oluşturmak için çaba göstermek zorunludur. Ve böyle bir militan, kitlesel mücadele hattının örülebilmesi için komünistlerle, tüm devrim güçleriyle elbirliği içerisinde hareket etmek, onların yapacağı katkılardan, sunacağı desteklerden yararlanmak, onlarla sırtsırta mücadeleye atılmak zorunludur. Ancak böyle bir mücadele çizgisiyle sermayenin saldırıları püskürtülebilir, sendika bürokrasisinin teslimiyet ve uşaklık üzerine kurulu saltanatı parça parça edilip çökertilebilir. Ve işçi sınıfı kendi gerçek politik örgütlülüğünü ve önderliğini, ihtilalci sınıf partisini ancak böyle bir mücadele çizgisiyle yaratabilir.

Birleşik ve Militan Bir Mücadele İçin

Baş Sayfadan Devam

diğer emekçiler arasında yapay karşıtlıklar yaratmaktır. Burjuvazi, sistemli ve sürekli bir propagandayla, özel sektör işçileriyle kamu sektöründe çalışan işçileri, işçilerle diğer emekçileri karşı karşıya getirmeye çalışıyor.

Sermayenin işçi hareketini bölmek için uyguladığı ikinci yöntem ise, saldırılarını mevzii olarak gerçekleştirmektir. Yeterli bir sınıf dayanışması gösterilemediği için, yalnızca işçi sınıfının doğrudan saldırıya uğrayan kesimleri karşı koyuş göstermekte, bu mevzii karşı koyuşlarda ise yenilgi kaçınılmaz olmaktadır. Sermaye, bir alanda saldırısını başarıya ulaştırınca, bu kez saldırı oklarını işçi sınıfının bir başka kesimine doğrultmaktadır.

Sermaye düzeni, tüm bu politikalarında başarılı olabiliyorsa, bunun en önemli nedenlerinden biri de sendika bürokrasisinin kendisine sunduğu hizmetlerdir. Sendika bürokrasisi, bu yeni sermaye saldırısı karşısında da geleneksel rolünü oynamakta, ihanet görevini titizlikle yerine getirmektedir. İşçi hareketini dizginlemek için tüm çabayı göstermekte, bunu başaramadığı noktada ise bizzat eylemlerin başına geçip hareketin radikal-militan bir mecraya akmasına engel olmaya çalışmaktadır. Sendika bürokrasisinin bugünkü ana taktiği, işçi sınıfında önce bir beklenti ve tereddüt yaratmak, sonra da onu en geri taleplere rıza gösterir hale getirmektir. Dün, "Yeter ki işsiz kalmayalım, bu takdirde özelleştirme de gerçekleşebilir" diyerek işçi sınıfında özelleştirmeye karşı tepkiyi yumuşatmaya çalışan sendika bürokrasisi, tensikatların alabildiğine yoğunlaştığı bugün de işten atılan işçilere "Ücretsiz çalışmaya, hatta belli bir dönem işsiz kalmaya da razı olun. Yeter ki, sizi daha sonra yeniden işe alsınlar." demektedir.

İşçi hareketi sermayenin bu taktiklerini boşa çıkarabilecek bir eylemlilik düzeyinden henüz uzaktır. Sendika bürokrasisinden beklentiyi tümüyle kesmek, eylemlerde inisiyatifi bizzat ele geçirmek, eylemleri daha genel düzeyde örgütlemek, kendi dışındaki emekçi hareketiyle ilişkiye geçerek ortak eylem platformları yaratmak vb. konusunda, sınıf hareketinde belirgin bir zayıflık sözkonusudur. Bu zayıflık aşılamadığı içindir ki, şu ana kadar sermaye, sendika bürokrasisinin de etkin yardımlarıyla, saldırılarında ciddi bir karşı koyuşla karşılaşmamıştır. İşçi sınıfının sermaye saldırılarının yıkıcı sonuçlarını engelleyebilmesi, giderek de yeni kazanım ve mevziler elde edebilmesi, bu zayıflıkların aşılabilmesine bağlıdır.

Sermaye saldırılarını püskürtebilmenin tek yolu, birleşik ve militan mücadeledir. Bu saldırılar, ancak net hedeflere sahip bir eylem çizgisiyle püskürtülebilir. Hedefleri açık olmayan ya da sermaye saldırılarını geriletmekten çok uzak hedeflere sahip olan bir sözde eylemle -bu, sözde bir genel grev de olabilir- işçi sınıfı hiçbir kazanım elde edemez. Ne var ki, başarılı bir eylem için, yalnızca net hedeflere sahip olmak da yetmez. Bununla beraber, bu hedefler doğrultusunda sonuna kadar mücadele etme kararlılığı da gerekir. Sonuç alıncaya kadar sürekli eylem ve militan kavgacı bir eylem çizgisi... Ancak bu şartlar yerine getirildiği takdirde, sermayenin topyekün saldırısına karşı sonuç alıcı ve etkili bir mücadele örgütlenebilir. Tüm bunlara bir de, saldırıdan zarar gören tüm emekçileri ortak bir eylem zemininde birleştirilebilmenin taşıdığı kritik önemi eklemeliyiz.

Böylesi bir birleşik-militan direnişin örgütlenebilmesi için işçi hareketi, herşeyden önce sendika bürokrasisinin inisiyatifini parçalayabilmelidir. İnisiyatif sendika bürokratlarında olduğu takdirde, onlardan beklenilebilecek olan en fazla 3 Ocak türü göstermelik bir genel grevdir. Sendika bürokratları tarafından eğer bu tür bir göstermelik eylem gündeme getirilirse, bu, yalnızca işçilerde biriken tepkileri boşaltmak amacıyla olacaktır.

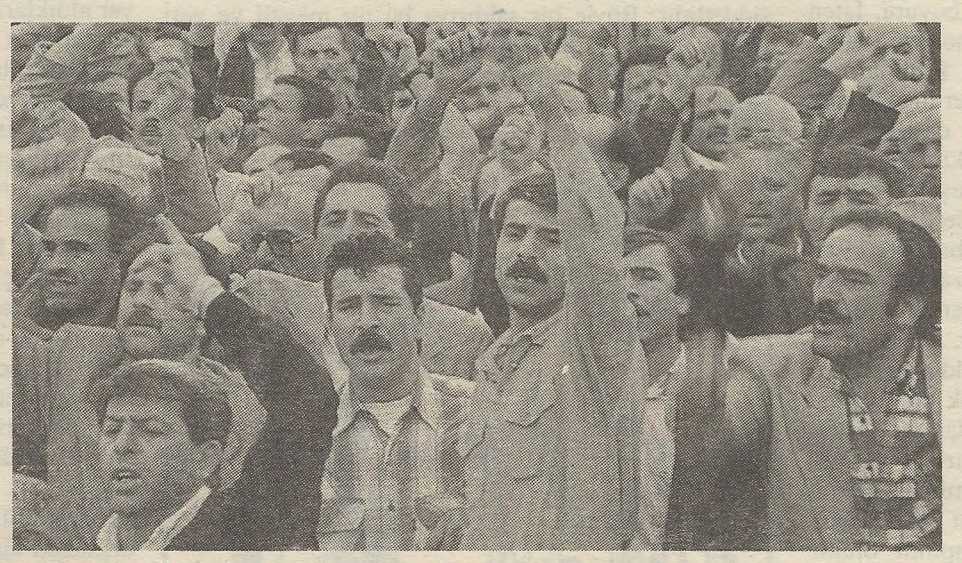
Sonuncu olarak, böyle bir eylem hattının başarısı, işçi sınıfının kendi içerisindeki örgütlülük ve koordinasyona bağlıdır. İşçi sınıfı, tek tek fabrikalarda eyleme önderlik edecek taban örgütlenmelerini yaratabilir, bu örgütlenmeler arasında iletişimi ve merkezileşmeyi sağlayabilir ve diğer emekçi kesimlerle ortak bir eylem hattı yaratmayı başarabilirse, işte o zaman sendika bürokrasisinin inisiyatifini parçalayabilecek, bu bürokratik güruhun tüm ihanet girişimlerine karşın, militan kararlı bir genel grev-genel direnişi örgütleyebilecektir.

İşçi Hareketi:

Sorunlar ve Görevler...

Sermayenin Yeni Saldırı Dalgası Karşısında İşçi Sınıfının İlk Direniş Eylemleri, Henüz Tek Tek İşyerleri İle Sınırlı Kalan Protestoların Ötesine Gidemedi. Bu Yüzden de Etkisiz Kaldı. İşçi Hareketinin Zaaf Alanları, Öncü İşçilerin Görev ve Müdahale Alanlarını da Göstermektedir.

Önümüzdeki Dönem, Sadece Sermaye Sınıfı İçin Değil, İşçi Sınıfı İçin de Bir Ölüm Kalım Dönemidir. Önümüzdeki Dönemden Devrim ve Sosyalizm Savaşında Sağlam Mevziler Kazanarak ve İhtilalci Sınıf Partisini Yaratarak Çıkmanın Yolu Bu Zaafların Aşılmasından Geçmektedir.

Topyekün Saldırıya Karşı Topyekün Direniş

Protesto eylemleri, saldırının öncelikle ve açıktan hedeflediği KİT işyerlerinden başlamıştır. Bu anlaşılır bir durumdur, ama bu KİT işyerlerinin kendi aralarında bile gerekli dayanışmanın sağlanamaması ve işçi sınıfının diğer kesimlerinin desteğinin alınamaması önemli bir tehlikenin işaretidir. Örneğin Karabük demir-çelik işçileri ile İskenderun demir-çelik işçileri, Yarımca Petkim işçileri ile Aliağa Petkim işçileri, Bomonti ve Cibali Tekel işçileri ile Cevizli Tekel işçileri vb. birbirinden gerekli eylem desteğini alamamıştır. Özel sektörde peyder pey yüzbinlerce işçinin işten atılması da genelde sessizlikle karşılanmıştır. Oysa, direnişi bu mevzilerde yoğunlaştırarak ilk saldırıları geri püskürtmeyi başarmak, bir bütün olarak savaşımın geleceği açısından büyük önem taşıyordu.

Bir tarafın kendine güveni artacak, diğer tarafın ise azalacaktı. Bu bakımdan ilk göstergelerin işçi sınıfı açısından olumlu olmadığını belirtmek gerekir.

KİT işçisi özel sektör işçisini, işçiler işsizleri, kadrolu işçiler geçici işçileri vb. yalnız bırakır ve ortak bir sınıf bilinciyle hareket etmezlerse, tek tek her bir kesim de başarısızlığa mahkum olacaktır. Sermaye sınıfının topyekün saldırısı karşısında, birbirinden tecrit olmuş tek tek mevzii direnişlerin başarılı olma şansı yoktur. Çünkü sermaye, her kısmi mevziye aynı topyekün gücüyle saldırmaktadır. Sınıf hareketinin bölünmüşlüğünden kaynaklanan bu gedik kapatılmadığı sürece, sonuçta, sınıfın bütün kesimleri için en ağır yıkım kaçınılmaz olacaktır. Örneğin, özelleştirilecek ve kapatılacak KİT'lerden atılacak işçilere sus payı olarak göstermelik bir "işsizlik tazminatı" verilmektedir. Eğer KİT işçisi, bugün, özel sektörden atılan yüzbinlerce işçi ve diğer milyonlarca işsiz kardeşinin sorunlarına bu yüzden sessiz kalıyor ise, yarın, 3 ile 8 aylık tazminat süresi bitip de işsizliğin ve sefaletin dipsiz kuyusuna kendisi de onlarla birlikte yuvarlandığında kimden destek isteyeceğini şimdiden düşünmelidir.

Sınıf Uzlaşması Değil, Sınıf Mücadelesi Çizgisi

Sorun ve görevlere genel bir sınıf perspektifi ile değil, tek tek işyerlerindeki koşulların, hatta tek tek işçilerin durumlarının dar penceresinden bakılması sözkonusudur. Bireysel kurtuluş hayalleri sermaye tarafından körüklenmekte ve işçiler arasında yaygın etkisini sürdürmektedir. Bu, işsizlik sigortası, işsiz kalacaklara işyeri açmak için kredi vb. gibi zehirli yemlerin yutulmasını kolaylaştırmaktadır.

Sermaye, işçi sınıfının bu zaafını tespit etmiş ve saldırı taktiklerini de bütünüyle bu bireysel reformist kurtuluş hayallerinin üzerine inşa etmiştir. Önce "fedakarlık", "uzlaşma" demagojileriyle işçileri beklemeye, kararsızlığa sevketmekte ve sonra da yarattığı bu sendeleme durumundan yararlanarak bütün gücüyle darbesini vurmaktadır. Sermaye, vuracağı her yeni darbe öncesinde sınıfın nabzını tutarak tepkisini ölçmekte, buna göre saldırının bir sonraki adımındaki yeni taktiğini belirlemektedir. Bir işyerinde "ücretsiz izin"e, "zamsız sözleşme"ye razı olunması, diğer bir işyerinde daha beter bir saldırının gündeme getirilmesini kolaylaştırmaktadır. Burada uzlaşma belgesinin üzerinde ne yazdığı, bunların biraz daha iyi mi, yoksa biraz daha kötü mü olduğu önemli değildir. Önemli olan işçi sınıfının uzlaşma sözlerine kanması, topyekün direniş için harekete geçmek yerine, tek tek işyerlerinde elini kolunu bağlayıp beklemeyi kabul etmiş olmasıdır. Böylece sermayenin saldırısı için yeşil ışık yakılmış olmaktadır. Açılan bu sözde "uzlaşma" kapısından içeriye dalan sermaye sınıfı, saldırısını işçi sınıfının kararsızlığı nispetinde şiddetlendirmekte ve daha önce verilmiş "sözler"in, imzaladığı "uzlaşma belgeleri"nin de artık geçersiz olduğunu ilan etmektedir. Gerekçesi ise hazırdır: "Kriz, şartları daha da ağırlaştırmıştır. Dolayısıyla eski 'uzlaşma' belgeleri de bu yeni şartlar gözönünde tutularak iptal edilmelidir!"

Dün "ücretsiz izin", "zamsız toplusözleşme" dayatmalarını "fedakarlık" demagojisine kanıp kabul eden, direniş bayrağını yükseltmek yerine geri adım atarak "Hiç olmazsa işimi koruyayım" mantığına teslim olup taviz vermeyi kabul eden metal işçileri, bugün onbinler halinde fabrikalarından atılmaktadırlar. Sadece, Türk-Metal ihanetinin hüküm sürdüğü TOFAŞ'ta 2.500 işçi atılmıştır. Faşist Özbek, "Zam almayalım, ayda bir hafta ücretsiz çalışalım." vb. önerilerle şimdi yeni ve daha ağır ihanetlerin yolunu döşemektedir. Demek ki, bugün sınıf hareketinin en büyük zaaflarından biri, önündeki sorun ve görevleri "uzlaşma değil, sınıfa karşı sınıf mücadelesi" bilinci ile kavramakta yetersiz kalmasıdır.

Savunmacı Değil, Direnişçi, Kavgacı Bir Mücadele Çizgisi

Yukarıdaki zaaf ile ilgili bir diğer sorun ise, sınıf saflarındaki savunmacı ruh haliyetidir. Sermaye, krizin gerçek nedenlerini gizleyerek ve krizin çeşitli verilerini satılık kalemlerine istediği yönde propaganda ettirerek, savunmacı ruhhaliyetini işçilere hakim kılmada önemli bir başarı sağlamıştır. Böylece sendika bürokrasisinin teslimiyetçi tutumlarının sınıf saflarında mazur görülmesine de ortam hazırlamaktadır.

Dişe diş mücadele yerine, uzlaşma, icazet ile kazanımların korunabileceği şeklindeki ham hayaller, sınıf saflarında hala etkilidir. Mevcut yasaların, pasif eylem biçimlerinin dışına taşmama, devlet güçleriyle karşı karşıya gelmeme eğilimleri yaygındır. Bu zayıflık bir yanıyla, bugüne kadar devrimci bir önderlik tanımamış işçi sınıfının mücadele gelenekleri ile ilgilidir. İşçi kitleleri, devletin ve onun mevcut yasa ve yasaklarının sınıf niteliğini henüz kavrayamamaktadır. Oysa sermaye ve devleti, işçi sınıfına, Kürt halkına, devrimcilere, komünistlere saldırırken kendi yasalarını bile tanımamaktadır. "Bu mızrak bu çuvala sığmıyor!" diyerek bildiklerini okumaktadırlar. Ama önümüzdeki dönemin kendine özgü sert karakteri gereği, bu yasaklar barikatı aşılacak ve işçi kitleleri tarafından bu yasalar fiilen delinecektir. Yasa ve yasakların yetersiz kaldığı böyle bir aşamada ise devlet terörü bütün azgın biçimleriyle devreye girecektir. Sermaye, can havliyle azgınca saldıracaktır. Bu tutum, onun sınıf çıkarlarının bir sonucudur. İşçiler de

Ankara Yürüyüşü Sürüyor

Adana Anakent Belediyesi'nden atılan işçiler, 13 Haziran'da başlattıkları Ankara yürüyüşünü coşkuyla sürdürüyorlar. İşçilerin çoğunun ayak tabanları parçalandı. Bazıları da çeşitli hastalıklara yakalandılar. Buna rağmen kararlılıklarında bir eksilme görünmüyor. Yürüyüşçüler Ankara'ya yaklaştılar.

Adana Anakent Belediye işçilerinin eylemi, sermaye iktidarının saldırılarına karşı anlamlı bir karşı koyuştur. İşçiler, tüm zorluklara ve baskılara rağmen geri adım atmamışlardır. Yılgınlığı değil, direnişi seçmişlerdir. Fakat, sermaye iktidarının işçi ve emekçilere topyekün bir saldırı yönelttiği bugün, bu türden mevzi eylemlerin başarı şansı çok azdır. Tek bir yerden Ankara'ya yürümek veya tek bir işyerinde direnişe geçmek sermayenin saldırılarını püskürtmek için yeterli değildir. Saldırı ancak topyekün bir direnişle püskürtülebilir.

Adana belediye işçilerinin bu eylemi, günümüz işçi eylemlerinin karakteristik özelliğini göstermektedir. Bu eylem de şu günlerde çeşitli yerlerde devam eden işçi eylemleriyle aynı yazgıyı paylaşıyor. Tıpkı Gebze, Petlas vb. gibi diğer fabrika ve belediyelerdeki sınıf kardeşlerinin ciddi ve militan desteğinden yoksundur. Yerel bir nitelikle sınırlı kalmıştır. Bu durum bugünkü işçi eylemlerinin en temelli eksikliğidir.

Kuşkusuz işçi sınıfının bu türden eylemlere geçmesi önemlidir. Fakat bu türden yerel eylemlerle, değil yeni haklar elde etmek, varolan hakları bile korumak zordur. Yeni haklar elde etmenin ve sermaye iktidarının topyekün saldırısını püskürtmenin tek yolu birleşik ve militan bir eylemliliktir. Genel grev genel direniştir.

ADANA/Kızıl Bayrak

kendi sınıf çıkarlarına uygun direnişçi bir mücadele hattı örmesini bilmelidirler. Sınıfa karşı sınıf mücadelesi; icazet yolu değil, kavga yolu; düzenin yasa ve yasakları ile elini kolunu bağlamayan, meşruluğunu sınıf mücadelesinden, işçi sınıfının devrimci görevlerinden alan militan bir mücadele hattı; düşmanı masada değil, kavga alanlarında yenilgiye uğratma kararlılığı; bunun için görüşme diplomasisi değil, militan kitle eylemleri!

Bu noktalarda sağlam bir kavrayış gelişmediği sürece sermayenin yalan ve zorbalıkları karşısında sınıf hareketinin direncinin zayıflaması, bölünmesi ve sonuçta etkisiz kalması kaçınılmaz olur.

Devrimci, Birleşik Bir Emek Cephesi!

İşçi sınıfı, diğer ezilen, sömürülen kesimlerle mücadele birliğinin gereğini kavramalıdır. Kürt ulusal mücadelesi, kamu emekçileri, gençlik, kent ve kır yoksulları, bu kesimlerin hepsi ile sınıfın çıkar birliği vardır ve bunu mücadele birliği olarak somutlamak gerekir. Tekelci burjuvazinin önderliğindeki sermaye cephesine karşı, işçi sınıfının önderliğinde devrimci bir emek cephesinin inşası perspektifi ile hareket etmek gerekir.

Sermayenin, sınıfı kendi içinde Kürt-Türk, alevi-sünni, laik-dinci, kadın-erkek vb. ayrımlarla bölme çabalarının karşısında durmak gerekir. Bunun yolu, ulusal, dinsel, cinsel vb. eşitsizlik ve baskıları görmezlikten gelmek değil -ki, bu tam tersine bölünmeyi derinleştirir- her türden eşitsizlik ve baskıya karşı mücadele bayrağını kararlılıkla yükseltmektir. Kardeş Kürt halkının ulusal taleplerine ve mücadelesine kayıtsız kalan bir sınıf, aynı sermaye devletinin iktisadi ve siyasi zulmüne karşı mücadelesinde kendi haklılığını da savunamaz.

Görev, Öncü İşçilerin, Devrimcilerin, Komünistlerin Omuzlarındadır!

Kriz henüz dibe vurmamıştır. Saldırı, sonuçlarını bir süre sonra sınıf nezdinde daha şiddetli olarak gösterecektir. Bu sessizlik böyle sürmeyecek ve önümüzdeki günlerde sınıf hareketi yeniden ivme kazanacaktır. Bu, fırtına öncesindeki sessizliktir. Yarın kaçınılmaz olarak mevcut barikatları aşıp sokaklara taşacak öfke selinin örgütlü, birleşik, programlı bir sınıf direnişi kanalında toplanması için bugünden hazırlık yapılmalıdır. Bu hazırlık yapılmadığı takdirde, sınıf hareketinde beklenen yükselişin kısmi ve genel hiçbir kazanım sağlamadan yenilgiye uğraması şaşırtıcı olmamalıdır.

Öyleyse öncelikli görev, bu potansiyeli hayata geçirmek ve sınıfın genel grev-genel direniş eyleminin örgütlenmesine her düzeyde önderlik etmektir. Bunun için işyerleri temelinde komiteleşmek gerekmektedir. Bu komiteler vasıtasıyla diğer işyerleriyle bağlar kurmak, perspektif sunmak ve oralarda da bu komitelerin örgütlenmesine yardımcı olmak, eğer örgütlenmiş ise, bunları ortak bir mücadele programı doğrultusunda yerel, bölgesel düzeyde koordine etmek ve merkezileştirmek gereklidir.

Genel grev-genel direniş mücadelesini, sadece sermayenin saldırılarını göğüslemekle kalmayacak, aynı zamanda, parti, devrim ve sosyalizm yolunda işçi kitlelerini eğitecek, örgütleyecek, seferber edecek bir mücadele okulu olarak görmeli ve önümüzdeki sürece buna uygun bir içerik ve biçimde müdahale etmeliyiz.

ZONGULDAK: Fırtınadan Önceki Durgunluk mu?

Zonguldak, bir süredir, burjuva örgütlerinin salonlarında, TV programlarında, basında vb. sık sık tartışılıyor. Sermaye çevreleri, politikacılar, sendika bürokratları, Zonguldak'ın geleceğini tartışıyorlar. Sermaye iktidarı madenlerin kapatılması kararını alarak bu kentin ölüm fermanını çoktan imzaladı bile. Peki geleceği belirsiz Zonguldak maden işçisi ve halkı ne yapıyor, ne düşünüyor?

Şimdilik, kente büyük bir sessizlik hakim. Gelişmeler kaygıyla ama sessizce izleniyor. Oysa bu kentin sokakları daha birkaç yıl önce dev bir greve-direnişe tanık olmuştu. Ekonomik hayatı maden işçilerine bağımlı olan esnaf da grevi desteklemiş, bir kent halkı toptan ayağa kalkmıştı. İşçiler o dönemde, Şemsi Denizer'i de önlerine katmışlar, sürüklemişlerdi. GMİS (Genel Maden-İş Sendikası), bir taraftan bu direnişin önünü kesmeye çalışırken, diğer yandan da Zonguldak büyük direnişinin sözde önderliğine soyunmuştu. Sonunda Zonguldak'tan Ankara'ya yürüyen işçi kitlesinin önü Mengen'de kesilmiş ve gerçek bir önderlikten yoksun olan işçiler Mengen'den geri dönmüşlerdi.

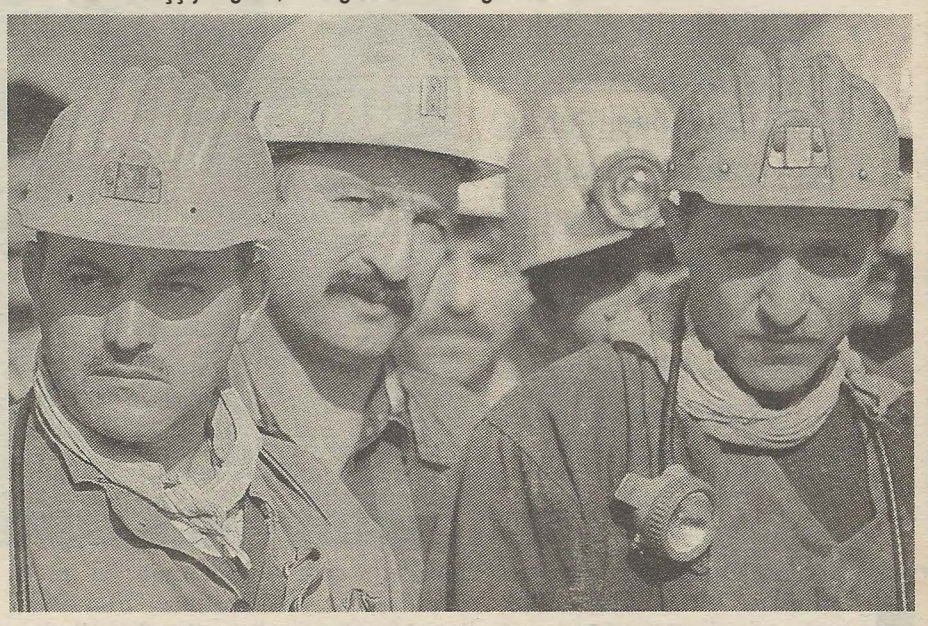
Şimdilerde, sürelerini doldurmuş işçiler emekli ediliyor. Yerlerine ise yenileri alınmıyor. Doğal olarak işsizlik artıyor. Hükümet kısa bir süre içerisinde TTK'da işçi sayısını 15.000'e indirmeyi planlıyor. 1990'da greve giden işçi sayısı 40.000'den fazlaydı. Bu, büyük bir işçi kıyımının gerçekleştiği ve daha büyüklerinin de kapıda olduğu anlamına geliyor.

Sendika ise olaylara seyirci kalmakla yetiniyor, hiçbir şey yapmıyor. Yarın madenlerin kapısına jandarma dikildiğinde ve kapatıldıkları ilan edildiğinde ne olacak? İşçiler bir an evvel direnişe geçme yanlısı. Ama, bir o kadar da örgütsüz ve dağınıklar. 1990'daki greve öncülük eden işçilerin bu doğrultuda çaba gösterdiklerini de söylemek zor. Bir kısım politikleşmiş işçi büyük göçük katliamında ölen 300 işçinin ardından hiçbir direnişin gerçekleşmemesine içerleyerek, Zonguldak işçisine olan güvenini yitirmiş. Bir kısmı ise, işçileri örgütleyecek politik bir gücün arayışı içerisindeler. Böyle bir öncü gücü bulamadıklarından yakınıyorlar.

Geçtiğimiz günlerde, Mesut Yılmaz Zonguldak'a gelerek bir miting düzenledi. Katılım ise oldukça yüksekti. 1990'daki büyük direnişte iktidarda olan ANAP değilmiş, madenlerin kapatılmasının baş sorumlusu da kendisi değilmiş gibi pişkin bir şekilde sahte vaatler sundu. Kuşkusuz Zonguldak işçisi bu kadar unutkan olmamalıydı. Mesut Yılmaz kente sokulmamalı, vaatleri alkışlanmamalıydı.

Bir öncü işçiye göre, Zonguldak'taki maden işçileri aslında sendikanın oyalayıcı ve düzen yanlısı politikasının çoktan bilincine varmış durumda. "Ama" diyor, "başka bir alternatifleri var mı?" Ve ekliyor; "Hükümet madenleri kapatmada hızlı davranamıyor. Çünkü halen daha Zonguldak direnişini hafızasından silebilmiş değil. Maden işçisini kızdırınca neler olabileceğini biliyor. Bu nedenle bizleri yavaş yavaş, parçalara ayırarak yok etmeyi planlıyor."

Zonguldak'taki tüm öncü işçilere ve komünistlere zor ama büyük bir görev düşüyor. Zonguldak ya suskun kalıp ölümü yavaş yavaş yaşamayı kabul edecek, ya da sendikayı aşan örgütlülüğünü oluşturacak. Oldukça zengin direniş deneyimlerine sahip bu kentte ısrarlı, sabırlı ve militan bir çalışmaya başlamaktan başka bir yol yok. Ve yalnızca bu yol maden işçilerini 1990'dakini de aşabilecek bir direnişe götürebilir.

Bir Sömürü Beldesi Çerkezköy

Çerkezköy, İstanbul'a 120 km. uzaklıkta, yaklaşık 40 bin nüfusa sahip bir işçi bölgesi. Burada yaşayan işçilerin hemen hepsi, ilçenin bitişiğinden itibaren başlayan ve geniş bir alana yayılan Organize Sanayi Bölgesi'nde çalışıyorlar. Sermayedarlar Organize Sanayi Bölgesi kurmaya başlayınca, işçileri de burada oturanlardan seçmişler veya oturma şartı koymuşlar. Bu sebeple de nüfus hızla artmış ve hala artmakta.

Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde başta AEG, AKSU, DİNARSU, NARİN, YÜNSA, GÜMÜŞSUYU olmak üzere 128 kadar fabrika var. Fabrikalar tekstil ve ilaç sektörü ağırlıklı... İşçiler göçmenlerden, Kürtlerden ve Türklerden oluşuyor.

Çerkezköy'de son yapılan belediye seçimlerinde başkanlığı bağımsız olarak seçime giren bir göçmen aday kazanmış. İlçede faşist MHP'nin de çalışması var. MGV ve Ülkü Ocakları yoğun bir faaliyet yürütüyorlar. Fakat buna rağmen son seçimlerde ancak 400 civarında bir oy alabilmişler.

Çerkezköy tipik bir işçi kenti. Dolayısıyla, tam bir sömürü kenti. Sermayenin işçi sınıfını en yoğun sömürdüğü yerlerden birisi. Burası sermayedarlar için adeta bir cennet haline gelmiş. İşçiler için ise cehennem... İşçiler hiçbir sosyal hakları olmadan ve sefalet ücretiyle çalıştırılıyorlar. İşten atmalar artık sıradan bir olay haline gelmiş. Fabrika patronları istedikleri zaman ve istedikleri kadar işçiyi hiçbir engelle karşılaşmadan işten atabiliyorlar. İşçi atmak isteyen sermayedar işçiyi önce ücretsiz izne veya bayram iznine çıkarıyor. Ardından da bir mektupla işçiye işten atıldığı bildiriliyor. Bu en çok yapılan uygulama. Şimdiye kadar da işçilerden ciddi hiçbir tepki gelmemiş. Bunun sebebi de bir fabrikanın attığı işçiyi diğer fabrikanın işe alması. Tabi ki daha düşük bir ücretle. Böylece işçiler sefalet ücretiyle de olsa iş buldukları için seslerini çıkarmıyorlar. Sermayedarlar da bu uygulamayı planlı bir şekilde sürdürüyorlar.

Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde sendikalaşma yok denecek kadar az. Çok az işçi sendikalara üye. Sendikalaşmak isteyen işçiler her yerde olduğu gibi hemen işten atılıyorlar. Burada Türk-Metal, Teksif ve DİSK'e bağlı bir kaç sendika faaliyet yürütüyor. Bunların hepsi de işverenin uşaklığından başka bir şey yapmıyorlar. İleri işçileri işverene ispiyonlayıp işten attırıyorlar. Hiçbir şekilde işçiyi savunmuyorlar. Kısaca tüm sarı sendikaların yaptıklarını yapıyorlar. Yani Hainlik, işverenle işbirliği, sendika ağalığı vb. vb.

Geçtiğimiz günlerde ilk defa bir işçi eylemi yaşandı. İki aydır maaşlarını alamayan GÜMÜŞSUYU işçileri Çerkezköy merkezine kadar yürüdüler. Bu eylemin ardından eyleme önderlik eden 15 civarında işçi, bizzat hain sendikacıların ispiyonları ile işten atıldılar.

Çerkezköy'de yoğun bir sömürü yaşanıyor. Çerkezköy işçilerinden ise şimdilik bir tepki yükselmiyor. Çerkezköy işçileri bu sömürüye dur demek zorundadırlar. Bu sömürüye, sermayenin saldırılarına karşı ayağa kalkmalıdırlar. Bu yaşananlar kader değildir. Sermayedarlar bu kadar keyfi davranabiliyorlarsa, bu, biz örgütsüz olduğumuzdandır. Bu sebeple örgütlenmeli ve komünistlerle birleşmeliyiz.

Kriz Ortamında Ganimet Savaşları

Krizler, Sadece Sınıflararası Değil, Sermaye Sınıfı İçinde de Eski Dengelerin Bozulduğu ve Yeniden Düzenlendiği, Bir Çok Sektör ve İşletme Tasfiye Olurken Tekellerin ve Tekel Karlarının Daha da Yoğunlaştığı Dönemlerdir. Koç, Oyak vb. Tekellere "İflas Ettik, Battık" Feryatlarını Attıran Gerçek Bir İflas Korkusu Değildir. Onların Amacı Sektör Üzerindeki Tekelci Egemenliklerini Daha da Pekiştirmektir.

Türkiye'de otomotiv tekelleri, yıllardır devlet himayesinde sanayi ve yan sanayideki ucuz işgücünü azgınca sömürerek ve sırtlarını gümrük duvarlarına yaslayarak aşırı tekel karları elde ettiler. Çok büyük miktarlarda döviz yutan ithal parçalar üretimde büyük bir yer tutuyordu. Buna karşılık ihracatları hemen hiç yoktu. Hükümetler ise, bu tekellerin çıkarına otomobil tüketimini körüklemek için orta ve üst sınıfların yararlandığı düşük faizli otomobil kredilerini finanse ettiler. Bir yanda otomobil tüketiminde patlama, tekellerin kar patlaması, dış borçlarda patlama, diğer yanda ise, tüm bunların faturası kendisine kesilen işçi sınıfında sefalet patlaması... Yukarıdaki politikalar sonucu '93 yılında otomotiv sektöründe üretim ve kar rekorları kırıldı. Aynı dönemde otomotiv işçileri de bir rekor kırıyorlardı: Düşük ücretlerle, en ağır koşullarda, gece gündüz, cumartesi-pazar demeden çalışma rekoru!

Ve Kriz...

Otomotiv tekellerinin çıkarlarını gözeten yukarıdaki ekonomik politikalar, yani dövizle borçlanmaya dayanan bir üretim artışı için iç tüketimin devlet eliyle körüklenmesi, ekonominin krizini derinleştiren etkenlerden biri oldu. Kriz dönemine aşırı karlarla kasaları tıka basa dolu giren otomotiv tekelleri, bu aşırı üretim ve kar batağından bir parça "kriz" çamuru kendi paçalarına sıçrayınca hemen feryadı bastılar! "Zarar ettik, iflas ettik, batıyoruz!" Adettendir; tekeller kendi düzenlerinin bir eseri olan bu kriz dönemlerinde "İflas ettik, battık" demagojisi ile kendilerine hükümet desteğini artırmanın, işçi düşmanı politikalarını hayata geçirmenin ve böylece de krizden daha da palazlanarak çıkmanın önünü açarlar.

Tekelci gruplardan kim daha yüksek sesle "feryat" ederse, kim devlet katındaki uşaklarını daha iyi hizmetine koşarsa, kriz ganimetinden alacağı payı da daha yüksek olacaktır. Çünkü krizler, sadece sınıflararası değil, sermaye içi eski dengelerin de bozulduğu ve yeniden düzenlendiği, birçok sektör ve şirket tasfiye olurken tekellerin ve tekel karlarının daha da yoğunlaştığı dönemlerdir. Koç, OYAK vb. tekellere "İflas ettik, battık" feryatlarını attıran gerçek bir iflas korkusu değildir. Onların amacı sektör üzerindeki tekelci egemenliklerini daha da pekiştirmektir. Otomobil satışlarının '94'ün ilk dört ayında bir önceki yıla göre %20 azalmasını fırsat bilen tekeller, elleri altındaki basına "Otomotiv sektörü kriz batağında debeleniyor. Üretim sıfırlandı. Stoklar dağ gibi. Zararına çalışıyoruz. Hükümet destek vermezse yaygın tensikatlar kaçınılmaz." manşetlerini attırdılar. Amaç, kendilerini kriz karşısında "mağdur" durumda göstererek, hem saldırıya hazırlandıkları işçiler üzerinde savunmacı bir ruhhaliyetini hakim kılmak, hem de kriz ganimetinden pay kapma mücadelesinde üstünlük sağlamak için kamuoyu yaratmaktı.

Bu tekellerin durumu hiç de batırna, iflas etme noktasında değildi. Üretim ve satışlarda bir düşüş olmuştu ama zarar değil, sadece eski aşırı karlarda biraz azalma sözkonusuydu. Sözde "eşit fedakarlık" demagojisi savuran bu tekellerin, gerçekte kasalarında en küçük bir azalmaya dahi tahammülleri yoktu. Onların tek düşündüğü bu kriz fırsatını iyi değerlendirerek tekelci karlarını daha da palazlandırmak, tekelci egemenliklerini daha da pekiştirmekti. Oluşturdukları kriz masalarında politikalarını buna göre tayin ettiler.

Kriz Politikası

Avrupa ile ortak pazara geçmek için gümrük duvarlarının indirilecek olması, uluslararası tekellerle fiyat ve kalite açısından rekabet edebilecek durumda olmayan Türk otomotiv tekellerinin aşırı karlarını tehdit ediyordu. Türk otomotivcileri yıllardır hem bu geçiş sürecini uzatmak, hem de üretim yapılarını uluslararası rekabetin koşullarına göre yeniden yapılandırmak için devletten daha fazla destek istiyorlardı. Yeniden yapılanmanın başlıca unsuru, teknoloji ağırlıklı üretime geçmekti.

Bunun için hem sektörde yaygın bir tensikatın yaşanması, hem de sektöre devlet eliyle yoğun bir kaynak aktarımı gerekiyordu. İşte otomotiv tekelleri, krizi bu politikalarını hayata geçirmek için uygun bir ortam olarak gördüler. İlk adım olarak yaygın tensikatları gerçekleştirdiler. İkinci adım, kriz ganimetinden -devletin işçi sınıfının iliklerinden çekerek sermaye sınıfına kredi, teşvik vb. vermek üzere havuza doldurduğu para- en büyük payı kapmaktı. Bunun adı ise "hükümet yardımı" idi. Koç Holding'in TOFAŞ sorumlusu Temel Atay, *"Otomotiv sanayiinin içinde bulunduğu durumun tek başına işçi giderlerinden kaynaklanmadığını ve bu giderlerin geçici olarak indirilmesinin de çözümün esasını teşkil etmediğini"* (*Dünya,* 2 Haziran '94) açıkladı. Çözümün esası "Hükümetin vergi indirimine gitmesi ve kredi desteğini artırması" idi. Devlet onların devleti idi ve hiç kuşku yok ki, elinden gelen hizmeti verecekti. Ama bir yandan "eşit fedakarlık", "ek vergi", "asıl yükü zenginler çekecek" demagojilerinin yapılmak zorunda olunduğu bir dönemde, tekellere verilecek olan bu desteğe uygun bir kılıf bulmak gerekiyordu. Tam bu sırada "sosyal" kılıf uzmanı SHP imdada yetişti. Ve otomotiv tekellerine şu öneriyi götürdü: "Biz hükümet olarak KDV indiriminde bulunacağız, ama siz de buna karşılık olarak işçi çıkarmayacaksınız." Böylece, uygulanması durumunda daha onbinlerce işçinin kapı önüne konmasına, geride kalanların ise uluslararası tekellerle dünya pazarında rekabet için azgınca sömürülmesine neden olacak bu "yeniden yapılanma" planı için gerekli olan hükümet desteği sağlanmış olacaktı. Hem de "işçileri mağdur etmemek" bahanesi ile.

Bakanlar Kurulu, ek taşıt alım vergisini %12'den %6'ya, otomobil takasından alınan %23'lük vergiyi de %1'e indirme kararı aldı. İşten atılanlar ve atılacak olanlar ise unutuldu. Böylece otomotiv tekelleri kriz ganimetinin yağlı bir dilimini kapmış oldular. Hükümetin kapısını şimdi diğer sektörler aşındırıyor. Hepsi de "En çok biz battık, en kötü biz iflas ettik, kendimiz için birşey istemiyoruz, sadece işçilerimizi düşünüyoruz!" diye feryat figan ediyorlar. "Eşit fedakarlık" demagojisi bir tarafa bırakıldı. Şimdi, "eşit ganimet" sloganı moda oldu.

Ganimetten pay kapma kavgası veren inşaat, turizm sektörlerinin çıkarlarının sözcülüğüne soyunan Bayındırlık ve İskan Bakanı Onur Kumbaracıbaşı şunları söylüyor. *"5 Nisan kararlarından zarar görenler sadece otomotivciler mi? İnşaat ve turizm sektörleri de can çekişiyor. Bu sektörler için hiçbir şey yapılmazken, otomotivcilerin istemleri için herşey seferber ediliyor."* (*Cumhuriyet,* 25 Haziran 1994) Saldırının, işçi sınıfının ceplerini boşaltmayı hedefleyen ilk aşamasında sermayenin bütün kesimleri ve bu kesimlerin bütün uşakları tek ses, tek yürek halinde birleşmişlerdi. Şimdi ise, sıra bu ganimetin paylaşılmasına geldi. Sermaye içi bölüşüm savaşları başladı. Hükümetin kapısına giden hiçbir tekelci grup eli boş dönmüyor. Düzen için yapılan fedakarlığın kimlerin kasasını doldurduğu en çıplak biçimde açığa çıkıyor.

Otomotiv Sektöründe İşçi Kıyımı

SENDİKA BÜROKRATLARININ İHANETİ

Özbek, Otomotiv Tekellerine Bundan Önceki Yıllarda Elde Ettikleri Karların Hesabını Soracağına, Krizin Sorumlusunun Kim Olduğunu Anlatacağına, Patronlara "İki Ay Ücretsiz, Sonraki İki Ay Yarı Ücretli Çalışmayı" Teklif Ediyordu. "Yeter ki, Daha Fazla İşçi Çıkartılmasın" Diyordu. Sendika Bürokrasisinin İhanette Sınır Tanımayan Bu Cüreti Patronları Daha da Cesaretlendirdi. Teklif Reddedildi ve Büyük Çapta İşçi Kıyımları Başladı.

Sendika bürokratları, saldırı karşısında işçilerin elindeki bütün kazanılmış mevzileri düşmana birer birer teslim ediyorlar. Otomotiv sektöründe ise bu aynı işlevi, üstelik çok daha açık ve pervasız biçimde faşist M. Özbek yerine getiriyor.

Saldırının başlangıcında alınacak tutum tayin ediciydi. Ya saldırının önü açılacaktı, ya da direnç gösterilecek ve geri püskürtülecekti. İlk aşamada yıllık izin tarihlerinin öne alınması gündeme getirildi. Patronlar saldırının ilk hamlesini böyle bir masum taleple yapmayı daha uygun gördüler. Sendika bürokratlarının sesi çıkmadı. Bunun bir ilk hamle olduğunu bildikleri halde, bu saldırıyı, işçilere, krizin olumsuz etkilerini bertaraf edecek bir önlem olarak sundular. Patronlar, bu ilk hamle ile işçileri yokladılar. Sendika bürokratlarının işçiler üzerindeki etkisini ölçtüler. Baktılar ki işler yolunda, peşisıra yeni hamleler yaptılar. İşçiler haftada üç gün çalışmaya başladı. Arkasından ücretlerde kesintiye gidildi. Arkasından vardiya sayıları düşürüldü. Arkasından ücretsiz izin gündeme geldi. Patronlar, işçileri alıştıra alıştıra, yatıştıra yatıştıra saldırının kapsamını ve şiddetini adım adım geliştirdiler.

Her seferinde atılan adımın bir zorunluluk olduğu ve daha kötü bir duruma düşmemek için buna rıza göstermek gerektiği propaganda edildi. Sendika bürokratları işçilerin huzursuzluğunu yatıştırmak, mücadele eğilimlerini dizginlemekle görevliydiler. "Ekmek teknemize ihanet mi edeceğiz? İşten atılmadınız ya, halinize şükredin. Daha fazla isteyip işyerini mi batıralım?" vs.. vs..

Patronlar, "İşçi çıkarmadan krizi atlatabilmek için her türlü fedakarlığı yapıyoruz." görüntüsü vermeye çalıştılar. Gazetelere, TV'lere boy boy ilan verdiler. "Herşeye rağmen işçi çıkarmayacağız, bu krizi işçi-işveren birlikte aşacağız." Amaçları, işçileri suçluluk ve minnet duygusu içine sokmaktı. Bu minnet duygusunun bir sonucu olan kararsızlık ve gevşeme işçilerde başgösterince, ilk işçi çıkarmalar da küçük çapta başlatıldı. "O kadar da olacaktı!"

Türk-Metal, bu aşamada patronlara "İki ay ücretsiz, sonraki iki ay yarı ücretli çalışmayı" teklif ediyordu. "Yeter ki, daha fazla işçi çıkartılmasın" diyordu. Özbek, otomotiv tekellerine bundan önceki yıllarda elde ettikleri karların hesabını soracağına, krizin sorumlusunun kim olduğunu anlatacağına, ücretsiz çalışmayı iş güvencesi olarak savunuyordu. Sendika bürokrasisinin ihanette sınır tanımayan bu cüreti patronları daha da cesaretlendirdi. Teklif reddedildi ve büyük çapta işçi kıyımları başladı.

Patronlar, binlerce işçiyi kapı önüne koyarken aslında Türk-Metal'in teklifinin mantığına uygun hareket ettiklerini, işçileri ücretsiz çalıştırmak yerine, kriz geçince geri almak üzere işten çıkarmanın işin "verimi" açısından daha isabetli olacağını belirttiler. Türk-Metal'in "ücretsiz çalışma"yı savunan mantığı ile patronların binlerce işçinin kapı önüne konulmasını savunan mantığı özünde birbirinden farklı değildi ve bu ortaklık patronlar tarafından altı çizilerek vurgulandı.

İşveren bu cömert teklifi kabul etmedi, ama bu teklifin koşullarını da artık "kazanılmış hak" olarak kendi hanesine yazdı. Özbek'in teklifi, böylece, hem işçi kıyımının yolunu açmış oldu, hem de kıyımdan geriye kalan işçilerin en iyi koşullarda sömürülmesi için patronların eline bir silah vermiş oldu. TOFAŞ yönetim kurulu Özbek'in "ücretsiz çalışma" teklifi karşısında tüm sermaye sınıfının duygularını dile getiren şu açıklamayı yaptı: *"İşçilerimizin bağlı bulunduğu Türk-Metal Sendikası sayın başkanının, sonradan ödenmek şartıyla iki ay ücretsiz ve iki ay yarım ücretli çalışma önerilerini şükranla ve teşekkürle karşılıyoruz... Görecektir ki, şartlar düzeldiğinde, sayın sendika başkanımızın* -başkanımızın!- *büyük bir özveriyle ortaya koyduğu teklifine varan bir sonuç çıkacak ve işçilerimiz uzun vadede* -örneğin üç nesil sonra!- *yine işyerlerindeki yerlerini alabileceklerdir."*

Büyük çapta işçi kıyımları gerçekleştiğinde hem atılan, hem de geride kalan işçiler, sendika bürokratları tarafından kendilerine yutturulan zokanın büyüklüğünü çok iyi anladılar. Bursa'da işten atılan Tofaş işçileri Türk-Metal sendikasını bastı. İşte, sendika bürokratları artık doğrudan kendilerini de hedefleyen öfkeyi yatıştırmak, tepkilerin içini boşaltmak, hareketin dizginlerini elde tutmak için sözde sert muhalefete başladılar. Özbek, *"Patronlar eğer altta kalanın canı çıksın diye düşünüyorlarsa, kimin canının çıkacağını Allah da bilir, kul da bilir. Bu dünyayı başlarına yıkarız."* türü hamasi nutuklar çekti. Bu nutuklar, patronları ne telaşa soktu, ne de içlerine korku saldı. Bu nutukların saldırının önünü kesmeyeceğini, tersine öfkeleri yatıştırarak ve denetimi sendika bürokratlarının eline vererek yeni saldırıların önünü açacağını çok iyi biliyorlardı.

Örneğin 10.06.1994 tarihli *Dünya* gazetesinde Nezih Demirkent, her patron temsilcisinin konu ile ilgili değerlendirmesini şöyle aktarıyordu: *"O* -Özbek- *bizden biridir, sorunlarımızı müştereken aşmaya çalışıyoruz. Sözleri üzerinde durarak kavga çıkarmak doğru olmaz, çünkü o da bu sözleri, söylemesi gerektiği ölçüde söylemiştir."*

Böylece TOFAŞ'tan 2500 işçinin kıyım operasyonu, patron-sendika bürokratları işbirliği ile gerçekleşmiş oldu. Atılan işçilere "İlerde sizi geri işe alacağız, eğer bir taşkınlık yaparsanız ömür billah işsiz kalırsınız" tehdidi de ihmal edilmedi.

OYAK-Renault'da tensikat öncesinde sürekli olarak patronlar "Krize direneceğiz, işçimizi koruyacağız!" türü ilanlar verdiler. Bu ilanlar da saldırı planının bir parçasıydı ve korumayı düşündükleri işçiler değil, sadece kendi karlarıydı. Renault işçileri, mücadeleci bir geleneği olmasına rağmen, bu ilanların etkisiyle, son ana kadar beklemeye, kararsızlığa sevkedildi. "Mücadeleye hazırlıklı olalım, bunlar patronun oyunudur." diyen öncü işçiler diğerleri tarafından "bozguncu" ilan edildiler. Arkasından tensikat geldi. 1000'den fazla işçi kıyıma uğradı.

Saldırıya hazırlıksız yakalanan OYAK işçileri, TOFAŞ işçileri ile ortak bir direnişe geçmenin, bunu Bursa ölçeğinde genişletmenin imkanlarını zora soktular. Böyle bir başlangıç, ülke genelinde sınıfın direniş cephesinin yolunu açabilirdi. Ama henüz bütünüyle kaybedilmiş bir şey yok. İşçi sınıfı henüz yenilmiş değildir. Önemli olan bu deneyimlerden gerekli dersleri çıkarmaktır.

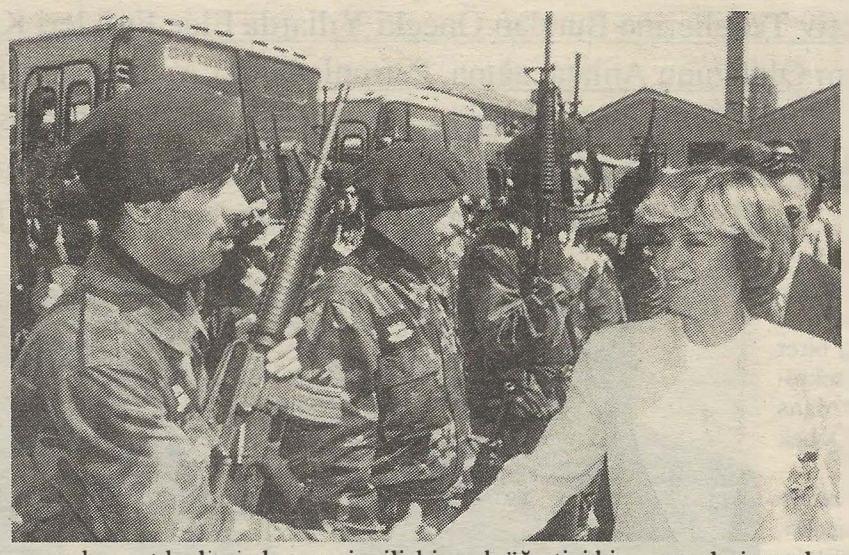
İşçi sınıfı, sendika bürokrasisinin hain tuzakları karşısında uyanık olmalı, kendi öz gücüne güvenerek mücadelede inisiyatifi ele geçirmelidir. Böylesi bir saldırıya karşı etkili bir mücadele ancak işçi sınıfının kendi savaş örgütlerini en başta da ihtilalci sınıf partisini yaratmakla mümkündür.

İŞSİZLİK DALGA DALGA YAYILIYOR

5 Nisan kararlarından sonra 2.5 ayda işten çıkarılanların sayısı 500 binden fazla. Tekstil: 70 bin, metal; 70 bin, inşaat: 50 bin, ağaç mobilya: 30 bin, hizmet sektörü: 25 bin, deri: 10 bin, kimya: 8 bin, tarım; 120 bin ile bunlardan başlıcaları. Her ne kadar resmi sayısı 3 milyon civarında açıklanıyorsa da gerçek işsiz rakamının 7-10 milyon arasında... Sadece son yirmi günde 100 bin işçi işsizler ordusuna katıldı. Son aylarda işten çıkarılanlardan 200 bini sendikalı işçilerden oluşuyor. Böylece Türk-İş'in üye sayısının yüzde 20'ye yakını bir kaç gün içinde işlerini kaybetmiş oluyor. Tensikatlar saldırının sadece bir yönü. Patronlar işsiz yığınların varlığı sayesinde çalışan işçiler üzerindeki baskı ve sömürüyü de alabildiğine yoğunlaştırıyor. Üyelerinin yüzde yirmisinin işlerini kaybetmeleri karşısında bu güne kadar seslerini çıkarmayan sendika bürokratları şimdi "genel grev" için hazırlanıyorlar. Ama onların bayraklarında "genel grev-genel direniş" değil, "genel grev-genel ihanet" yazıyor. Aynı 1991 ocağında olduğu gibi denetimi elden kaçırmaktan korktukları için sınıfın öfkesini yatıştırmak, dizginleri yeniden ele geçirmek için yeniden "sert" demeçler vermeye başladılar. Çok zorlanırlarsa belki 3 Ocak türü bir "tepki boşaltma genel grevi" de örgütlerler. Tüm bunların ise tek bir amacı vardır: Genel direniş eğilimini boşa çıkartmak ve böylece,sermayenin giderek daha da artacak olan saldırıları için toprağı düzlemek... Tensikatlar bu hızla giderse ne sendikalı işçi ne de sendika kalacak. Gidiş sendikaların tümüyle altının oyulması yönünde olmasına rağmen, hain sendika bürokratları genel bir direnişten uzak duruyorlarsa, bunun nedeni, yalnızca, sermaye sınıfı ile ideolojik bağları değil, aynı zamanda, maddi bağlarıdır da. Yarın sendikalar üyesizlikten kapandığında, aynı emekli sendikacılar gibi; bu sendikacılar da çeşitli sermayedarların yanına kapağı atarlarsa bu kimseyi şaşırtmamalıdır. Bu satılmış hainlerden, ihanet dışında hiç bir şey beklenemez. Bu nedenle, işçiler, sermayeye karşı mücadelelerinde ihtilalci sınıf partisi başta olmak üzere kendi gerçek örgütlerini yaratmalı, Genel Grev-Genel Direniş bayrağını kendi öz güçlerine güvenerek daha da yükseklere taşımalıdırlar.

"Demokratikleşme" Masalı ve Gerçekler

Düzen,"Demokratikleşme" Edebiyatıyla, İşçi ve Emekçilerin Topyekün Mücadelesini Zorlaştırmak, Bu Yolla İktisadi ve Sosyal Saldırısını Başarıya Ulaştırmak Amacındadır. Bu Yeni Saldırı Konusunda Sınıfı ve Emekçi Yığınları Aydınlatmak Vazgeçilmez Bir Görevdir. Bu Görevi Gerçekleştirirken Elimizde Öğretici Bir Deneyim de Vardır. İlk "demokratikleşme" Saldırısının İşçi ve Emekçiler Açısından Sonucu Ne Olduysa, Bu Yenisinin Sonucu da Benzer Olacaktır.

Bugünlerde ortalığı yeniden yoğun bir "demokratikleşme" vaatleri kaplamaya başladı. Bu vaatlerin 5 Nisan kararlarının arkasından gündeme gelmesi ise hiç tesadüfi değil. Zira, "demokratikleşme" demagojisinin temel işlevi dün olduğu gibi bugün de işçi ve emekçilere dönük saldırıyı kolaylaştırmaktır. Kitleler, düzen tarafından bu demagoji aracılığıyla tereddüt ve beklenti içerisine sokulmaya çalışılmakta, bu başarıldığı ölçüde iktisadi ve sosyal saldırıları gerçekleştirmenin daha sancısız ve kolay olacağı düşünülmektedir.

Bundan tam ikibuçuk yıl önce, 20 Ekim 1991 erken genel seçimlerini izleyen dönemde, DYP-SHP koalisyonunun ilk kurulduğu günlerde de aynı benzerlikte, ama bugünkünden çok daha yoğun bir biçimde yine "demokratikleşme" vaatleri ortalığı kaplamıştı. Yeni burjuva koalisyon hükümeti, reformcu ve devrimci kesimleri de tereddüte düşürecek denli göz kamaştırıcı "demokratikleşme" vaatleriyle yönetime gelmiş, burjuva basın tarafından yeni hükümetin bu vaatleri "Devrim gibi!" sürmanşet başlığıyla kitlelere duyurulmuştu.

Komünistler, bu dönemde demokratikleşme demagojisinin içyüzü konusunda işçileri, emekçileri ve devrimcileri uyarmaya, onlarda küçük-burjuva saf hayallerin ve beklentilerin oluşmasını önlemeye çalışmışlardı. "Demokratikleşme programı"nın düzenin saldırılarını kolaylaştırmak için ortaya sürülmüş bir göz boyama ve aldatmacadan öteye gidemeyeceğini vurgulamışlardı.

Ne var ki, o dönemde gündeme getirilen "demokratikleşme" saldırısı emekçi kitleler üzerinde belli bir etki alanı yaratabildi. İşçi ve emekçiler, belli bir dönem, yeni hükümet tarafından kimi hakların verilebileceği doğrultusunda bir beklentiye düştüler. Böyle yapmakla da yalnızca boş bir beklentiye girmiş olmadılar; aynı zamanda düzenin bu dönemde gerçekleştirdiği saldırıları da kolaylaştırmış oldular. Beklentilerin yavaş yavaş erimeye başladığı bir dönemde mücadeleye başladıklarında karşılarında yoğunlaşmış bir baskı ve terör buldular.

Düzen, bugün de benzer bir oyunu sergilemeye çalışmaktadır. "Demokratikleşme paketi", yeni bir "sivil anayasa"nın yapılması vb. tartışmalar, cumhuriyet tarihinin işçi ve emekçilere yönelik en şiddetli saldırısının gündemde olduğu bir dönemde yeniden yoğunlaşmaya başladı. Bugün bu demagoji daha az inandırıcıdır. Ama yine de, özellikle işçi ve emekçilerin daha geri kesimlerinde belli bir beklenti yaratabilme olasılığı vardır. Düzenin hedeflediği de budur. Zira böylece düzen, işçi ve emekçilerin topyekün mücadelesini zorlaştırmış olacak, iktisadi ve sosyal saldırısını başarıya ulaştırma imkanlarını artıracaktır. Bu nedenle, bu yeni saldırı konusunda uyanık olmak, sınıfı ve emekçi yığınları aydınlatmaya çalışmak vazgeçilmez bir görevdir. Bu görevi yaparken artık elimizde geçmişe ilişkin çok öğretici bir deneyim de vardır. İlk "demokratikleşme" saldırısının işçi ve emekçiler açısından sonucu ne olduysa, bu yenisinin de sonucu farklı olmayacaktır.

Bu nedenle geçmişi kısaca hatırlamakta, ilk "demokratikleşme" saldırısının ne tür sonuçlar doğurduğunu daha açık bir biçimde ortaya koymakta yarar var. Bundan ikibuçuk yıl önce burjuva koalisyon hükümeti neler vaat ederek yönetime gelmişti; kısaca hatırlayalım. "Bütün karakol duvarları camdan olacak", "Herkes düşündüğünü özgürce söyleyebilecek, yazabilecek", "Açık rejim yaşam biçimi olacak", "YÖK kaldırılacak, üniversiteler özerk olacak", "İşçi hakları üzerindeki 12 Eylül yasakları kaldırılacak", "Memurlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı verilecek", "Ücretsiz sağlık hakkı, yeşil kart, aile hekimliği kurulacak ve yaygınlaştırılacak", "İşsizlik sorunu özel istihdam projeleri yardımıyla kısa sürede asgariye indirilecek", "Asgari ücret vergi dışı bırakılacak" vb. vb.

Tüm bu vaatleri alt alta saymak bile, vaatlerle yaşanan gerçekler arasındaki ikiyüzlülüğü çarpıcı bir biçimde sergilemeye yetmektedir. Çünkü yapılanlar yukarıdaki vaatlerin tümüyle tersi yönde olmuştur. Ama biz, yine de tüm bu alanlarda nelerin gerçekleştiğini tek tek sayarsak demokratikleşme demagojisinin gerçek içeriğinin daha net görülebilmesini de kolaylaştırmış oluruz.

Camdan karakol vaateden, sözde herkesin düşündüğünü özgürce söyleyip yazabileceği güvencesini veren DYP-SHP burjuva koalisyon hükümeti döneminde, bu alandaki gelişmeler acaba ne yönde olmuştur? İşte birkaç çarpıcı örnek: '92 ve '93'te gözaltında ve cezaevinde öldürülenlerin sayısı geçmiş dönemleri aratır biçimde iki kat daha artmış, bu sayı 35 kişiye ulaşmıştır. Yine aynı dönemde yargısız infaz adı verilen açık katliam yöntemiyle katledilenlerin sayısı geçmiş dönemden 10 kat daha fazla gerçekleşmiş, 220 devrimci ve Kürt yurtseveri sermaye devletinin katliam çetelerince bu yöntemle katledilmiştir. Bu aynı dönemde 661 devrimci ve Kürt yurtseveri "faili meçhul" (faili devlet) cinayetlere kurban gitmiştir. Bu sayı, geçmişte aynı yöntemle işlenen devlet cinayetlerinden 15 kat daha fazladır. Herkesin düşündüğünü özgürce söyleyip yazabileceğinin vaat edildiği bu aynı dönem, devrimci yayınlar başta olmak üzere muhalif her sesin daha azgın yöntemlerle susturulmaya çalışıldığı, bu yayınlar üzerinde toplatma, para, hapis vb. cezaların iyiden iyiye yoğunlaştığı bir dönem olmuştur. Dahası, düşünmek ve düşündüklerini söylemek açıkça "terör suçu" ilan edilmiş, düşündüğünü söyleyerek terör suçu işlediği gerekçesiyle birçok devrimci, bilim adamı, sendikacı, Kürt yurtseveri bu dönemde cezaevlerine doldurulmuştur. İsmail Beşikçi, Fikret Başkaya, Haluk Gerger, Münir Ceylan, Sırrı Öztürk, Günay Aslan vb. son dönemde bu gerekçeyle ceza alıp cezaevine doldurulan aydınlardan yalnızca birkaçı...

İşçi hakları üzerinde 12 Eylül yasaklarını kaldıracaklarını söyleyen, bu alanda da "demokrasi" havarisi kesilenlerin işçi hakları konusundaki icraatı da yukarıdakinden farksız olmuştur. "Demokratik" vaatlerle iktidara gelen hükümetin bu alandaki ilk icraatı tarım ve belediye işkolundaki grevleri ertelemek (gerçekte yasaklamak) olmuştur. Sigortasız ve düşük ücretli işgücünün korsanca sömürülmesinden başka hiçbir anlamı olmayan taşeronluk, bu dönemde toplam istihdam içinde hiçbir dönemde olmadığı kadar ağırlık kazanmaya başlamıştır.

Özelleştirme saldırısı, bu aynı "demokrat" koalisyon hükümeti döneminde çok daha yoğun bir biçimde gündeme girmiştir. Sıfır sözleşme dayatmaları, ücret ve maaşların dondurulması tehditleri ortalığı kaplamaya başlamıştır. Sendikasızlaştırma politikası doruğuna ulaşmıştır. Kamu emekçilerine yönelik sendikalaşma vaadinin akibeti ise ortadadır. Asgari ücretten vergiyi kaldıracağını iddia edenler tüm işçileri neredeyse asgari ücretle çalışır hale getirmişlerdir. İşsizliğin asgariye indirileceği vaadini ise işsizliğin çığ gibi büyümesi izlemiştir. Yalnızca son bir ayda işten çıkarılanların sayısı 320.000'dir.

Eğitim ve sağlık alanında da benzer bir ikiyüzlülüğü görüyoruz. Sağlık ve eğitim hizmeti giderek tümüyle parası olanların yararlanacağı bir alana dönüşmektedir. Özelleştirme bu alanlarda da yaygınlaştırılmaktadır. YÖK sistemi olduğu gibi yerinde durmaktadır. Sağlık alanında yeşil kart, herkese parasız sağlık hizmeti, aile hekimliği vb. vaatlerle işbaşına gelen demokrasi simsarları, işçi ve emekçilerin karşısına sağlık reformu olarak çıkara çıkara özel sağlık sigortasını ve özelleştirmeyi çıkarmıştır. Sağlık hizmetinin ucuzlatılacağından sözedenler, özel sağlık sigortasıyla işçi ve emekçileri sağlık hizmetinden yararlanmak için daha yüksek bir prim ödemek yükümlülüğüyle yüzyüze bırakmışlardır.

İşte birinci "demokratikleşme paketi"nin en kaba çizgileriyle panaroması budur. Bugüne dek yaşanan süreç, demokratikleşme edebiyatının işçi ve emekçileri tereddüte ve beklentiye düşürmek ve böylece de onlara yönelik saldırıyı daha kolay gerçekleştirmek için burjuvazinin kullandığı kirli bir silahtan öte hiçbir anlam taşımadığını yeterli açıklıkta göstermiştir. Demokratikleşme vaatlerinin ardını daha fazla yoksulluk, daha düşük ücret, daha fazla örgütsüzlük ve daha fazla terör izlemiştir. Bugün yeniden gündeme getirilen demokratikleşme masalının işlevi ve sonuçları da farklı olmayacaktır.

Komünistler, ileri işçiler ve devrimciler bu aldatmacayı yığınlar nezdinde açığa çıkarmak, en geniş işçi ve emekçi kitlesini bu yeni demokratikleşme saldırısının içeriği konusunda aydınlatmak görevi ile karşı karşıyadırlar.

Bu yapılamaz, yığınlarda yeni bir beklenti havası oluşursa, sermaye gündeme getirdiği kapsamlı saldırı politikasını uygulama imkanı elde etmiş olacaktır. Eğer bu yapılabilir, yığınlarda böylesi bir boş beklentinin oluşması engellenebilirse, o zaman dişe diş bir sınıf mücadelesinin de yolu açılmış olacaktır. Böylece işçi sınıfı, demokratik haklarını daha kalıcı olacak tarzda burjuvaziden koparıp alabilecek; çok daha önemlisi demokrasiyi gerçek içeriğine kavuşturarak kalıcı hale getirmenin tek yolunun sosyalizm olduğunu, mücadele içerisinde çok daha iyi kavrayacaktır.

Süreç Demokratikleşme Edebiyatının İşçi ve Emekçileri Tereddüte ve Beklentiye Düşürmek İçin Burjuvazinin Kullandığı Kirli Bir Silahtan Öte Hiçbir Anlam Taşımadığını Yeterli Açıklıkta Göstermiştir. Bugün Yeniden Gündeme Getirilen Demokratikleşme Masalının İşlevi ve Sonuçları da Farklı Olmayacaktır.

Anayasa Değişikliği Aldatmacası

Anayasa, "Devletin idari, siyasi, hukuki organlarını gösteren, vatandaşların temel hak ve özgürlüklerini belirten kurallar bütünü" olarak tanımlanır. Tarihsel olarak, anayasalar, burjuvazinin feodaliteye karşı siyasi kazanımlarını belgeleyen bir dizi bildirge, beyanname vb.nin kabul edilmesi sürecinde oluşmuştur. Yasalar ve anayasa, temelde, toplumdaki karşıt sınıflar arasındaki mücadelenin seyri ve güçler dengesinin ifadesidirler. Hukuk, bir filozofun deyişiyle "daima toplumsal mücadele ve gelişmenin sadık bir köpeği" olmuştur.

Soruna yukarıdaki temel tanımın ışığında bakıldığında, iktisadi gücü ve temeli zayıf, sürekli olarak bir krizden öbürüne yuvarlanan Türkiye kapitalizminin, toplumsal muhalefet güçlerini taviz vererek eritme olanaklarına hiçbir zaman fazlaca sahip olmadığı görülmektedir. Bu nedenledir ki Türk burjuvazisi, her zaman demokratik hak ve özgürlüklerin kullanımı konusunda tetikte olmuştur. Hakların yasal ve anayasal haklar olarak ifade bulmasını kendisi için sürekli bir risk saymış, anayasada yer vermek zorunda kaldığı hakları ise kırpmaktan geri durmamıştır. 12 Eylül anayasasının, grevci işçilerin grev yerinde bir tuvalet çadırı dahi kurmasını yasakladığı hatırlanacak olursa bu korku daha iyi anlaşılır.

Bu nesnel durum, en küçük bir hak arama mücadelesinde dahi yasal olarak yolu tıkanan işçi ve emekçilerin, her mücadeleye girişiklerinde anayasa ve yasalarla karşı karşıya gelmelerine ve fiiliyatta yasaların bu dar çeperini kırmalarına yol açmıştır. Burjuvazi ise fiilen çiğneniyor olmasına rağmen yasakların hukuken kaldırılmasından sürekli kaçınmış, bu konuda oldukça büyük bir direnç göstermiştir. Çünkü sözkonusu sınırlama ve yasaklamaların kaldırılması durumunda, bunların kendisine karşı mücadelenin geliştirilmesi için güçlü bir araç olarak kullanılacağını düşünmekte ve güçsüz yapısı nedeniyle de, bu riskten oldukça ürkmektedir.

Türkiye'de sınıflar mücadelesi tarihi göstermiştir ki, burjuvazi, her ciddi kriz döneminde azgın bir terör rejimine başvurmuş, emperyalist finans çevreleriyle işbirliği içinde hazırladığı "istikrar paketleri"ni, ancak demokratik hakların zerresinin dahi bulunmadığı askeri diktatörlükler aracılığıyla uygulayabilmiştir. İşçi ve emekçilerin krizin yıkıcı sonuçlarına karşı mücadelesini bu sayede dizginleyebilmiştir. 1957 krizi sonucu alınan tedbirleri 27 Mayıs askeri darbesiyle, 1970 bunalımını atlatmak için aldığı kararları 12 Mart'la, 24 Ocak "istikrar tedbirleri paketi"ni ise 12 Eylül'le uygulayabilen burjuvazi, geçmişe göre daha ağır bir krize yuvarlanmış olduğu bugün de krizin faturasını ancak azgın bir terör aracılığıyla işçi ve emekçilerin sırtına yükleyebilecektir.

Fakat burjuvazinin kriz politikasında elindeki en önemli araç olsa da tek araç devlet terörü değildir ve saldırı politikalarında yalnızca buna dayanarak sonuç alamayacağının da farkındadır. Kriz dönemlerinde tüm burjuva politikacılarının yüzlerindeki "halkçı" maskenin dökülüp gerçek sınıf karakterlerinin daha görülür hale gelmesi, burjuvazinin yönetim sanatını iyice zora sokmaktadır. Bu zorluğu en aza indirmek için burjuvazi, iktisadi ve siyasi saldırısını "halkçı", "demokratik" kılıflara büründürmeye daha fazla ihtiyaç duyar. Bunu aynı zamanda uyguladığı azgın terörü daha etkili kılabilmek için de yapar. Zira, şiddete eşlik eden "demokratikleşme" vaatleri, kitleleri daha fazla sersemletir ve onlarda ehven-i şere razı olma duygusunu geliştirir.

Zaten iktisadi temeli zayıf olan sermayenin, üstelik de iyiden iyiye kriz çukurunun dibine yuvarlanmış bulunduğu, kırıntı halinde olan demokratik hakları daha da askıya almaya, toplumu daha sıkı bir cendereye sokmaya ihtiyaç duyduğu şu günlerde, her biri kendisi için oldukça tehlikeli sonuçlar doğurmaya aday bir dizi alanda anayasa değişikliğini ciddi olarak düşünmesi ve gerçekleştirmesi beklenemez.

Örneğin sendikal haklar, toplusözleşme hakkı vb. üzerindeki anayasal yasakların kaldırılacağı demagojisinin yaygınlaştığı bu dönemde, gerçekte, giderek daha fazla tensikatlar, özelleştirme vb. aracılığıyla sendikal hakların da, toplusözleşme hakkının da altı oyulmaktadır. Son bir ayda işten atılan sendikalı işçi sayısı 200.000 civarındadır. Özelleştirmelerle, fabrikaların tümüyle sendikasızlaştırılmasını hedefleyen bir sermaye saldırısı yürütülüyor. "Demokratikleşme" vaatleri ise, işte bunun, işçi ve emekçilerin kırıntı halinde de olsa sahip olduğu bu demokratik haklara yönelen saldırının üstünü örtmek amacına hizmet ediyor.

Burjuvazinin bu tür balonları uçurmasının arkasında yatan gerçek, iktisadi-siyasi saldırısını iyice yoğunlaştırdığı, birinci paketi yeterli bulmayıp ikincisini tezgahladığı şu günlerde, işçi ve emekçi yığınlarda bir beklenti yaratmak, içine düşürdüğü bu beklentiyle sersemlettiği, bilincini bulandırdığı yığınları pasifize etmek ve bundan yararlanarak iktisadi-siyasi saldırısını çok daha uygun koşullarda gerçekleştirmektir.

Kısacası, anayasa değişikliği, "anayasanın daha da demokratikleştirilmesi" üzerine koparılan tüm bu yaygaralar, gerçekte bir oyundan ibarettir, bir safsatadır. Bütün burjuva partiler de bunun farkındadırlar. Bu nedenle kendi rollerini layıkıyla oynuyorlar. Anayasa kitabının sayfaları arasında, o madde senin bu madde benim, gidip geliyorlar, birbirlerini oyunbozanlıkla suçlayıp halka "şikayet" ediyorlar. RP ve ANAP, halkın dini inançlarına ne kadar saygılı olduklarını söylüyorlar. SHP laikliği kimseye kaptırmam diyor. DYP hem nalına, hem mıhına vuruyor. Meclis tatiliyle teneffüse çıkan bu değişiklik soytarılığı bir süre daha süreceğe benziyor. Ta ki, hakem, yani burjuvazi "Bu kadar yeter çocuklar, haydi sınıflarınıza" deyip değişiklik balonunu patlatana kadar.

İşçi sınıfı, gözleri önünde sahnelenen bu soytarılığa asla prim vermemeli, bir beklenti içerisine girmemelidir. Onun burjuva partilerin baş aktör oldukları "anayasa değişikliği" soytarılığından bir çıkarı yoktur. İşçi sınıfı, ancak "Sınıfa karşı sınıf" şiarıyla politik mücadele sahnesine çıktığında mevcut kazanımlarını koruyup daha da geliştirebilecek ve kazanımlarını ancak bu sayede burjuvazinin yasalarına yazdırabilecektir.

Unutulmamalıdır: "Hukuk, toplumsal mücadele ve gelişmenin sadık bir köpeğidir; daima onu izler!"

DGM

Suç İşlemeye Devam Ediyor

Devletin kara cübbeli terör örgütü DGM'ler suç işlemeye devam ediyor. Devrimci, sosyalist aydınlara ceza kesmekle, onları cezaevine kapatmakla yetinmeyen DGM, bu kez de, SS Kararnameleri döneminde yaptığı gibi bu yayınlar nedeniyle, matbaacılara da ceza vermeye başladı.

DGM'ler bir yandan yayın toplatma, yayıncıları tutuklama gibi sıradan günlük işlerini görüyor. Diğer yandan da sınıfın hak mücadelesi ve Kürt sorunu konusunda farklı bir tutuma sahip, bu konularda duyarlı olan aydınları, sendikacıları vb. ceza tehdidiyle sindirmeye çalışıyor. Hava-İş Sendikası Başkanı Atilay Ayçin'e ceza verilmesi bunun son örneği olmuştur.

Tüm bu uygulamalarıyla DGM, MGK talimatlarını ve sermaye sınıfının çıkarlarını rehber aldığını açıkça göstermeye devam ediyor. Bu "kusursuz hizmet"in bir diğer örneği de tutuklu DEP milletvekilleri hakkında Ankara DGM başsavcısının hazırladığı idam istemli komik iddianamedir. Yasadışı, gayrımeşru yollarla dinlenen telefon konuşmalarını, itirafçı denen hain mahlukların ifadelerini ve meclis faaliyetlerini gerekçe göstererek sözkonusu milletvekilleri için idam cezası isteyen DGM, eğer dünya kamuoyunun duyarlılık gösterdiği bir konuda bu kadar arsız ve pervasız davranabiliyorsa, bu terör kurumunun sıradan insanlara yaptıkları/yapabilecekleri de kolayca tahmin edilebilir. DGM'nin mazisi, hiçbir delil olmadan ya da sahte delillere dayanarak verilmiş ağır cezalarla doludur.

DGM terörizmine karşı yürütülen boykotun yaygınlaşmasına paralel olarak, DGM de, "daha fazla şiddet, daha fazla kuralsızlık" diyerek bu boykota karşı saldırıya geçti. DGM savcıları, önce, boykotu "mahkeme"ye karşı suç kabul ederek davalar açtılar. Ardından ise cezaları artırmaya, ilgisiz ceza maddelerinden ceza kesmeye başladılar.

Bunun tipik bir uygulaması, "sıkıyönetim mahkemesi"ni bile aratır tavırlarıyla ünlü Malatya DGM'de yaşandı. Örgüt yöneticiliği iddiasıyla tutuklanan ve TCK 168/1'den yargılanıp hakkında 22.5 yıl hapis cezası istenen 16 yaşındaki Deniz İnan'a, TCK'nın 125. maddesinden gıyabında idam cezası verildi. Boykot nedeniyle duruşmaya katılmayan D. İnan hakkında, hemen "esas hakkında mütalaa" verilerek cezası kesildi. (Ancak yaş küçüklüğü nedeniyle zorunlu olan ceza indirimi idam cezasını değiştirdi.) (Bkz. *Özgür Ülke*, 25 Haziran 1994)

Cezaların daha da ağırlaştırılması ve ek davalar açılması yolundaki ilk sinyalleri verilen bu uygulamalar, tam da, DGM'lere yakışan bir tavırdır. Ne var ki, bu mücadelenin galibi şimdiden bellidir. Deniz'in avukatının ağzından dökülen "Bu karar karşısında müvekkilimin gösterdiği olgunluk ve soğukkanlılığı tarif etmekte zorluk çekiyorum" sözleri, galibi açıkça gösteriyor. Soğukkanlılık ve olgunluk haklılığın, bilincin ve inancın ürünüdür; kendi paçavra yasalarını bile hiçe sayan saldırganlık ve terör ise korkunun ve yenilginin göstergesi.

İnançla ve kararlılıkla yürütülen boykotun başarısı için, safları daha da sıklaştıralım!

Haluk GERGER Cezaevinde

"Düşünceyi terör, düşünceyi açıklamayı terör eylemi sayan bir zihniyetin yönetiminde Türkiye, düşünce suçlularının kişiliğinde, karanlığa mahkum edilmektedir. Benim mahkumiyetim de, aslında, Türk halkına karanlığın dayatılması sürecinin bir parçasıdır.

Artık cezaevleri, kirli bir savaşın çözümsüzlüğünde tıkanmış, uygar dünyadan dışlanmış, hazinesiyle, resmi ideolojisiyle, üniversitesi, basını, ahlaki temeli, bütün kurum ve normlarıyla iflas etmiş bir düzenin koyu karanlığı dışında kalabilmiş az sayıdaki mekanlar arasındadır. Düşünen bir insan olarak ben de Türkiye'de layık olduğum yere gitmekten, dışarıdaki karanlıktan içerideki aydınlığa geçmekten onur duyuyorum. Yerimiz, tabii Kürtlere ve emeğe karşı işlenen suçlara ortak olmayı reddedenlerin yanıdır.

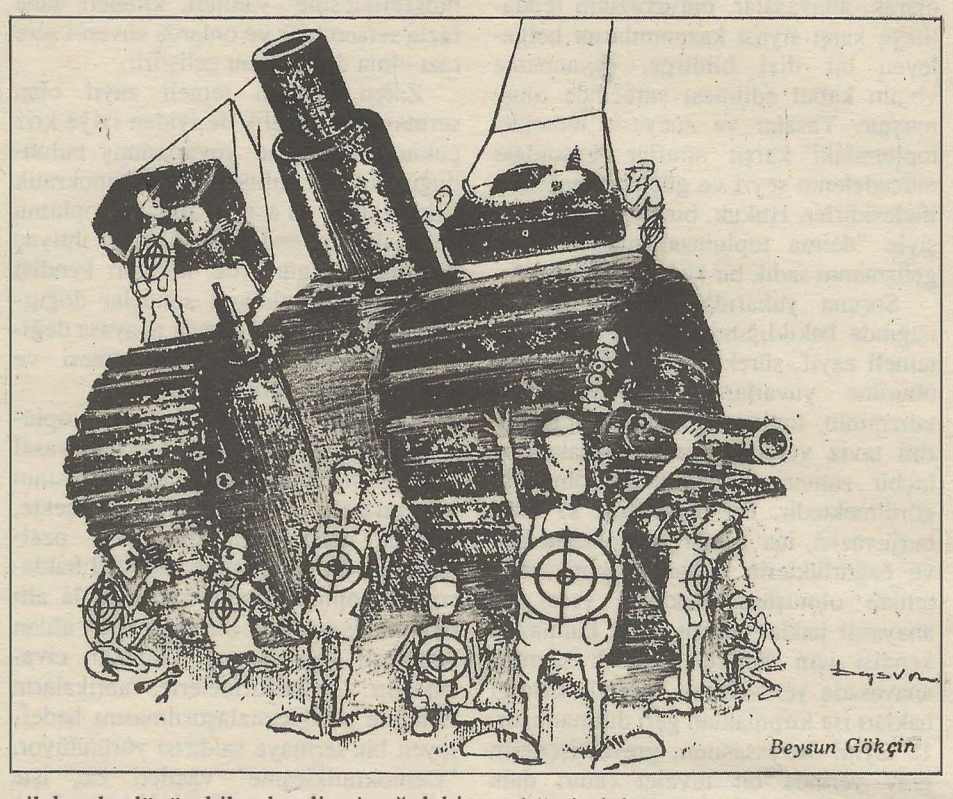
Kimsenin kuşkusu olmasın, bizim cezaevine girişimiz, başka düzlem ve zeminde düzene yeni bir başkaldırıdır. Rejimin umutsuz ve saldırgan çırpınışının tezahürü olan militarizm, bir gün mutlaka, kirli savaş yerine onurlu barışı savunanların, emek ve kültürün temsilcilerinin soylu direnişine çarparak kırılacaktır."

Haluk GERGER, 27.06.1994.

Kirli Savaşın İktisadi Yönü ve

İşçi Sınıfı Ne Yapmalı?

Kirli Savaş Ödeneklerinin 1993 Bütçesindeki Oranı %12.5, 1994 Bütçesindeki Oranı İse %18.4'tür. Buna Karşılık, Eğitim Harcamalarının Payı %18.2'den %15'e, Sağlık Harcamalarının Payı İse %4.6'dan %3.7'ye Düşürülmüştür. Sermaye Devleti, Kirli Savaşa Ayrılan Payın Büyüklüğünü Saklamamakta, Tersine Özellikle Vurgulamaktadır. Sakladığı Rakamlar Değil, Bu Rakamların Arkasında Yatan Sınıf Gerçekleridir. İşte Sınıf Bilinçli İşçilerin de Dikkatlerini Asıl Yoğunlaştırmaları Gereken Yön Burasıdır.

Beysun Gökçin

Başbakan Çiller 1994 yılında devletin toplam 1000 trilyona yakın para harcayacağını ve bunun %40'ının, yani 400 trilyon lirasının Kürdistan'daki savaş harcamaları için kullanılacağını açıklamıştı. 400 trilyon lira, yaklaşık olarak Türkiye ekonomisinin Gayrı Safi Milli Hasılasının (GSMH) beşte birine, yıllık ihracat gelirlerinin yarısına, iç borçların ise tamamına eşdeğer bir miktardır. 1994 yılı için gerçekleşmesi beklenen bütçe açığının 300 trilyon lira olduğu da göz önünde tutulursa, kirli savaş harcamalarının ne kadar büyük miktarda bir kaynak emdiği daha iyi anlaşılır. "Bütçenin beş kara deliği" diyerek KİT'leri, belediyeleri, SSK'yı, ücretleri, tarım destekleme alımlarını krizin sorumlusu olarak gösteren ve hedef tahtasına yatıran sermaye sınıfı, yılda 400 trilyon kaynak yutan kirli savaşın bütçede açtığı koca yarığı gizlemeye çalışıyor.

* * *

Türk devletinin Kürdistan'daki egemenliği orduya, polise, korucuya, kontr-gerillaya, uçağa, tanka, topa, tüfeğe, yani sadece kirli savaş aygıtlarına dayanmaktadır. İdeolojik varlığı tükendikçe, sömürgeci varlığını koruyabilmek için düzenin elinde kirli savaşı tırmandırmaktan başka bir yol kalmamaktadır. Bu çıplak zora dayalı, utanç verici "egemenliğin" ekonomiye yansıması ise, bütçeden kirli savaşa ayrılan payın sürekli artması, kabaran bütçe açıkları ve buna karşılık işçi sınıfının, emekçilerin geçmiş mücadele kazanımlarının ifadesi olan ücret, sağlık hizmetleri, sosyal hizmetler, eğitim vb. payların da sürekli aşağı çekilmesi olmuştur. Kirli savaşın maliyeti, geçen yıl bütçenin %30'u, bu yıl %40'ıdır. Bu gidişle gelecek yıl %50'si olacaktır. Masrafları her yıl enflasyon oranının çok üzerinde artan kirli savaşın da önemli etkisiyle, 1988-1993 döneminde her yıl, hedeflenen bütçe açıklarından %100'e yakın sapmalar gerçekleşmiştir. 1993 bütçesi ile 1994 bütçesi karşılaştırıldığında, yüzde oranı en fazla artan kalemin Savunma Bakanlığı bütçesi, yani kirli savaş ödenekleri olduğu görülür. Kirli savaş ödeneklerinin 1993 bütçesindeki oranı %12.5, 1994 bütçesindeki oranı ise %18.4'tür. Buna karşılık eğitim harcamalarının payı %18.2'den %15'e, sağlık harcamalarının payı ise %4.6'dan %3.7'ye düşürülmüştür. Bütçeden "sağlık" için ayrılan eski miktar bile bu devletin emekçilere ne tedaviyi, ne doktoru, ne de ilacı, sadece ölümü layık gördüğünün bir kanıtıydı. Şimdi ise sermaye devletinin emekçi halkın sağlığı için ayırdığı bir yıllık bütçe payı, Kürt halkını kana boğmak için kirli savaşa ayırdığı bir aylık bütçe payına eşittir. Her ikisi de yaklaşık 30 trilyondur. Bu miktar emekçilerin, değil sağlık hizmetlerine, kefen paralarına bile yetmeyecek bir miktardır. Devlet aynı sermaye devletidir. İşçi sınıfına ve ezilen halklara karşı düşmanlığı aynıdır. Kürt halkının eşitlik ve özgürlük taleplerini nasıl kana boğuyorsa, işçi sınıfının beslenme, sağlık taleplerine verdiği yanıt da yine ölüm olmaktadır.

Tüm bunların anlamı şudur: Kürdistan'daki çözümsüzlüğü derinleştikçe, sermaye devleti, kirli savaş havuzunu işçi sınıfının, emekçilerin iliklerini her geçen gün daha da kurutarak doldurmaktadır. Sömürgeci sermaye devletinin Kürdistan'daki çözümsüzlüğü derinleştikçe, sömürgeci egemenliğin Türkiye işçi sınıfına ekonomik ve siyasi faturası da bir o kadar büyümektedir. KİT'lerin tekelci sermayeye doğrudan peşkeş çekilerek yüzbinlerin sokağa atılmasında, sendikasızlaştırma, taşeronlaştırma ile kazanılmış hakların gaspedilmesinde, asgari ücret ve işsizlik sopasıyla milyonların sefalet batağına itilmesinde, maaşların ve ücretlerin her yoldan tırpanlanmasında, SSK'nın kaynaklarının yağmalanmasında, tarım sübvansiyonlarının kaldırılmasında, iç ve dış borç bulmak için faturası daha sonra emekçilere çıkarılmak üzere karşılıksız para, tahvil basılıp enflasyonun körüklenmesinde; işte tüm bunlarda, sermaye sınıfının sömürgeci kirli savaş için kaynak emme ihtiyacının önemli bir payı vardır.

* * *

Ama Çiller'in açıklamasında olduğu gibi, sermaye devleti de bu rakamları (bütçeden kirli savaşa ayrılan payın büyüklüğünü) saklamamakta, tersine özellikle vurgulamaktadır. Onun sakladığı, rakamların kendisi değil, bu rakamların arkasında yatan sınıf gerçekleridir. İşte sınıf bilinçli işçilerin de dikkatlerini asıl yoğunlaştırmaları gereken yön burasıdır. Yoksa aynı rakamlar sermaye sınıfının elinde şovenist bir silaha da dönüşebilmektedir. Aşağıdaki sorular ve yanıtları, bizim, rakamların arkasında gizli duran sınıf gerçeklerini görmemize yardımcı olacaktır. Kirli savaş havuzuna her yıl yüzlerce trilyonluk kaynak akıtan, yüzbinlerce kişilik orduyu, onbinlerce polis ve jandarma kuvvetini, 50 bini aşkın korucuyu, binlerce özel timi, kontr-gerillayı, yüzlerce MİT görevlisini, ajan provakatörü, muhbiri ve her türlü savaş aygıtını bölgede seferber eden devlet, sayısı birkaç onbinden ibaret olduğu söylenen ve arkasında ne yüzlerce trilyonu, ne uçakları, ne de tankları olan bu "terörist örgüt" ile nasıl oluyor da bir türlü başedememektedir? Türk devleti, PKK'ya mı, yoksa PKK'nın önderliği sayesinde kendisini bir güç olarak örgütleyen Kürt halkına, onun yükselttiği ulusal eşitlik ve özgürlük taleplerine karşı mı savaşmaktadır? Bu talepler bir halkın sahip olması gereken en doğal hakları değil midir? Kürtler ile Türkler gerçekten eşit midir? Kürt halkı 70 yıldır sömürgeci Türk devletinin ulusal ve sınıfsal zulmüne maruz değil midir? Onun eşitlik ve özgürlük talepleri meşru, haklı ve desteklenmesi gereken talepler değil midir? Bu taleplerin kana boğulmasında Türk emekçilerinin çıkarı nedir? 1914'te Alman işçi sınıfının çoğunluğu emperyalist savaşta kendi burjuvazisinin yanında saf tutarken, bu ihanetin üzerinde yükseldiği maddi bir temel vardı; sömürgelerden gelen karlara pay ortaklığını sürdürmek! Yoksa Türk emekçileri de, devletin Kürt halkını katletmesinden kendisine düşecek böyle bir pay mı beklemektedir? Yoksa Türk emekçileri, kendi oğullarını değil Kürdistan'da savaşmaya, askere bile göndermeyen, ülkeyi emperyalistler ile birlikte yağmalayan bir avuç sömürücünün çıkarına olan bu kirli savaşın, "teröre karşı vatanın, milletin çıkarlarını korumak için sürdürüldüğü" demagojisine mi inanmaktadır? Aynı devlet değil midir, 70 yıldır sermaye sınıfına hizmet etmekten bir an bile geri durmayan ve Türk emekçilerine ise sadece açlığı, işsizliği, yalanı ve zorbalığı layık gören?

Eğer karşı koymazlarsa, bu haksız ve kirli savaştan Türk emekçilerine düşecek olan pay, yalnızca, kardeş Kürt halkına karşı katliamda suç ortaklığı yapmanın onursuzluğu ve yarası olacaktır. Oğullarının Kürdistan'dan dönen gencecik cesetleri olacaktır. Yine onlara düşen bir başka pay da, işçileri kendi içinde bölmek, hedeflerini şaşırtmak, gerçek düşmanlarını gizlemek, devletin her türlü baskı ve terörünü mazur göstermek için kurulan şovenist tuzağa yakalanmak olacaktır. Ve en son olarak, kirli savaş harcamaları ile daha da derinleşen sefalet batağının en diplerine doğru yuvarlanmak olacaktır.

Kirli savaş, işçi sınıfının sırtında kocaman bir kamburdur. Hem de onu sadece ekonomik sefalete iten değil, aynı zamanda kendi kurtuluşu yolunda ayağa kalkmasına da engel olan siyasal bir kamburdur. İşçi sınıfı, kirli savaşın arkasındaki siyasal sınıf gerçeklerini görmedikçe, bu devletin hem Kürt halkını, hem de kendisini hedef alan sömürgeci ve sömürücü niteliğini kavramadıkça, Kürt halkı ile ortak mücadele etmesinin gerekliliğini bilince çıkarmadıkça bu savaşın kaynaklarının kendi iliklerinden çekilmesine karşı da kararlı bir mücadele sergileyemeyecektir. Sermaye, gene aynı siyasal zaaflardan yararlanarak sınıfı bölmenin, zayıf düşürmenin, hedefini şaşırtmanın, onu parça parça ezmenin yollarını bulmaktadır.

* * *

Bugün sermaye, Kürt halkına ve Türkiye işçi sınıfına karşı, savaşı iki cephede birden aynı anda yürütmektedir. Eğer sınıf bilinçli işçiler şovenist zaafların üzerine cesaret ve kararlılıkla gitmeyi başarırlarsa, Kürt halkı ile devrimci bir ittifakın gerçekleşmesi ve bu ittifakın sermaye düzeninin temellerini sarsması işten bile değildir. Yoksa bu sınıf, kendi kurtuluşu yolunda ayağa kalkmayı da başaramayacaktır.

KİRLİ SAVAŞIN KAYNAKLARI

Nasıl Karşılanıyor?

Sermaye devleti bu savaşın masraflarını hangi yollardan karşılamaktadır? Kirli savaş için başlıca ödeneklerden biri Savunma Bakanlığı bütçesidir. Savunma Bakanlığı bütçesi, 1994 bütçesinden 123 trilyon liralık bir pay almıştır. Ayrıca genel bütçeden bölge valilerinin emrine "örtülü ödenek" adı altında trilyonlarca liralık hesaplar açılmaktadır. Sermaye devleti, kendi terörist burjuva hukukunun bile kılıfına sığmayan kirli savaş masraflarını bu "örtülü ödenek"ten sağlamaktadır. Kontr-gerilla, ajan provakatörler, muhbirler, gizli cinayet şebekeleri buradan beslenmektedir. Yanısıra, bölgede görevli yüksek askeri ve idari erkanın bu ödeneği kendi arpalıkları olarak kullanmalarına da müsaade edilmektedir. En son olarak, Kozakçıoğlu'nun bu ödenekten kendi özel hesabına büyük miktarlarda para çektiği belgelerle ortaya çıkmış ve olay daha sonra örtbas edilmişti. Kirli savaşın finansmanında bunlarla da kalınmıyor. Kurulan kirli savaş fonlarına akla gelen her yoldan, devletin zoruyla, büyük kaynaklar emiliyor. Bunlardan başlıcası "Savunma Sanayiini Destekleme Fonu"dur (SSDF). Gönüllü bağış kampanyaları halktan bir ilgi görmediği için, 3238 sayılı yasa ile çeşitli temel tüketim maddelerinden "destek" adı altında devlet dayatması olan fon kesintisi uygulaması getirilmiştir. Örneğin: TEKEL, içki ve sigara satışlarından elde ettiği toplam maliyet gelirinin yaklaşık %10'unu SSDF'ye aktarır. Milli Piyango işletmesi, her 100 liralık satış gelirinden yaklaşık 30 lirasını böyle bir fona aktarır. 1992 yılında 1.2 trilyon lira olan net karın %65'i bu fona aktarılmıştır. ("Size de çıkabilir!" diye reklamını yaptıkları, devlet terörü olsa gerek. Milli piyango alanlar içinde kafasına cop yiyen, işkence gören, polis kurşunlarına hedef olanların sayısı, hiç kuşku yok ki, ikramiye kazananların sayısından çok daha fazladır!) '92 yılında emekçilerden gaspedilerek SSDF'de toplanan para miktarı toplam 7.1 trilyon lirayı bulmuştur. Bugünkü değeriyle hesaplandığında ortaya 35 trilyon lira gibi hiç de küçük olmayan bir miktar çıkmaktadır. Devlet bunlarla da yetinmemiş ve benzer bir yöntemle "Terörle Mücadele Fonu" oluşturmuştur. Trafik cezalarından tutun da silah ruhsatı alımlarına, pasaport işlemlerinden çeşitli KİT gelirlerine kadar bu fona %3 ile %10 arası bir kesinti zorunluluğu getirilmiştir. Tüm bu yukarıda saydıklarımız, kirli savaşın masrafları arasında önceden az çok hesaplanabilen miktarlardır ve sadece bunlar, Çiller'in açıklamasıyla bu yıl 400 trilyonu bulacaktır. Ayrıca, emperyalist ülkelerden hibe, borç vb. adlar altında alınan askeri araç gereçlere yapılan ödemelerin, verilen ekonomik ve siyasi imtiyazların maliyetleri de buna eklenmelidir.

Nasıl Harcanıyor?

İşçi sınıfının ve emekçilerin iliklerinden çekilen kirli savaş kaynakları, devletin silah zoru ile gaspettiği bu yüzlerce trilyon; nerede ve nasıl harcanıyor?

Sadece 1992 yılındaki savaş harcamalarının bugünkü karşılığı 300 trilyon liradır. TV'de emekçilere, sanki bir macera "filmi" gibi izlettirilen kirli savaşın her sortisi, her bombası, bu "seyirciler"i ekmeğinden, işinden etmekle kalmamakta, bir insanlık suçuna ortak ederek onurlarını da derinden yaralamaktadır. Bir savaş uçağının sadece bir sorti yapmasının maliyeti 500 milyon, helikopterinki ise 350 milyon liradan az değildir. Ve bir askeri harekat sırasında savaş uçakları ortalama 900, helikopterler ise 150 sorti yapmaktadırlar. Sadece son Zeli harekatı için 5 trilyon lira harcandığı bilinmektedir. Devlet, "PKK'yı bitirdik" demagojisine görsel malzeme sağlamak için yanına "korucu basın" mensuplarını da katarak sık sık benzeri hava ve kara operasyonları düzenlemektedir. Türk emekçileri şovenist demagojinin esiri olup kirli savaş karşısında sessiz kaldıkça, kendisine kesilen faturalar da kabarmaktadır. Son dönemde, Genelkurmay, Kürt halkı ve Ortadoğu halkları karşısında emperyalizmin ve Türkiye kapitalizminin hizmetini daha iyi görebilmek için Türk ordusunun modernleştirilmesini talep etmektedir. Maliyeti katrilyonları bulacak olan bu talebe hükümet ve düzen partilerinin olumlu yaklaştığı bilinmektedir.

Bu düzende, yüksek kar imkanları olmadığı sürece eldeki kaynaklar yeni yatırımlar yapmak, işsizlere iş alanları açmak için kullanılmaz. Ama tek vasıfları köy basmak, gerillaların izini sürmek, kadınlara tecavüz etmek, devlet zoruyla köylüleri haraca bağlamak, işkence yapmak olan 50 bini aşkın onursuz korucuya maaş, yiyecek, giyecek ve cephane olarak verilmek üzere kirli savaş havuzuna 1994 rakamlarıyla yıllık yaklaşık 20 trilyon lira akıtılır.

Bu düzende, işçi sınıfının, emekçi halkın sağlık, sosyal güvenlik, emeklilik, eğitim, kültür vb. ihtiyaçları gereksiz masraf olarak görülür ve bunlar için bir çivi bile çakılmaz. Ama bölgede sadece 1991-92 yılları arasında 7195 polis lojmanı, 55 cezaevi, 353 jandarma karakolu, 697 jandarma lojmanı inşa edilir.

Bu düzende, asgari ücretle çalışmak için bile iş arayıp bulamayan milyonlar vardır. Ama Kürdistan'daki özel tim mensuplarının her biri (tazminatları, öldürdükleri köylü başına aldıkları teşvik primleri, bastıkları köylerdeki talanlar vb. dışında) asgari ücretin 20 katı maaş almaktadır.

Devletin kamu görevlilerini bölgede tutabilmek için verdiği Apo tazminatı olarak bilinen rüşvet, 1994 rakamlarıyla yaklaşık 10 trilyon liradır.

Bölgedeki askeri, adli personelin ve "örtülü ödenek"ten MİT mensuplarının aldığı maaş toplamı, 1994 rakamlarıyla yaklaşık 20 trilyon liradır. İmzalanan sözleşmelerdeki sefalet ücretlerini bile işçilere ödeyebilecek durumda olmadığını, memurlara maaş veremez duruma geldiğini açıklayan bu ikiyüzlü devlet, Kürdistan'daki ordu mensupları, MİT görevlileri, kontr-gerilla, muhbir, ajan provakatör maaşlarını, tazminatlarını öderken hiçbir sıkıntı çekmemektedir.

Kürt halkına ölüm kusan Skorsky helikopterinin tanesi 11 milyon dolara, Cobra helikopterinin tanesi ise 13 milyon dolara satın alınmaktadır ve sipariş üzerine sipariş verilmektedir. Silah üretimi ve montajı için emperyalist tekellerin kasasına akıtılan para yıllık yaklaşık 70 trilyon liradır. Türkiye'de kirli savaşın beslediği silah sanayii özellikle '90'lardan sonra en karlı sektörlerden biri haline gelmiştir. Kürt köylerinin her bombalanışında, Kürt gençlerinin her kurşunlanışında bu silah tekelleri daha da palazlanmaktadır.

DEP KAPATILDI

Sömürgeci sermaye devleti, HEP'ten sonra DEP'i de kapattı. Bilindiği gibi HEP, devrimci Kürt hareketini etkisizleştirmek, Kürt halkının mücadelesini reformist kanallarda eritmek amacıyla kurulmasına göz yumulmuş ya da bizzat devlet tarafından kurdurulmuş bir partiydi. Ne var ki, düzenin bu politikası başarılı olamadı. Düzen, HEP ile Kürt hareketini etkisizleştiremedi, ama tersinden, devrimci Kürt hareketi HEP'i ulusal mücadelenin önemli bir legal imkanına dönüştürebildi.

Bu noktadan sonra sömürgeci sermaye devleti HEP'i tehdit ve terörle sindirmek, rüşvetle satın almak esasına dayalı bir politika izledi. Devrimci ulusal hareket tarafından düzenin bu politikası da büyük ölçüde boşa çıkarıldı. Bütün bu politikalarında başarılı olamayan düzen bu kez HEP'i kapatarak HEP içinde örgütlü Kürt orta burjuva sınıflarına, PKK'dan ayrışmaları doğrultusunda bir gözdağı verdi.

Bugün sömürgeci sermaye devleti tarafından kapatılmış bulunan DEP, HEP'in kapatılmasının ardından bu partinin misyonunu sürdürmek üzere kurulmuştu. Düzenin DEP'e yönelik politikaları da esasta çok farklı olmadı. Bir yandan DEP üzerinde azgın bir terör estirildi, pek çok DEP üyesi ve yöneticisi sermaye devletinin resmi ve gayriresmi terör çeteleri tarafından katledildi; diğer yandan da PKK'ya tavır alması şartıyla, DEP'e, düzen içi kanallar hep açık tutulmaya çalışıldı. Düzenin bu politikaları da başarılı olamadı. Bu legal imkan sayesinde, devrimci ulusal hareket politik güç ve etkinliğini geçmişe göre çok daha fazla artırdı. Kürdistan sınırları içerisinde devletin siyasi otoritesini tartışmalı hale getirdiği gibi, bu legal mevzinin de yardımıyla, metropollerde de önemli bir siyasi etki ve destek alanı yarattı.

Kürt ulusal hareketinin ulaşmış bulunduğu bu düzey, düzenin Kürt ulusal hareketine karşı bir topyekün savaş ilanını zorunlu kıldı. Dün, temelde yine şiddet politikası uygulamasına karşın düzen, HEP-DEP gibi araçları ehlileştirebileceğini bu yolla devrimci Kürt ulusal hareketini ezebileceğini düşünürken; son birbuçuk yıldır, bu sınırlı "esnekliğe" de tahammül edemez hale gelmiştir. Dün, bütün risklerine karşın DEP gibi partilerin varlığını kirli yüzünü örten bir demokrasi maskesi olarak kullanmayı hesaplayabilen sömürgeci devlet, bugün artık bu tür maskeleri bile yük saymaktadır.

Düzen, bundan birbuçuk yıl önce topyekün savaşı gündeme getirdi. O vakitler bizzat sömürgeci sermaye devletinin sözcüleri, bu topyekün savaşın temel hedefini, PKK'nın bütün destek alanlarını yok etmek ve böylece PKK'yı güçsüzleştirmek olarak açıklamışlardı. PKK'yı destekleyen, yardım ve yataklık eden herkes sömürgeci devletçe terörist ilan edilmişti.

DEP, işte bu açık katliam politikasının bir uzantısı olarak kapatılmıştır. DEP'i kapatarak sömürgeci devlet, "PKK'nın önemli bir mevzisini ve destek alanını" ortadan kaldırmayı hedeflemiştir.

DEP'liler seçime girdikleri bölge halkının, Kürt nüfusunun %80-90'lara varan çok önemli bir oy desteği ile meclise girmişlerdi. DEP'in kapatılması, aynı zamanda sözümona oy desteğini "dokunulmaz en kutsal değer" ilan eden burjuva demokrasisinin de ne menem bir şey olduğunu ortaya koymuştur. Bu olay, burjuva demokrasisinin yalnızca burjuvazinin uşakları, sömürgeci düzenin şakşakçıları için bir demokrasi, tüm bunlara karşı duran ve mücadele edenler için ise azgın bir terör rejimi olduğunu gösteren en son örnektir.

Kürt halkı, bu düzenden, bu düzenin parlamenter demokrasisinden hiçbir şey beklememelidir.

Dünyada ve Türkiye'de:

Özelleştirm

(Geçen Sayı

12 Eylül Rejimi Koşullarında, Baskı ve Dipçik Gölgesinde Uygulanabilen Düşük Ücret Politikası, 1989'dan Sonra İşçi Hareketinin Karşı Baskısı İle Bozulmaya Başlayınca, Bu Tarihten Sonra Düzen Bu Aynı Politikayı Daha Değişik Araçları Kullanarak Uygulamaya Çalıştı. Tensikat, Taşeronlaştırma, Sendikasızlaştırma vb. Gibi Birbirine Bağlı Olarak Gündeme Getirilen Politikaların Tümü Bir Tek Amaca, Düşük Ücret Politikasına, Hizmet Ediyordu. Sermayenin Bu Sömürü Politikaları Özellikle de Özel Sektörde Küçümsenmeyecek Başarılar Elde Etti. Bugün Özel Kapitalist İşletmelerin En Büyüklerine Bakıldığında, Bu Kapitalist İşletmelerde Taşeron İşçi Çalıştırma Oranının %30-50 Arasında Değiştiği Görülmektedir.

Geçen sayımızda yer alan yazımızın ilk bölümünde, iki temel sorun üzerinde durmuştuk. İlk olarak, özelleştirme için uluslararası ve yerel sermaye tarafından ortaya atılan gerekçeleri ele almış, bunların gerçek dışı karakterini sergilemeye çalışmıştık. Ardından ise, uluslararası ve yerel sermaye tarafından gündeme getirilen özelleştirme saldırısının ardındaki gerçek nedenlerin neler olduğu sorusunu yanıtlamaya çalışmıştık.

Yazımızın bu sayıda yer alan ikinci ve son bölümünde ise, özelleştirmenin işçi ve emekçiler açısından doğuracağı sonuçları daha doğrudan göstermeye çalışacak ve başka hatalı perspektiflerin de eleştirisi temelinde, bu saldırıya karşı nasıl bir mücadele çizgisi izlenmesi gerektiği sorunu üzerinde duracağız.

Özelleştirmenin Sonuçları

Özelleştirme saldırısının gündeme gelmesinin temel nedenlerinin, sermayenin karlılık ve pazar krizine girmesi, tek tek kapitalist devletlerin mali krizi ve uluslararası borç krizi olduğunu belirtmiştik. Bu krizi aşmak için öngörülen sermaye programı, doğası gereği işçi ve emekçiler üzerindeki sömürünün daha da artmasını hedeflemektedir. Sermaye, kar krizini sömürüyü daha da artırarak aşmak istemekte; kapitalist devletler mali krizi ilk elde sosyal güvenlik, sağlık, eğitim vb. harcama kalemlerini kısarak aşmaya çalışmakta; uluslararası borç krizinin faturası özellikle azgelişmiş ülke emekçilerinin sırtına yüklenmeye çalışılmaktadır. Özelleştirme ise, tüm bu amaçlara ulaşabilmek için sermaye tarafından kullanılan araçlardan biridir.

Sermayenin karlılık krizini atlatabilmesi, sömürü dozajını daha da artırabilmesine bağlıdır; bu ise, işgücünü işsizlik baskısı ile disipline ederek sınıfı kendi içinde atomize edebilmesine, örgütsüzleştirebilmesine ve tüm bu yollarla da ücret düzeyini aşağıya çekebilmesine... Özelleştirmenin sermayenin bu politikasındaki yerini, Türkiye'deki gerçekleri temel alarak göstermeye çalışalım.

12 Eylül rejimi koşullarında, baskı ve dipçik gölgesinde uygulanabilen düşük ücret politikası, 1989'dan sonra işçi hareketinin karşı baskısı ile bozulmaya başlayınca, bu tarihten sonra düzen bu aynı politikayı daha değişik araçları kullanarak uygulamaya çalıştı. Tensikat, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma vb. gibi birbirine bağlı olarak gündeme getirilen politikaların tümü bir tek amaca, düşük ücret politikasına hizmet ediyordu. Sermayenin bu sömürü politikaları özellikle de özel sektörde küçümsenmeyecek başarılar elde etti. Bugün özel kapitalist işletmelerin en büyüklerine bakıldığında, bu kapitalist işletmelerde taşeron işçi çalıştırma oranının %30-50 arasında değiştiği görülmektedir. Demek oluyor ki, bugün sözkonusu özel kapitalist işletmeler bu oran kadar örgütsüz, en düşük ücret seviyesinde ve hatta sigortasız işgücü çalıştırmaktadırlar. Kapitalistler bu kadarıyla da yetinmemekte, taşeron, geçici ve yevmiyeli işçi istihdamını her geçen gün artırmaktadırlar. Giderek toplusözleşme yerine bireysel sözleşme ve iş değerlendirme sistemleri ikame edilmeye çalışılmakta, başta sendika ve sigorta kazanımları olmak üzere işçilerin tüm kazanımları teker teker geri alınmaktadır.

Benzer sömürü politikaları, uzun süredir kapitalist devlet işletmelerine, KİT'lere de dayatılmaktadır. Bu işletmelerde de sermayenin politikaları açısından bir başarı sözkonusudur. Ama bu, özel kapitalist işletmelere göre kısmi ve hedeflenenden uzak bir başarıdır. Bunun en önemli nedeni ise, KİT'lerde çalışan işçilerin özel kapitalist işletmelerde çalışanlara göre, sendikal anlamda çok daha örgütlü olmalarıdır. Ücret, örgütlenme vb. açılardan, özel kapitalist işletmelerde çalışan işçilerle kapitalist devlet kuruluşlarında çalışan işçiler arasındaki kazanım farklılığını ortaya koyduğumuzda bu tabloyu daha anlaşılır hale getiririz. Böylece aynı zamanda özelleştirme ile ne amaçlandığı, özelleştirmenin işçiler açısından ne tür sonuçlar doğuracağı sorusuna da dolaysız bir yanıt vermiş oluruz.

KİT'lerde çalışan işçilerin hemen tümü sendikalı ve sigortalıdır. Türkiye'deki sendikalar ağırlıkla KİT'lerde örgütlüdür. Bu açıdan özel kapitalist işletmelere baktığımızda ise durumun çok daha farklı, daha doğrusu çok daha vahim olduğunu görürüz. Özel kapitalist işletmelerde çalışan işçilerin %94'ü sendikasız, %60'ı ise sigortasızdır. 2.5 milyon işçi sigortalı ama sendikasızken, 3 milyon civarında işçi sigorta hakkından dahi yoksundur. İki kesim arasındaki bu farklılık, işçi ücretleri açısından da benzer özellikler taşımaktadır. Bir hesaplamaya göre, KİT'lerde çalışan ve **en düşük** ücret alan son 100 bin kişi ile özel kapitalist işletmelerde çalışan ve **en yüksek** ücret alan ilk 100 bin kişinin gelir düzeyi aşağı yukarı eşit durumdadır. KİT'lerle özel sektör arasındaki ücret farklılaşması, KİT'lerde çalışanlar lehine bire üç düzeyindedir. Taşeron ve fason yöntemi KİT'lere göre özel sektörde çok daha yaygındır.

Bu tablo KİT'lerin özelleştirilmesi ile, işçilerin ne tür sonuçlarla karşılaşacağı hakkında da açık bir fikir vermektedir. Özelleştirme aracılığıyla sermaye, KİT'lerde çalışan işçi ve emekçilerin özel sektör işçilerine göre nispeten daha ileri kazanımlarına saldırarak tüm işçi ve emekçilerin gelir ve çalışma koşullarını daha da ağırlaştırmayı, sömürünün düzeyini daha da artırmayı amaçlıyor. KİT'lerin özelleştirilmesiyle yaygın bir işsizlik gündeme gelecek, işgücünün kendi içinde rekabeti artacak, böylece de çalışma ve ücret koşulları toplam olarak bugünkü düzeyinin çok daha altına çekilmiş olacaktır. Demek oluyor ki, özelleştirme ile sermaye tarafından gündeme getirilen, KİT'lerin özel sektöre basit bir mülkiyet devrinden ibaret değildir. Aynı zamanda fazla istihdam ve zarar demagojileri eşliğinde, KİT'lerde çalışan işçiler, özelleştirme saldırısı aracılığıyla sokağa bırakılmak istenmektedir. KİT'lerde çalışan 500 bin işçinin işine son verileceği bizzat sermaye hükümeti tarafından açıklanmaktadır. Özelleştirme uygulamasıyla sağlanmak istenen, KİT'lerin işçisiz ve sendikasızlaştırılmış bir biçimde özel sermayedarlara devredilmesidir. Böylece, KİT'lerin yeni patronları, kendi istedikleri, dayattıkları koşullarda yeniden işçi istihdamı olanağı elde etmiş olacaklardır. Bu istihdamın hangi koşullarda olacağını ise, özel kapitalist işletmelerin bugünkü durumu yeterince açık bir biçimde göstermektedir. Kısacası özelleştirmenin işçiler açısından ilk sonucu işsizlik, sendikasızlaştırma,

Özelleştirme Uygulamasıyla Sağlanmak İstenen, KİT'lerin İşçisiz ve Sendikasızlaştırılmış Bir Biçimde Özel Sermayedarlara Devredilmesidir. Böylece, KİT'lerin Yeni Patronları, Kendi İstedikleri Koşullarda Yeniden İşçi İstihdamı Olanağı Elde Etmiş Olacaklardır. Bu İstihdamın Hangi Koşullarda Olacağını İse, Özel Kapitalist İşletmelerin Bugünkü Durumu Yeterince Açık Bir Biçimde Göstermektedir.

ne Saldırısı

an Devam...)

Özelleştirme İle Burjuvazi, Aynı Zamanda "Sosyal Devlet"in Sonunu İlan Ediyor. Bu, Kapitalist Devlet Tarafından Artığın Bir Bölümünün Sağlık, Eğitim ve Sosyal Güvenlik Harcamaları İçin Ayrıldığı Dönemin Kapanması Anlamına Gelmektedir. Gerek İzlenen Birikim Modelinin Kendi İç Mantığı, Gerekse Emekçilerin Mücadelesi İle Bu Alanlar, Geçmiş Dönemde Tümüyle Kar Güdüsünün Hakim Olduğu Alanlar Olmaktan Çıkmıştı. İşçiler ve Emekçiler Sağlık ve Eğitim Hizmetlerinden Nispeten Daha Kolay Bir Biçimde Yararlanıyorlar, Sosyal Güvenlik Aracılığıyla Gelecek Kaygısından Bir Parça da Olsa Kurtulabiliyorlardı.

taşeronlaştırma, düşük ücret, sigorta hakkının elinden alınması vb. olacaktır.

Belirttiğimiz ama burada yeniden altını çizme gereğini hissettiğimiz son derece önemli bir olgu da şudur; KİT'lerin özelleştirilmesinden yalnızca KİT'lerde çalışan işçiler değil, başta özel kapitalist işletmelerde çalışan işçiler olmak üzere tüm emek cephesi zarar görecektir. Birincisi, KİT'lerde sağlanan kazanımlar hiçbir zaman özel kapitalist işletmelerde çalışan işçilerin aleyhine olmamış, tersine olumlu bir "emsal" olarak onların kendi çalışma koşullarını düzeltme mücadelesini kolaylaştırmıştır. İkincisi, KİT'lerin özelleştirilmesi ile yaygınlaşacak olan işsizlik, bu kesimde çalışan işçiler üzerinde de bir düşük ücret ve sendikasızlaştırma baskısına dönüşecektir. İşsizliğin artışına paralel olarak sınıf içi rekabet artacağı için ücret düzeyleri tüm sektörlerde bugünkü seviyenin çok altına düşecektir. Sağlık, eğitim, haberleşme vb. alanlardaki özelleştirmeler ise, başta bu işkollarında çalışan işçi ve emekçiler olmak üzere tüm emekçilerin yaşam ve gelir düzeyini gerileten sonuçlar doğuracaktır.

Özelleştirme ile burjuvazi, aynı zamanda "sosyal devlet"in sonunu ilan ediyor. Bu, kapitalist devlet tarafından artığın bir bölümünün sağlık, eğitim ve sosyal güvenlik harcamaları için ayrıldığı dönemin kapanması anlamına gelmektedir. Gerek izlenen birikim modelinin kendi iç mantığı, gerekse emekçilerin mücadelesi ile bu alanlar, geçmiş dönemde tümüyle kar güdüsünün hakim olduğu alanlar olmaktan çıkmıştı. İşçiler ve emekçiler sağlık ve eğitim hizmetlerinden nispeten daha kolay bir biçimde yararlanıyorlar, sosyal güvenlik aracılığıyla gelecek kaygısından bir parça da olsa kurtulabiliyorlardı.

Bugünse tüm bu alanlarda da özelleştirme gündemde. Böylece kapitalist devlet kendisi için önemli bir yük olan bu harcamalardan kurtularak mali krizini bir parça hafifletebilecek, sermaye ise bu alanları tümüyle kar ve pazar ilişkileri içine çekerek kar oranlarındaki düşmeyi sınırlandırmış olacaktır. Sermaye cephesindeki hesap ve beklenti budur.

Bu nedenledir ki, sağlık ve eğitim başta olmak üzere, tüm sosyal hizmetler alanları özelleştirme kapsamındadır. Bugün Türkiye'de ilköğretimden yüksek öğretime tüm eğitim sistemi hızla özel kapitalistlerin eline geçerken, buna paralel olarak devlet okullarındaki eğitimin kalitesi de gün be gün daha da kötüleştirilmektedir. Benzer sürecin sağlık, haberleşme alanlarında da yaşandığına tanık oluyoruz. Kapitalist devlet, uzun süredir bu hizmet alanlarına kayda değer bir kaynak ayırmıyor. Sağlık alanında her gün yeni yeni özel hastaneler, sağlık kuruluşları devreye girerken, devlet bu alana hiçbir yeni yatırım yapmıyor, giderek bu alandan çekiliyor. Mevcut devlet hastaneleri ise, bir an önce özelleştirilmeye çalışılıyor.

Kapitalizmin krizinin yoğunlaştığı, sosyalizm mücadelesinin gerilediği bu dönemde, kapitalist devlet, yüzündeki "sosyal" maskeyi gereksiz bir yük olarak görmektedir. Bu gereksizleşen yükü bir tarafa atarak, artık işçi ve emekçilerin karşısına bütün çirkinliği ve vahşetiyle çıkıyor. "Parası olmayan eğitim ve sağlık hizmetinden yararlanamaz." Tüm bu uygulamalar aracılığıyla sermayenin söylediği işte budur.

Özelleştirmenin önemli sonuçlarından biri de, tekellerin egemenliğinin daha da artması, tüm kapitalist dünyada uluslararası sermayenin egemenliğinin boyutlanarak pekişmesidir. Bunun anlamı ise açıktır. Eşitsiz ve sömürüye dayalı uluslararası ilişkilerin daha da eşitsiz bir nitelik kazanması, uluslararası sömürünün geçmişe göre çok daha dolaysız biçimlerde gerçekleşmesi... Dev tekeller, büyüdükçe ve uluslararasılaştıkça, buna paralel olarak gittikçe büyüyen bir pazar sorunuyla karşılaşmaktadırlar. Yeni pazarlar bulamazlarsa yalnızca dünya üzerindeki etkinliklerini kaybetme tehdidiyle değil, ulusal ekonomi içindeki tekel konumlarını da yitirmek riskiyle yüzyüze kalmaktadırlar. Bu nedenle her ne pahasına olursa olsun yeni pazar alanları bulmak bu dev tekeller için yaşam şartıdır. Bunun bilinciyle sürekli yeni pazar, yeni karlılık alanları aramaktadırlar.

Bunun son zamanlarda iyiden iyiye yaygınlaşan yollarından biri de, azgelişmiş kapitalist ülkelerdeki karlı ve verimli şirketlere, özellikle de büyük tekel konumundaki KİT'lere ortak olmak, ya da doğrudan satın almaktır. Geçen sayımızda özelleştirmenin nedenlerini anlatırken buna değinmiş bulunuyoruz. 1970 itibarıyla Avrupa kökenli uluslararası şirketler, dış birimlerinin üçte ikisini bu yolla edinmişlerdir. Aynı tarihlerde ABD şirketleri için bu oran %50'nin üzerindedir. Büyük ölçekli, verimli, kendi ülkesinde tekel konumda olan stratejik önemdeki KİT'ler bu uluslararası tekellerce satın alınmaktadır.

Türkiye'de yaşanan özelleştirme sürecine döner, örneklerimizi buradan seçersek görürüz ki, bu aynı süreç Türkiye'de de işlemektedir. Türkiye'deki özelleştirme uygulamasında da en karlı ve en önemli KİT'lerin uluslararası yabancı sermayeye satıldığını görüyoruz. ÇİTOSAN, USAŞ, TELETAŞ, NETAŞ bunlardan başlıcalarıdır. PTT'nin "T"sinin de uluslararası yabancı sermayeye satılmak istendiğini biliyoruz. Daha bugünden bazı stratejik sektörler yabancı sermaye denetimine girmiş durumda. TELETAŞ ALCATEL'in, NETAŞ Northern Telecom'un denetimine girmiştir; bu sektördeki üçüncü firma olan SIEMENS ise zaten bir yabancı sermaye kuruluşudur. Çimento sanayiini ise, Fransız şirketi olan Française Cement denetler hale gelmiştir. Bu sürecin, yoğunluğunu artırarak süreceği kesindir.

Yabancı sermayenin bu artan egemenliği de göstermektedir ki, özelleştirme politikası aynı zamanda bir sömürgeleştirme politikasıdır. Uluslararasındaki eşitsiz ve sömürüye dayalı ilişkilerin daha da pekiştirilmesi ve çok daha dolaysız hale getirilmesidir. İşçi ve emekçiler üzerindeki sömürü ve baskının daha da katmerleşmesidir.

Mücadele Çizgisi Ne Olmalıdır?

İşçi sınıfı ve emekçiler, sermaye düzeninin özelleştirme saldırısına direnmelidirler. Aksi takdirde yukarıda saydığımız tüm olumsuz sonuçlarla yüzyüze gelmek, yılların mücadelesi ile kazanılan tüm hakları kaybetmek kaçınılmaz son olacaktır. Bu saldırı geri püskürtülemediği takdirde, işçi ve emekçiler sosyal ve ekonomik alanda, yaşam ve gelir düzeylerinde korkunç bir yıkımla karşı karşıya geleceklerdir.

Kuşkusuz bu mücadelenin başarısı, mücadelenin hangi perspektifle, ne biçimde, hangi yöntemlerle gerçekleştirileceği sorunuyla sıkısıkıya bağlantılıdır. Bugün, özelleştirmeye karşı olduğunu iddia eden çok çeşitli çevreler vardır. Sendika bürokrasisi başta olmak üzere bazı çevreler açısından bu tavrın, sözde bir karşıtlıktan, işçileri oyalama ve tereddüte düşürme taktiğinden öte bir anlamı yoktur. Özelleştirmeye karşı olan başka bazı çevreler açısından ise sözkonusu olan, özelleştirme sorununa ve ona karşı mücadeleye yanlış bir perspektiften yaklaşmaktır.

Özelleştirmeye "karşıt" olarak savunulan (ya da savunulduğu iddia edilen) bu "yanlış" tutumları üç ana başlıkta özetlemek mümkündür.

* Özelleştirmeye alternatif olarak "devletçilik"i ve 'sosyal devlet"i savunmak...

*Sözde özelleştirme politikasını "dizginlemek" çin bu işletmeleri işçilerin-sendikaların satın almasını savunmak...

*Son olarak da, özelleştirmeyi basit bir düzeniçi mülkiyet devri olarak görüp, özelleştirmeye karşı mücadele sorununu önemsizleştirmek...

Birinci görüştekiler, örtülü ya da açık biçimde KİT'lerin halkın malı olduğunu düşünmekte ve savunmaktadırlar. Bu görüşü savunan sözde sosyalist sıfatlı bazıları ise daha da ileri giderek devlet işletmelerinin en yaygın taban mülkiyeti biçimi olduğunu, bu sayede planlı ve dengeli bir kalkınmanın sağlanacağını iddia etmekteler. Bu görüştekiler, KİT'leri kapitalizm içinde ama kapitalizme karşıt olarak oluşmuş kamu mülkiyeti adacıkları olarak görmektedirler. Kapitalizmin yaşadığı umulmadık büyüme koşullarında hayata geçmiş olan "sosyal devlet" uygulamasını, kapitalizmin genel eğilim ve ihtiyaçlarından tümüyle bağımsız bir olaymış gibi ele almakta ve "sosyal devlet"i kendi içinde amaçlaştırmaktadırlar.

KİT'ler ve özel kapitalist işletmeler birbirinin karşıtı değildir. Her ikisi de kapitalist mülkiyettir. Her ikisinin de işleyiş mantığı artık değer sömürüsüne dayanır. Bu iki kapitalist mülkiyet biçimi dün de, bugün de birbirinin alternatifi olmak bir yana, azami kar esası temelinde birbirini bütünleyen iki ayrı kapitalist mülkiyet biçimidir. Belli tarihsel dönemlerde, konjonktürel durumlarda, kapitalist gelişmenin ihtiyaçlarına bağlı olarak iki mülkiyet biçimi arasındaki denge değişebilir. Kapitalist devlet mülkiyetinin alanı daralabilir ya da genişleyebilir. Ama bu, bir başka şeyden değil, tam da sözkonusu iki kapitalist mülkiyet biçiminin birbirini "kar" esası üzerinde bütünlüyor olmasından kaynaklanır.

Tarihte, saf ve katışıksız hiçbir sosyal-ekonomik formasyon yoktur. Kapitalizm de böyledir. Belirtmiştik, kapitalizmde, özel kapitalist işletmelerin en fazla ağırlık taşıdığı dönemlerde bile her zaman kapitalist devlet mülkiyeti de sözkonusu olmuştur. Bu, özü itibarıyla kapitalizmin temel belirleyici özelliğinin özel mülkiyet olması gerçeğiyle çelişmez. Zira, kapitalizmin temel olarak bir özel mülkiyet sistemi olmasının anlamı, başka hiçbir mülkiyet biçiminin sözkonusu olmaması demek değildir. Bu gerçek bize yalnızca şunu anlatır; tüm diğer mülkiyet biçimleri, kapitalizmde kural olarak özel mülkiyet sistemine, onun işleyiş mantığına bağlıdırlar. Bu temeli zedelemek bir yana, bu temelin güçlenmesine hizmet ederler.

Bu temel gerçeği daha önce vermiş olduğumuz tarihsel örnekler üzerinden de gösterelim. Hatırlanacağı gibi, biz daha önceki sayfalarda, özellikle II. Emperyalist Savaş'ı izleyen dönemde kapitalist devlet mülkiyetinin niçin önem kazandığı sorusuna, bu olayın kapitalizmin gelişme ihtiyaçlarıyla bağını kurarak yanıt vermeye çalışmıştık. Bu gelişmeyi bizzat özel kapitalist kuruluşların da teşvik edip desteklediğini vurgulamıştık. Zira, kollektif bir kapitalist olarak burjuva devlet, tam da bu yolla kapitalizmi sık sık çöküş noktasına getiren devrevi krizlere daha etkin müdahalede bulunabilmeyi ve ekonomik maliyeti nedeniyle tek tek kapitalistlerin altından kalkamayacağı sanayi yoğun yatırımları üstlenerek kapitalistlerin kar oranlarını artırabilmeyi hedefliyordu. Demek ki, kapitalist devlet mülkiyetinin yaygınlaşmasının temel amacı, özel mülkiyet düzeninin krizden kurtulması ve gelişmesini sürdürebilmesiydi... Yine hatırlanacağı gibi, kapitalist devlet işletmelerinin azgelişmiş kapitalist ülkelerdeki temel fonksiyonu ise bizzat özel mülkiyet sistemini geliştirip kuvvetlendirmekti. Bu ülkelerde, kapitalist devlet kuruluşlarının bugüne dek yürüttükleri temel işlev özel sermayeye kaynak aktarmak oldu. Dolayısıyla, KİT'leri ya da başka türden kapitalist devlet kuruluşlarını, özel kapitalist mülkiyetle karşı karşıya getirmek, birbirinin zıddı ve alternatifi olarak göstermek, proletaryanın bakış açısından tümüyle yanlış bir görüştür. Bu yaklaşım, kapitalizm konusunda zihin karışıklıkları yaratan, işçi ve emekçi hareketinin bir bütün olarak kapitalizmi hedeflemesini engelleyen, teorik olarak hatalı, politik olarak düzeniçi bir görüştür.

Ne var ki, tam da burada belirtilmesi gereken

Tarihte, Saf ve Katışıksız Hiçbir Sosyal-Ekonomik Formasyon Yoktur. Kapitalizm de Böyledir. Kapitalizmin, Temel Olarak, Bir Özel Mülkiyet Sistemi Olmasının Anlamı, Başka Hiçbir Mülkiyet Biçiminin Sözkonusu Olmaması Demek Değildir. Bu Gerçek Bize Yalnızca Şunu Anlatır; Tüm Diğer Mülkiyet Biçimleri, Kapitalizmde Kural Olarak Özel Mülkiyet Sistemine, Onun İşleyiş Mantığına Bağlıdırlar. Bu Temeli Zedelemek Bir Yana, Bu Temelin Güçlenmesine Hizmet Ederler.

son derece önemli bir sorun daha var. O da şudur: Kapitalist devlet mülkiyetinin yaygınlaştığı dönem ile işçi ve emekçilerin yaşam ve gelir düzeylerinde önemli kazanımların elde edildiği dönemin üstüste düşüyor oluşu nedeniyle çoğu kez, işçi ve emekçilerin kazanımlarıyla kapitalist devlet mülkiyetinin artışı, kapitalist devlet mülkiyetinin artışıyla "sosyal devlet" arasında dolaysız bir bağ kurulmuştur. Bu düşünüş biçiminin ise, ikisi de hatalı olan ikili bir sonucu olmuştur. İşçi ve emekçilerin kazanımı için kapitalist devlet mülkiyetinin ağırlıkta olduğu bir "sosyal devlet"i savunmak; ya da işçi ve emekçilerin kazanımlarını savunma adına kapitalist devlet mülkiyeti ve "sosyal devlet"i savunma pozisyonuna düşüleceği endişesiyle özelleştirmeye karşı çıkmaktan, işçi ve emekçi haklarını savunmaktan geri durmak... Biz, birinci yanlış eğilime yukarıda değinmiştik. Burada ise ikincisi üzerinde durmak istiyoruz.

Şu ya da bu nedenle olsun "sosyal devlet"i savunmak, özü itibarıyla kapitalizmi savunmak demektir. Zira, artık burada işçi ve emekçilerin yılların mücadelesiyle elde edilmiş kazanımlarını savunmak değildir sözkonusu olan. Bu, hakları kapitalist devlet mülkiyeti ile, kapitalizmin refahı ile, sınıf uzlaşması ile ilişkilendirmek, aslında işçi ve emekçilerin kazanımlarını savunmak adına bu ikincileri savunmaktır.

"Sosyal devlet", ne işçi ve emekçilerin sömürülmesi gerçeğini, ne toplumsal eşitsizlik gerçeğini, ne de kapitalizmin anarşik yapısını ve bunalımlarını ortadan kaldırmıştır. "Sosyal devlet", kapitalizmin, büyüme sürecine girmesinin yardımıyla sınıf mücadelesini dizginleme olanaklarını elde edebildiği bir ara "barışçıl" dönemi ifade eder. Dolayısıyla, "sosyal devlet"i alternatif göstermek, istikrarlı bir kapitalizmi savunmak demektir.

Ama bu ne kadar gerçekse; özelleştirmeye karşı çıkmanın, sosyal güvenlik, ücret, eğitim, sağlık vb. tüm kazanımlarını koruma mücadelesi vermenin, kapitalist devlet mülkiyetini ya da "sosyal devlet"i savunmakla bir ve aynı şey olduğunu iddia etmek o derece gerçek dışıdır. Biz bu çalışma boyunca, özelleştirmenin, kapitalist düzen içindeki basit bir mülkiyet el değişimi olarak algılanamayacağını, bu politikanın, işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarının, geçmiş kazanımlarının pek çok cephede birden tehdit edilmesi anlamına geldiğini göstermeye çalıştık. Özelleştirmenin sonuçları arabaşlığını taşıyan bir önceki bölümde bu sonuçların ne olduğu hakkında daha dolaysız bir biçimde durduk. Özelleştirmeyi, kapitalist devlet kuruluşlarının özel kapitalist kuruluşlar haline gelmesinden ibaret bir olay olarak görmek, özelleştirmeye karşı mücadeleyi, iki kapitalist mülkiyet biçiminden birinin tercih edilmesi olarak değerlendirmek, sorunun gerçek kapsamından bihaber olmak, yalnızca yüzeydekini görmek demektir. Çok "sol" görünen bu yaklaşımın asıl vehameti ise, işçi ve emekçileri özelleştirme saldırısı karşısında duyarsızlaştırması, işçileri sermayenin bu kapsamlı saldırısına karşı hazırlıktan yoksun bırakması ve mücadeleye atılma isteklerini zayıflatmasıdır. Ne kadar sol görünürse görünsün, bu yaklaşımın, burjuvazinin saldırısına dolaysız bir biçimde hizmet ettiği açıktır.

Sözümona özelleştirme karşıtı olan, gerçekte ise, sermayenin özelleştirme saldırısını kolaylaştırmaya hizmet eden bir üçüncü yaklaşım daha var. Bu yaklaşım ise, başta sendika bürokratları olmak üzere belli bir kesim tarafından savunulan özelleştirilen KİT'leri sendikaların-işçilerin satın almasıdır. Bu görüşü hatalı olarak değerlendirmek ise zayıf kalır. Arkasındaki niyete, politikalara bakıldığında bunun açık bir ihanet girişimi olduğunu görmek zor değildir.

Çünkü bu sözde özelleştirme karşıtı öneri, sermayenin özelleştirme saldırısına karşı bir mücadele perspektifini tümüyle dışlayan, sermayenin özelleştirme saldırısında yenilgiyi daha baştan kabul eden yenilgici bir öneridir. Sendika bürokratları da bu yenilgici görüşün açık açık propagandasını yapmakta, "özelleştirme nasılsa gerçekleşecek, hiç olmazsa bu KİT'leri sendikalar satın alsın, böylece doğabilecek zarar en aza indirilsin" demektedirler. Özelleştirmenin işçi sınıfı açısından doğurabileceği zararların bu yolla, KİT'leri sendikaların (ya da çalışan işçilerinin) satın alması suretiyle en aza indirilebileceği demagojik safsatasını şimdilik bir yana bırakırsak, bu savunu biçimi bile sendika bürokratlarının sermayenin saldırısını engellemek gibi bir perspektiften tümüyle uzak olduklarını göstermektedir. İkinci olarak, sendika bürokratları bu önerileriyle bir başka yoldan da, işçi sınıfı içinde bireyciliği, özel mülkiyet düşlerini yayarak da sermayeye hizmet etmektedirler. İşçi sınıfının mücadele isteğine olduğu kadar, onun sınıf bilincine de yöneltilmiş açık bir saldırı sözkonusudur burada. Bu tür bireyci, özel mülkiyetçi düşlerle tek tek işçilerin daha yüksek gelir düşlerine dalmaları sağlanarak, işçi sınıfı, sermayenin özelleştirme saldırısı karşısında bilinç planında da silahsızlandırılmak istenmektedir. Tüm bunlar açık bir biçimde göstermektedir ki, gerek sınıf içinde bireyci yüksek gelir düşlerini yaygınlaştırarak, gerekse daha baştan yenilgici bir psikoloji yaratmaya çalışarak sendika bürokrasisi, özelleştirmeye karşı çıkma görüntüsü adı altında sermayeye dolaysız bir destek sunmaktadır.

Bu tür yaklaşımlarla sendika bürokratları işçi sınıfını gerçek dışı ham hayaller peşinde sürüklemeye çalışmaktadırlar. Bu yolla işçi sınıfının özelleştirmeye karşı kararlı, militan bir mücadele hattı inşa etmesini engellemek istemektedirler. Bir an sendikaların ya da o işletmede çalışan işçilerin KİT'leri satın aldıklarını varsaysak bile, bu takdirde de, işçilerin yüksek gelir elde edecekleri, böylece özelleştirmenin doğuracağı zararların en aza indirilebileceği tümüyle gerçek dışı bir iddiadır. Bu tür demagojilerle, aynı zamanda işçi sınıfında kapitalizm konusunda gerçek dışı hayaller yaratılmaya çalışılmaktadır.

İki nedenle bu böyledir. Birincisi, işçi sınıfı iktidarda söz sahibi olamadığı sürece, tersinden burjuvazinin iktidarı orta yerde sapasağlam durduğu müddetçe, burjuvazi bu tür tekil işçi mülkiyetlerinin yaşamasına asla izin vermez. İktidar hangi sınıftaysa politik ve iktisadi gücü de o elinde tutuyor demektir. Para, istihdam, maliye, kredi vb. tüm iktisadi politika araçları, tüm kaynaklar burjuvazinin elindedir. Bu böyle olduğu için, burjuvazi çıkarları zedelendiği ilk anda bu araçları kullanarak sözkonusu işletmeleri kötürüm hale getirecektir. Tıpkı özelleştirme politikası için uygun şartları yaratmak amacı ile KİT'leri son on yıldır nasıl bilinçli bir politikayla çökme noktasına noktasına getirdiyse, yarın da bu işletmelere aynı yöntemleri uygulayacağı şüphesizdir. Eğer bu yolla başaramazsa, politik iktidara sahip olmanın avantajına dayanarak başka araçlarla, örneğin zor yoluyla aynı sonuca ulaşacaktır.

İkincisi, bu işletmeler kapitalizmin kurallarına göre, onun sınırları içinde çalışacağına göre gerçekte hiçbir zaman bir işçi mülkiyeti haline de gelemeyeceklerdir. İlk başta bütün işçiler hisse sahibi olsa ve bu hisseler tüm işçiler arasında eşit bir biçimde dağıtılmış da olsa, bu durum çok uzun sürmeyecek, daha büyük bir sermayeyi elinde bulunduran güçler giderek bu hisseleri yutacaklar, kendi ellerinde merkezileştireceklerdir.

Tüm bunlar göstermektedir ki, ne KİT'lerin bugünkü gibi kapitalist devlet mülkiyeti olarak kalmaları, ne de bu işletmelerin mülkiyetinin kapitalizm koşullarında tek tek işçilere devredilmesi işçi sınıfı için temel hiçbir sorunu çözmeyecektir. Sömürü gerçeği aynı kaldığı gibi, işçi sınıfı kapitalizmin işsizlik, düşük ücret vb. gibi sonuçlarından da kurtulamayacaktır.

Peki kurtuluş yolu yok mu? Elbette var! Kurtuluş işçi sınıfının iktidarıdır. Sorunun gerçek çözümü, ne KİT'lerin bugünkü gibi devlet mülkiyeti olarak kalması, ne de bugünkü sistem ve burjuva iktidar koşullarında KİT'leri işçilerin ya da sendikaların satın alması değildir. Sorunun tek gerçek çözümü işçi sınıfı iktidarıdır, toplumsallaştırmadır. İşçi sınıfının fabrikadan siyasi iktidara kadar tüm süreçlerde egemen olduğu, bizzat karar süreçlerine doğrudan katıldığı, tüm ekonomiyi toplumun çıkarları doğrultusunda örgütleyip yönlendirdiği bir sistemdir. Bu sistem sosyalizmdir. Yaşanan sosyalizm deneyleri, bazı ciddi zorluklar ve sorunlarla yüzyüze kalmış, bu nedenle de bu ilk deneyimler yenilgiyle sonuçlanmıştır. Ne var ki, bunun böyle olması kapitalizme ve onun insanı hiçleştiren bireyci ideolojisine teslim olmayı getirmemelidir. İnsanlığın alternatifi ve kaderi kapitalizm olamaz. Kan, sömürü, talan, yoksulluk, çevre tahribatı vb. ile dolu 300 yıllık kirli bir maziye sahip olan kapitalizm, insanlığa barbarlıktan başka hiçbir gelecek vaatedemez. Öyleyse yapılması gereken, yenilgilerinden ders çıkararak, işçi sınıfı ve emekçilerin kendi yarattıkları değerleri kontrol edebildiği, emeklerinin ürünlerinin nasıl kullanılacağına, nasıl bölüştürüleceğine bizzat karar verdiği bu düzeni, sosyalizmi yeniden ve daha ileri bir noktadan inşa etmektir. Bunun için doğrudan iktidara talip olmak ve iktidar mücadelesini başarılı bir şekilde yürütebilmek için de bir ihtilalci sınıf partisi yaratmak zorunludur.

Bu süreç mücadele içinde adım adım örülecektir. İşçi sınıfı iktidar mücadelesini başarıya ulaştırmayı hergünkü mücadelenin sıcak pratiğinde, tek tek mevzi direnişlerde burjuvaziyi dize getirerek öğrenecektir. Kazanım elde edemeyen, elde ettiği kazanımlara da sonuna kadar kararlılıkla sahip çıkamayan, tüm bunları öğrenmemiş bir işçi sınıfının başarılı bir iktidar mücadelesi yürütemeyeceği de açıktır. Komünistler, işçi sınıfının özelleştirme saldırısına karşı başarılı bir direniş hattı örgütleyebilmesi, geçmiş kazanımlarını dişe diş bir mücadele ile korumak amacıyla mücadele alanlarına çıkabilmesi için işçi ve emekçi hareketine gereken desteği ve katkıyı sunacaklardır.

Sermayenin saldırılarını püskürtmek, giderek bir karşı saldırı örgütlemek, işçi sınıfı için yaşamsal bir zorunluluktur. Zira bu saldırı durdurulamadığı takdirde, işsizlik, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma, düşük ücret vb., kısaca bir bütün olarak kötü yaşam koşullarına mahkum olmak kaçınılmaz bir akibet olacaktır.

Buraya kadar anlatılanlar, özelleştirme saldırısının kapsamlı bir saldırı olduğunu ortaya çıkarmış olmalıdır. İki açıdan bu böyledir: Birincisi, bu saldırı işçi sınıfının sosyal güvenlik, iş güvencesi, örgütlenme, toplusözleşme, sigorta vb. mevcut tüm kazanım ve mevzilerinin altını boşaltmayı hedeflemektedir. İkincisi, bu saldırı, burjuvazinin yaratmaya çalıştığı yanılsamanın aksine, yalnızca işçi sınıfının bir bölümünü ya da yalnızca bir bütün olarak işçi sınıfını değil, tüm emek cephesini birden hedefleyen bir saldırıdır. Özelleştirme bu ikinci açıdan da kapsamlı bir saldırıdır.

Ancak bu gerçekler tam bir açıklıkla görülebildiği takdirde özelleştirmeye karşı etkili bir mücadele hattı kurulabilir. "Özelleştirme işsizlik demekse, özelleştirmeye hayır!" demek ya da özelleştirmeye sendikasızlaştırmayı esas alarak karşı çıkmak vb. eksikli ve mücadeleyi daha baştan zaafa uğratan bir yaklaşım olacaktır. Özelleştirme ne tek başına işsizlik, ne tek başına sosyal güvenlik haklarından yoksun olmak, ne tek başına düşük ücret, ne tek başına sendikasızlaştırma, ne tek başına toplu iş sözleşmesi hakkının ortadan kaldırılması vb. vb.dir. Özelleştirme, tüm bunlara eklenebilecek daha bir dizi saldırıyı da içeren, bütün bu kazanımların tümünü birden hedefleyen bir saldırıdır.

Bu nedenledir ki, örneğin sendikaların "İş güvencesi olursa özelleştirmeye evet diyebiliriz" yaklaşımı, bu saldırının boyutunu daraltan, işçi ve emekçilerin bilinçlerini bulandıran, özelleştirmeye karşı kararlı ve kapsamlı bir mücadelenin önünü tıkayan bir yaklaşımdır. İş güvencesine ilişkin bazı tedbirlerin alındığı, işsizlik sigortası vb.nin gerçekleştiği varsayılsa bile, (ki, bunların dahi gerçekleşmeyeceği ayan beyan ortadadır) bu kadarı özelleştirme saldırısının işçi ve emekçiler açısından doğurabileceği zararları önlemekten çok uzak olacaktır.

Özelleştirmeye karşı, etkili ve sonuç alıcı bir mücadele hattının kurulabilmesi için gerekli olan diğer unsur da, bu saldırıdan zarar görecek tüm emekçilerin, mücadeleye aktif katılımlarının sağlanabilmesidir. Burjuvazinin, bunu engelleme, işçi ve emekçileri kendi içinde bölme çabalarının boşa çıkarılmasıdır. Bilindiği gibi burjuvazi, bilinçli ve ısrarlı bir politikayla özelleştirme saldırısının yalnızca kamu sektöründe çalışan işçileri hedeflediği propagandasını yürütmektedir. Biz, bu yazıda bunun böyle olmadığını, bu saldırının ilk hedefinin kamu işçileri olmasına karşın özelleştirme saldırısının en başta özel sektörde çalışan işçiler olmak üzere tüm emekçilerin de kazanımlarını yoketmeyi hedeflediğini göstermeye çalıştık. Kamu sektöründe yoğunlaşan saldırı, diğer kesimlerde de daha düşük ücret, sigorta ve sendikal haklardan giderek daha fazla mahrum olmak gibi sonuçlar doğuracağını vurguladık. Ayrıca, özelleştirmenin eğitim, sağlık, haberleşme vb. gibi alanlarda da gündeme getirildiğini, bunun da başta kamu emekçileri olmak üzere tüm emekçilerin bu saldırıdan zarar görmesi anlamına geldiğini vurguladık. Öyleyse, özelleştirmeye karşı mücadele, özelleştirmeden zarar gören tüm emekçileri de kapsayan bir perspektifle ele alınmalıdır. Bu mücadele ortaklığını sağlayacak yol ve yöntemler bulunmalı, buna uygun platformlar oluşturulabilmelidir. Tüm emekçilerin katılımını hedefleyen bir genel grev-genel direniş, sermayenin saldırılarını durdurabilmek için bugünkü en etkili ve en işlevsel mücadele biçimi işte budur.

Böyle bir mücadeleye sendika bürokratları önderlik edemez. Onlar, her zaman olduğu gibi bugün de bir oyalama ve erteleme taktiği izlemektedirler. Pek çok deneyim bize göstermiştir ki, sınıfın tepesinde bir ur gibi duran bu bürokratik güruh, kendi çıkarları dışında hiçbir şeye karşı duyarlı değildir. Yeter ki düzen onların yemlerini vermeye devam etsin, yeter ki aidatları yağmalamaya devam edebilsinler. Tüm bunları yapabildikleri sürece sermaye ve sermaye devletiyle tam bir uyum içerisindedirler. Konumlarını kaybetmek istemezler. Büyük gelirleri, burjuva düzen içerisinde "saygın" bir statüleri vardır. Hemen tümü en az bir şirket yöneticisinin geliri kadar kazanca sahiptir. Sermaye ile, sosyete dünyası ile aynı mekanları paylaşırlar, aynı kokteyllerde ve aynı partilerde buluşurlar. Sermaye düzenine hizmette sadakatleri sayesinde milletvekilliği ile ödüllendirilerek keselerini daha da doldurmalarına imkan sağlanır. Onların dünyası ile işçi sınıfının dünyası tümüyle farklıdır. Onlar bir başka dünyaya, burjuvazinin dünyasına aittirler. Bu nedenle, bu bürokratik asalak güruhtan işçi sınıfının mücadelesi için kararlı bir tutum, savaşkan bir tavır beklemek yalnızca saflık olur.

İşçi sınıfı, özelleştirme başta olmak üzere sermaye saldırılarına karşı başarılı bir direniş gerçekleştirmek, sermayeyi geri püskürtmek, ona diz çöktürmek istiyorsa, herşeyden önce tepesinde bir ur gibi duran bu bürokratik güruhtan kurtulmaya çalışmalı ve artık onlardan ihanet dışında hiçbir şey beklememelidir. Başta ihtilalci sınıf partisi olmak üzere kendi çıkarlarının ifadesi olan sınıf örgütlülükleri yaratarak buralarda bir araya gelmeli, mücadelesini bu örgütler etrafında yürütmelidir. Öncü işçiler ve komünistler, özelleştirmeye karşı mücadeleyi taban örgütlülüklerini ve ihtilalci sınıf partisini inşa etme perspektifiyle ele almalıdırlar. Her fabrikada, her il ve bölgede, giderek tüm ülkede sermayenin saldırılarına karşı taban örgütlülükleri oluşturulmalı, bunların kendi aralarında merkezileşmesi sağlanmalıdır. Ve bu çaba, ihtilalci partinin önemini ve gerekliliğini tüm sınıf kitlesine kavratma çabasıyla birleştirilmelidir.

Sınıfın Tepesinde Bir Ur Gibi Duran Bu Bürokratik Güruh, Kendi Çıkarları Dışında Hiçbir Şeye Karşı Duyarlı Değildir. Yeter ki, Düzen Yemlerini Vermeye Devam Etsin. Yeter ki, Aidatları Yağmalamaya Devam Edebilsinler. Tüm Bunları Yapabildikleri Sürece Sermaye ve Onun Devletiyle Tam Bir Uyum İçerisindedirler. Konumlarını Kaybetmek İstemezler. Büyük Gelirleri, Burjuva Düzen İçerisinde "Saygın" Bir Statüleri Vardır.

Emperyalist-Kapitalist Soygun Çarkı Nasıl Dönüyor?

Emperyalizme Bağımlı Kapitalist Ülkelerin Dış Borçları 1971'de 100 Milyar Dolar İken, 1980'de 500 , 1987' de İse 1200 Milyar Dolara Kadar Yükseldi. Dış Kredi Ödemeleri,En Büyük 7 ABD Bankasının Karlarının 1970'te %22'sini Oluştururken, 1982'de Bu Rakam %60'a Yükseldi. Kredileri Alan Ülkelerdeki İşçi Sınıfı ve Emekçilerin Hayat Koşulları İse Aynı Oranda Kötüleşti.

2. Dünya Savaşı'ndan sonra azgelişmiş kapitalist ülkelerin dünya emperyalist-kapitalist sistemine entegrasyonunda borç -tuzağının önemli bir yeri vardır. Başta ABD olmak üzere emperyalist ülkeler kolayca av bulmak için, borç oltasının ucuna karşılıksız yardım, düşük faizli ve uzun vadeli kredi vb. yemlerini taktılar ilk önce. Böylece hem bu ülkelerde sosyalizme karşı uluslararası kapitalizmin bekçiliğini yaptırmayı ve hem de ekonomilerine uluslararası kapitalist işbölümü içinde emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda şekil vererek iplerini ellerinde tutmayı hedeflediler. Yeterli sermaye birikiminden yoksun olan azgelişmiş ülke burjuvazisi de sırtını dış borçlara dayayarak emperyalizme bağlanmayı kapitalist yoldan gelişmenin en uygun yöntemi olarak gördü. Bu karşılıklı çıkar birliğinde somutlanan yolda ilerleme kaydedildiği ölçüde, sözde karşılıksız yardımların yerini Dünya Bankası'nın, IMF'nin verdiği borç kredileri aldı. Her yıl daha da ağırlaşan faturası bütünüyle işçi sınıfı ve emekçilere kesilen borç tuzağı böylece kuruldu. Azgelişmiş ülkeler bu "yardım" sayesinde önce belirli bir ekonomik gelişme içine girmiş gibi göründüler. Hiç kuşkusuz bu gelişmenin meyvalarını devşiren de işbirlikçileri ile birlikte emperyalist sermaye oldu. Açılan krediler, yüksek faiz geliri, sanayi ürünleri için yeni pazar ve hammadde olanakları, ucuz ithal malları vb. olarak gerisin geri emperyalist-kapitalist kasalara aktı.

'70'li yıllarda dünya kapitalist ekonomisinde krizin ortaya çıkması ve derinleşmesi, emperyalizme bağımlı bu kapitalist ekonomilerde sağlanan "gelişme"nin ne kadar temelsiz ve yapay olduğunu gözler önüne serdi. Uluslararası kriz, ilk önce ve en şiddetli olarak bu bağımlı ülkelerin ekonomisini vurdu. Krizin derinliğine de bağlı olarak emperyalist finanas kuruluşlarının azgelişmiş ülke işçi sınıfı ve emekçilerine kestiği fatura, ödettiği bedel ağırlaştı. Emperyalist sermaye, krizin olumsuz etkilerini bağımlı ülkelerden kendisine kaynak aktararak azaltmaya çalıştı.

Bağımlı ülkelerin dış borç ödemeleri arttıkça ekonomilerinin batağı derinleşti; ekonomilerinin batağı derinleştikçe de düzeni kapitalist yoldan ayakta tutabilmek için dış borçlara olan bağımlılıkları daha da arttı. Bunlara bir de dünya ekonomisindeki krizin pazar alanlarını daraltması, dolayısıyla ihracat ile dış borç ödeme imkanlarını güçleştirmesi faktörü eklendi. Emperyalizme bağımlı kapitalist ülkelerin dış borçları 1971'de 100 milyar dolar iken, bu, 1980'de 500 milyar dolara, 1987' de ise 1200 milyar dolara kadar yükseldi. Emperyalist finans kurumları ise kriz koşullarında sermaye yoğunlaşmasının ve karlarının önemli bir bölümünü açtıkları bu krediler sonucu elde ettiler. Örneğin dış kredi geri ödemeleri, en büyük 7 ABD bankasının karlarının 1970'te %22'sini oluştururken 1982'de bu rakam %60'a yükseldi. Kredileri alan ülkelerdeki işçi sınıfı ve emekçilerin hayat koşulları ise aynı oranda kötüleşti. Bir de utanmadan bu soygunun adına "yardım" dediler!

İçinde bulunduğumuz dünya kapitalist krizi koşullarında borç mekanizması, hem -çok uluslu bir nitelik taşıyan- emperyalist ülkelerin sermayesinin, hem de onunla işbirliği içindeki bağımlı ülke sermayesinin ortak çıkarları doğrultusunda, kapitalist sistemi dünya ölçeğinde ayakta tutabilmenin, sömürü çarklarını bir bütün olarak döndürebilmenin önemli bir aracı haline gelmiştir. Bugün emperyalist ülkelerde sermaye bolluğu var, Türkiye gibi bağımlı kapitalist ülkelerde ise sermaye kıtlığı. Ama her ikisi de aynı dünya kapitalist krizi içinde debeleniyor. Çünkü tekellerin hakimiyeti bir yandan sermayeyi belirli ellerde yoğunlaştırıyor, ama aynı zamanda da sefaleti yaygınlaştırarak yeni pazar alanlarının mezarını kendi ellleriyle kazıyor. Emperyalist-kapitalist çokuluslu tekellerin elinde yoğunlaşan sermaye yeni kaynaklar yaratamıyor, kendisine pazar alanı bulamayan üretim fazlası mallar depolarda çürüyor. Bu durumda emperyalist finans kuruluşları, ellerinde fonlar olarak biriken sermayenin bir bölümünü "taşeron" ülkelere kredi olarak aktarıyor. Bu soygun şimdilerde "ihracata yönelik kalkınma modeli" olarak adlandırılan yöntemle uygulanıyor.

İhracata Yönelik Kalkınma Modeli

İhracata yönelik kalkınma modeli adı verilen bu yeni soygun-talan yönteminde, yeni krediler verilirken ekonomideki düzenlemelerin ihracatın teşviki doğrultusunda yapılması şart koşulur. Burada başlıca amaç, ihracattan elde edilecek dövizlerle dış borçların düzenli ödenebilmesidir. Verilen yeni kredilerle ve ekonomideki düzenlemelerle ihracat teşvik edilir. Ekonomide bütün kaynaklar ihracat için seferber edilir. Emekçi halkın tüketim -bu sadece kuru ekmekten bile ibaret olsa- talepleri bastırılır, şok zamlar, ek vergiler, sefalet ücretleri, yüksek enflasyon tırpanları ile alım gücü yere serilir... İhracat dışındaki alanlarda üretim ve yatırım kısılır, yüzlerce fabrika kapanır, yüzbinlerce işçi sokağa atılır, devletin bütçedeki sağlık, sosyal vb. hizmet ödenekleri kesilir... Bütün mevduatlar ihracatı desteklemelidir; bu yüzden irili ufaklı sermaye sahibinin elindeki parayı çekmek için faizler körüklenir, rantiye kesim devlet güvencesi altında palazlanır, faturası daha sonra emekçi halka kesilen iç borçlar kat be kat artar... İhracatçı malını dış pazarlarda daha ucuza satsın diye liranın diğer paralar karşısındaki değeri devalüasyon ile düşürülür. Gene, ihracatçının üretim maliyeti daha fazla düşsün diye emeğin ücreti her türlü baskı uygulanarak sefalet ücreti düzeyinden daha da aşağı çekilir... Daralan iç pazar ve kısılan alım gücü nedeniyle vahşi bir rekabet ortamı içine sürüklenen irili ufaklı patronlar, çareyi üretim maliyetlerini aşağı çekmek için kendi işçilerinin boğazına daha fazla çökmekte bulurlar. Böylece işçi sınıfının bütün kesimleri üzerindeki baskı ve sömürü yoğunlaşır. Devlet, yeni kaynak yaratmak için elinde ne var ne yok -bir tek sopası sağlam kalmak şartıyla- haraç mezat satar. İşte bugünkü özelleştirme politikası da anlamını burada bulur. Kısacası "her şey ihracat için" sloganı baş tacı edilir.

"Her şey ihracat için..." Peki bu ihracat ne için? Sermaye sınıfının sözcülerine bakılırsa, ihracatın artması demek bütçe açıklarının kapanması, ülkenin zenginleşmesi ve refaha kavuşması, yeni iş alanlarının açılması, işsizlerin iş bulması, çalışanların ücretlerinin artması demektir. Bunların hepsi birer yalandır. Emperyalist tekeller bu ihracatta kendi pazar hakimiyetlerine hiçbir şekilde dokunmayacak, tersine onu pekiştirecek olan en verimsiz sektör ve pazarları şart koşarlar. Yani, kredi verdikleri ülkeyi sırtları aynı diğerleri gibi borç kırbacı ile kamçılanmış aç kurtların, "ihracata yönelik kalkınma modeli" uygulayan diğer azgelişmiş ülkelerin sofrasına sürerler. Bu kirli sofrada kendi emekçi halkını daha fazla sefalete, daha fazla kana boğanlar daha büyük lokmalar kaparlar.

Emekçi halkın sefaleti pahasına sağlanan bu ihracat gelirlerinin önemli bir bölümü dış borç ödemeleri olarak emperyalistlerin, iç borç ödemeleri olarak da yerli kapitalistlerin ceplerini doldurur. Borç verilirken kredi şartları, faiz oranları, vade hesapları buna uygun olarak belirlenir. Ayrıca emperyalizme bağımlı bu tür ekonomilerde ihracatın artması, üretim girdisi ithalatının da misliyle artması demektir. Örneğin; Türkiye'nin 1993 yılı ihracatı 15 milyar dolar, buna karşılık ithalatı 30 milyar dolardır ve bu ithalatın önemli bir bölümü ihracata yönelik üretim mallarının girdisi için kullanılmaktadır. Buna ek olarak emperyalist merkezlerde üretilen lüks tüketim maddelerinin ithalatı için gümrük duvarlarının indirilmesi şart koşulur. Bu durumda ihracat artsa bile, ödemeler açığı azalacağına daha da artar. Ekonomi hiçbir sağlam temele sahip olmadığı için ve bununla birlikte kapitalist üretim tarzının anarşik yapısının tahripkar sonuçlarına maruz kaldığı için, bir süre sonra eski dış borcun anapara ve faiz ödemeleri ancak

İhracata Yönelik Kalkınma Modeli Adı Verilen Bu Yeni Soygun-Talan Yönteminde, Yeni Krediler Verilirken Ekonomideki Düzenlemelerin İhracatın Teşviki Doğrultusunda Yapılması Şart Koşulur. Emekçi Halkın Tüketim Talepleri Bastırılır. İhracat Dışındaki Alanlardaki Üretim ve Yatırım Kısılır. Burada Başlıca Amaç, İhracattan Elde Edilecek Dövizlerle Dış Borçların Düzenli Ödenebilmesidir.

daha ağır koşullarda verilen yeni dış borçlarla karşılanabilir hale gelir. Bir süre sonra ekonominin batağı derinleştikçe, eski borçlar yeni alınan borçlarla bile ödenemez bir hal taşır. Bu durumda, alınan her yeni borç işçi sınıfının, emekçilerin ücretli kölelik zincirine eklenen yeni bir halka anlamını taşır.

Hem İhracat, Hem Ölüm!

İhracatta emekçi halkın"fedakarlık" doldurmacası ile sefalet batağına gömülmesi pahasına sağlanan artışlara rağmen, emekçi halkın ekonomik ve sosyal talepleri hiçbir şekilde karşılanmaz; tersine koşulları daha da beter olur. Bu durum "istikrar" programının mantığı ile hiçbir şekilde çelişmez. Çünkü bu "dış borçların istikrarlı bir şekilde ödenmesi" programıdır. Önce yeni dış borçlar alabilmek için "anormal fedakarlık" dönemi yaşanır, sonra da bu sayede alınan dış borçların geri ödenebilmesi için "normal fedakarlık" dönemlerine sıra gelir. Sermaye sınıfı toplumdan "fedakarlık" talep ederken, sözde bütün ülkenin çıkarları adına konuşur ve "ya ihracat, ya ölüm!" şiarını bayrak edinir. İhracat artar, artar, daha da artar. Ama işçi sınıfının yaşam koşulları düzeleceğine daha da kötüleşir. Ekonomi gelişeceğine bir kuruş değer yaratmayan rant, faiz, borsa spekülasyonlarının yuvası olur. Yatırımlar artacağına durur. İşsizlik azalacağına artar. Aynı dönemde sermaye sınıfı bir bütün olarak semirir, tekelci kesimleri ise iyice palazlanır, böylece "ya ihracat, ya ölüm!" onlar için doğrulanmış olur. Ama bu ihracat "başarısı"nda bütün "fedakarlığı" üstlenen işçilerin, emekçilerin payına düşen ise sonuçta şu olur: "Hem ihracat, hem ölüm!"

IMF'nin Devreye Girişinin Anlamı

Dış borçlar düzenli olarak geri ödendiği sürece, yani bağımlı, azgelişmiş, kapitalist "inek" süt vermeye devam ettiği sürece, emperyalist finans çevreleri yüksek faizli yeni krediler açarak borç batağını sular dururlar. Aynı leş kargaları gibi bu bataktan yemlenmeye devam ederler. Ekonominin batağı da her geçen gün biraz daha derinleşir. Borçlar geri ödenebildiği sürece, alan memnun satan memnun hesabı işler. Bu yüzden kendisine bağladığı ülkelerin borç defterindeki hesapların kabarmasından çok, kendisine yapılacak geri ödemelerin -yani yeni kaynakların- miktarları ile ilgilenir. Geri ödemesi yapılabildiği ve yapıldığı sürece borç vermekte hiçbir sorun yoktur. Ta ki, bu kapitalist batak ekonomisi, dış borçlarını emekçi halkı sefalete mahkum etmesine rağmen, ödeyemeyecek kadar çamurun dibine saplanana dek. İşte bu noktada oyunun yeni bir perdesi açılır. Emperyalist finans çevreleri kendi yarattıkları bataktan bir parça çamur üzerlerine sıçramaya görsün hemen homurdanmaya başlarlar. Kredi musluğu geçici olarak kapatılır. Kredi notunun yok şu harften bu harfe indirilmesi, yok şu puandan bu puana düşürülmesi, hepsi bu oyunun senaryosu içinde önceden yazılır.

İşte, emperyalist ve yerli kapitalistlerin sömürü, soygun ağına takılmış ekonominin iflası dış borçlar ödenemeyecek duruma kadar ilerlediğinde IMF devreye sokulur. Amaçları ekonomiyi yeniden dış borç ödemesi yapabilecek konuma getirmektir. Amaçları hiç kuşkusuz bu "yardım"ı kesmek değildir. Tersine yeni "yardım"ların yolunu açmaktır. Çünkü bu "yardım"lar, yani emperyalist borç tuzağı, işbirlikçileri tekelci sermaye ile birlikte ülkeyi talan etmelerinin ve emperyalist-kapitalist kasalara kaynak ermelerinin en "verimli" yollarından biridir. IMF'nin devreye girişi durumunda ise emperyalistler sadece yüzlerindeki maskeyi değiştirmiş olurlar. Kredi musluğunun vanası geçici bir süre kısılarak, ayakta durması dış borçlara bağlı tekelci sermaye ve devletini saldırı programında kararlı kılmak, emekçi halka can havliyle azgınca saldırtmak amaçlanır! IMF, emperyalist finans çevrelerinin adeta bir haciz memuru gibi çalışır. Fatura en ağır koşullarda bütünüyle emekçi halka kesilir. Böylece eldeki son kırıntılar da gaspedilerek, yığınlar sefalete mahkum edilerek emperyalist-kapitalist kasalara aktarılacak yeni kaynaklar yaratılır, yani "inek" yeniden süt vermeye başlar.

Soyguna devam etmenin "istikrarlı" koşulları bu yoldan yeniden sağlanınca, IMF yeni krediler için yeşil ışık yakar ve kendisi devreden çıkar. IMF'nin devreden çıkması IMF'nin arkasındaki soyguncu çetesinin tekrar mesaiye başlaması anlamına gelir. Ama bütün tepkiler emperyalist-kapitalist soygun düzeni yerine IMF üzerine yoğunlaştırıldığı için, soyguncu çetesinin yeniden krediler vererek icraata başlaması ile birlikte, bağımlı ülke emekçilerine "kurtulduk, çağ atladık, kredi itibarımız arttı, refaha kavuştuk" yalanları söylenir. Oysa çağ atlayan sadece yeni kredileri cebine atarak palazlanan sermaye sınıfıdır. Batak ise aynı bataktır ve daha da derinleşmektedir. Aldığı kredilerle ancak günü kurtaran bu eknomi bir süre sonra sıfırı tüketecek, daha derin ve daha şiddetli bir bunalım ile sarsılacaktır. Kapitalist sınıf namlusunu işçi sınıfına çevirip bir kez daha "fedakarlık" isteyecektir. Örneğin Türkiye'nin IMF'ye olan sembolik borcu '85 yılında sıfırlanmıştı, ama tam da aynı yıllarda dış borçlar katlanarak artmaya devam ediyordu. Türkiye'nin kredi itibarı artmıştı, çünkü bütün emperyalist finans kuruluşları 24 Ocak ve 12 Eylül "istikrar" operasyonu ile "verimi" artırılan bu "ineğin" sütünü sağmak, yağlı kaymaktan pay kapmak için başına üşüşmüştü.

İşte şimdi de amaç, sütü kesilmiş bu "ineği" yeniden sağılabilir duruma getirmektir. Bunun yolu da, emekçi halkın boğazına daha sıkı sarılmak, ceplerini boşaltmak, sömürüyü ve baskıyı hem yoğunlaştırmak hem de istikrarlı kılmaktır. İşte 5 Nisan paketinin özü budur. Tekelci sermaye ve devleti zaten bu programı önüne koymuştu ve belirli politik dengeleri de asgari ölçüde gözeterek uygulamaya çalışıyordu. Ama değişen şu ki, artık bu dengelerin de gözetilmemesi, oy hesapları ya da seçmen baskısı ile dağıtılan ufak tefek kırıntılara dahi son verilmesi, saldırılardan en küçük bir taviz verilmemesi ve dozunun da istikrarlı olarak artırılması gerekiyor. Emperyalist tekeller ve onların finans kurumları bu program harfi harfine uygulanmazsa "dış krediyi keserim, ekonominin hayat damarını koparırım!" diyecek. Sermaye sınıfı ve onun özellikle egemen tekelci kesimleri bu "dayatma"ya dünden razı! Zaten onların sözcüleri de yıllardır böyle bir "irade"nin yolunu gözlüyordu.

IMF ve TÜRKİYE

IMF'nin İlk Siftahlarından Birini Türkiye'ye Yaptığı Bilinir. IMF'nin Her "Yardım" Operasyonu Sonrasında Ekonomi Biraz Daha Batağa Saplanmış ve Kısa Süre Sonra Daha Şiddetli Krizlerle Sarsılmıştır.

Emperyalist finans tekellerinin Türkiye politikası, öldürmeden ve ondurmadan süründürmek olarak özetlenebilir. Emperyalist-kapitalist tekeller tarafından kaynakları talan edildikten, posası çıkartıldıktan sonra bütünüyle açlığa ölüme terkedilen, eski misyonerleri tarafından şimdi dönüp de yüzüne bile bakılmayan ülkelerin sayısı hiç de az değil. Afrika kıtası bunun örnekleriyle dolu. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri ise, ülkenin önemli jeo-politik konumu, hala talan potansiyeli olan ekonomik yapısı ve kaynakları ile şimdilik sürünerek "yaşama" mertebesini "hak" ediyorlar!

Türkiye kapitalist ekonomisi, IMF ile kurulduğu 1947 yılından bu yana içli dışlıdır. Sağlı sollu düzen partilerinden hükümet olup da IMF'nin kucağına oturmamış olanını henüz tarih yazmamıştır. IMF'nin ilk siftahlarından birini Türkiye'ye yaptığı bilinir. IMF'nin her "yardım" operasyonu sonrasında ekonomi biraz daha batağa saplanmış ve kısa süre sonra daha şiddetli krizlerle sarsılmıştır. T.C. her seferinde ancak daha ağır koşullarda dilenerek borç bulabilir konuma gelmiştir. Türkiye 1980'den bu yana, özellikle 1983'den sonra her yıl artan oranlarda dış borç öder. Ancak ödedikçe de dış borçları artar ve koşulları daha da ağırlaşır. Türkiye IMF ile 14 yıl önce masaya oturduğunda dış borcu 15 milyar dolardı. Bugün 70 milyar dolardır. Türkiyeli kapitalistler "artık 70 sente muhtaç değiliz" diyerek övünedursunlar, boyunlarında 70 milyar dolar dış borcun ölüm fermanı asılıdır. Tekelci sermaye bu durumdan hiçbir rahatsızlık duymaz (borç yükünü o taşımıyor ki sırtı ağrısın, taş atmıyor ki kolu yorulsun!) O sadece, çıkarları emperyalist tekeller ile içiçe geçmiş bir kesim olarak, fırsat bu fırsat deyip cebini daha fazla doldurmanın hesabını yapar. Bir yandan alınan kredileri kasasına doldurarak palazlanır, bir yandan da bu kredilerin borç yükünü devletinin zoruyla işçi sınıfına, emekçilere fatura edip keyfini sürer. Böylece soygunun ganimetini emperyalist efendileri ile birlikte paylaşır. Dış borçlar 70 değil, 700 milyar dolar da olsa, IMF sadece yiyip içmemize değil, yatıp kalkmamıza da bütünüyle hükmetse, sermaye sınıfı bu durumdan en küçük bir rahatsızlık duymayacaktır. O, "bağımsızlığı", sadece Kürt halkının ulusal taleplerine karşı şovenizmi körüklerken ve burjuva milliyetçi demagoji ile sınıf çıkarlarının üzerini örtmeye çalışırken hatırlayacaktır.

Bir bütün olarak sermaye sınıfının bu borç batağından çıkmaya ne niyeti ne de gücü vardır. Onlar bu batak içinde yetişmiştir, küçüğünün de büyüğünün de düzenleri tepeden tırnağa bunun üzerinde kuruludur. Büyüğü aldığı kredilerle emperyalist finans çevrelerinin dünya pazarında taşeronluk hizmetini görerek günü kurtarmanın, sefil ömrünü bir kaç yıl daha uzatmanın hesabını yapar. Daha küçükleri de, hem emek sömürüsünü yoğunlaştırarak ayakta durmaya çalışır, krizin faturasının işçi sınıfına kesilmesine tam destek verir. Hem de bu yoldan emperyalist kredilerin yeniden ülkeye akacağı, ekonominin canlanacağı ve soygundan böylece kendisinin de nasipleneceği "güzel" günlerin hayalini kurar.

Hükümet Neler Taahhüt Ediyor, IMF Nasıl Kefil Oluyor?

Hükümetin IMF ile anlaşma yapması emperyalistlere neler taahhüt edilmesi anlamına geliyor? IMF, finans çevrelerine kredi musluğunu yeniden açmaları için kefil olurken neye güveniyor, neye dayanıyor? "Borçlarımızı günü gününe ödemek için emekçi halkın sofrasındaki son kırıntıları da gaspedeceğiz, en küçük bir hak arayışı karşısına kararlılıkla dikileceğiz, ücretleri donduracağız, grevleri yasaklayacağız, sefalete karşı direnenleri topyekün kana boğacağız, işçi sınıfını, emekçileri bu düzene karşı mücadeleye sevk eden devrimcileri infaz edeceğiz, darbeci ordumuz, infazcı polisimiz, kontrgerillamız, resmi MİT'imiz, sivil itimiz, korucu basınımız, anti-terör yasamız ile bu işlerin ustasıyız. Bize kesinlikle güvenin ve kredilerinizin geri ödeneceğinden hiç kuşku duymayın, örnek istiyorsanız Kürt halkına karşı yürüttüğümüz kirli savaşa bakın."

İşte ABD gezisinde finans çevrelerinden kredi sözü alan T.Çiller emperyalist efendilerinin kulaklarına bunları fısıldadı. Ama onlar "istikrar" programına destek verirken, tabi ki bu sözlerin kendisine bel bağlamıyorlar. IMF'nin arkasındaki emperyalist eller, stand-by'ı imzalamadan önce, asıl güvenceyi sermaye devletinin kanlı aygıtlarıyla girdikleri işbirliğinden sağlıyorlar. IMF "kefil oluyorum, Türkiye dış borçlarını ödeyecektir." dediğinde, bunun anlamı "emekçi halka karşı en kanlı ve kirli savaş yöntemlerini kullanarak bu soygunu gerçekleştireceğiz, hiç kuşkunuz olmasın. Biz gerekli bağlantıları kurduk, kanlı senaryoları yazdık, kirli hazırlıkları yaptık." demek oluyor.

Görevimiz Sermayenin İktidarını Devirmek

Bizim görevimiz sosyalist devrimdir. Şunu hiç akıldan çıkarmayalım: Ne emperyalistlere, ne de kapitalistlere bizim bir kuruş bile borcumuz yok. Tersine yüzlerce yıllık soygunlarından dolayı yüklü bir alacağımız var. Sadece kendimize ait değil bu alacak... Kapitalist sömürü, soygun, zulüm çarkları altında ezilmiş ve burjuvaziye karşı elde kızıl bayrak ayağa kalkmış olan, gelmiş geçmiş tüm sınıf kardeşlerimizin imzaları var bu senedin alacak hanesinde.

Soyguna karşı ayağa kalkarak, sadece kendi çıkarlarımız için ve kendi başımıza değil, bu cendere altında sömürülen, baskı altında tutulan, açlığa sefalete mahkum edilen tüm dünya emekçileri için ve onlarla birlikte dövüşeceğiz. Kapitalistlere ödeyeceğimiz değil, ödeteceğimiz bir bedel var. Fedakarlığı düzen için değil, devrim için yapacağız. Sermaye iktidarının mezarını kendi kapitalist batağına gömmek, emperyalist-kapitalist kölelik zincirini bu zayıf halkasından kırmak ve tüm dünyada devrim ateşini körüklemek için mücadeleye atılmalıyız!

"Kadın Olmadan Devrim Olmaz!"

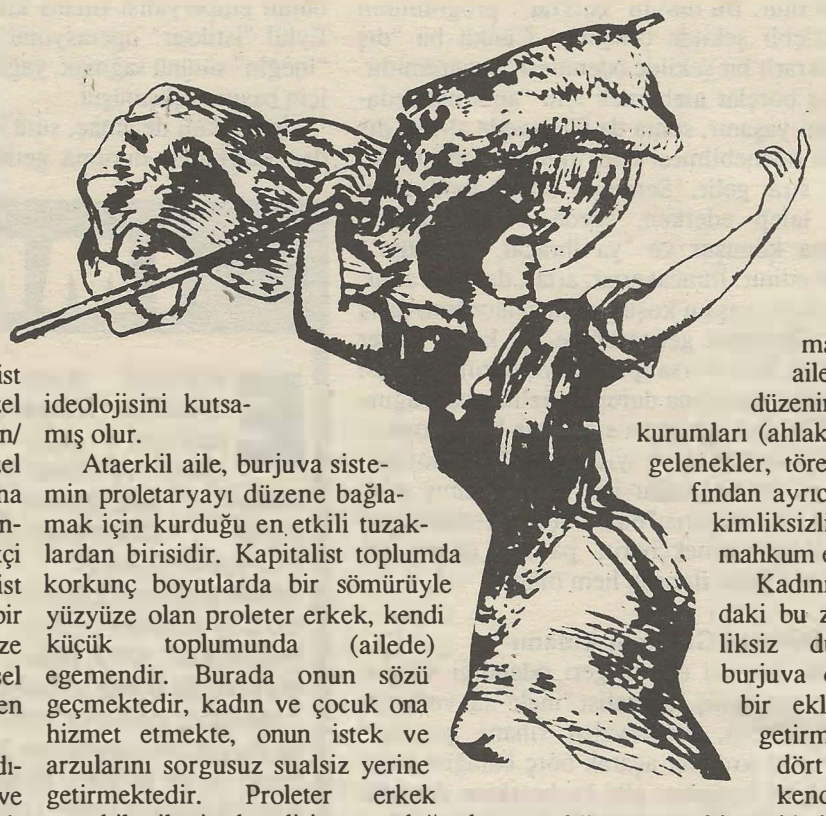
Toplumsal Mücadele Tarihi Boyunca Kadının Tuttuğu Yer Özel Bir Öneme Sahiptir. O Yalnızca Ezilen Yığınların Mücadelesine Omuz Vermekle Kalmamış, Aynı Zamanda, Bu Mücadelelerin Seyri Üzerinde Belirleyici de Olmuştur. Kadını Saflarına Almayı Başaramamış Bir Toplumsal Hareketlilik, Hiçbir Gerçek İlerleme Sağlayamamıştır. Toplumsal Kurtuluş veya Ulusal Özgürlük Uğruna Verilen Hiçbir Mücadele, Kadının Aktif Katkısı Olmadan Başarıya Ulaşamamıştır.

Lenin, "Kadın olmadan devrim olmaz" diyor. Bu sözlerin ardındaki gerçek, sanıldığı kadar basit değildir. Tersine buradaki anlam son derece derin, karmaşık ve diyalektik bir ilişkiyi tanımlamaktadır.

Toplumsal devrim ile ailedeki devrim arasında, karmaşık olduğu kadar dolaysız bir bağ vardır. Mekanik bir biçimde ele almamak kaydı ile, sınıfsal sömürü ile cinsel sömürü arasında belli sınırlar içinde bir benzerlik kurulabilir. Öyle ki, kapitalist toplumda ezen ile ezilen sınıf arasındaki ilişki, düzenin en küçük birimi olan ailede ezen cins ile ezilen cins ilişkisinde yansımasını bulur. Kapitalist toplumda egemen güç burjuvazidir, modern ailede ise erkek. Burjuvazinin köleleri işçi ve emekçi sınıflar ise, erkeğin kölesi de kadındır. Ancak sınıfsal sömürü ile cinsel sömürü arasındaki paralellik, benzerlikten çok öteye, karşılıklı birbirini gerektiren diyalektik bir ilişkiyi anlatmaktadır.

Aile kapitalist toplumun bir prototipidir. Onun en küçük hücresidir. Onun yeniden üretimini sağlayan bir mikroorganizmadır. Özel mülkiyet üzerinde yükselen sömürü sistemi, ataerkil aile yapısında kökleşmiştir. Nasıl ki kapitalist düzende burjuvazi özel mülkiyetin sahibi olduğu için egemense, toplumun en küçük birimi olan ailede de erkek, mülkiyeti tekelinde bulundurduğundan dolayı, kadını sömürme gücünü elinde tutmaktadır. Ve tersinden, proletarya nasıl ki temel geçim araçları karşılığında emek gücünü kapitalistlere satmaktaysa, kadın da yaşamını güvenceye almak için ekonomik olarak bağımlı olduğu erkeğe ev içi hizmetlerini, cinselliğini ve üreme fonksiyonunu sunmaktadır. Başta kadın ve erkek arasındaki bu eşitsiz bağımlılık (ezen-ezilen) ilişkisi olmak üzere, akrabalık, miras, çocuk terbiyesi vb. gibi ataerkil aileyi düzenleyen tüm ilişkiler de, gerçekte özel mülkiyet sistemini korumakta, yüceltmekte ve yeniden üretmektedir. Modern ailede, erkek/baba, kaba kuvvetiyle ve tartışmasız otoritesiyle kapitalist sömürü sisteminin maddi temelinin (özel mülkiyetin) bekçiliğini yapar. Kadın/anne ise, çocuk eğitiminde oynadığı özel rolle, egemen burjuva ideolojisinin daha çekirdekten gelecek nesillere taşınmasına hizmet eder. Kısacası, emekçi sınıfların sömürüsüne dayanan kapitalist toplumda ezen-ezilen ilişkisi, ailede bir başka görünüm altında, fakat aynı öze (özel mülkiyete) dayanarak, cinsel sömürü biçiminde sürmekte ve yeniden üretilmektedir.

Sınıflar arası sömürü ortadan kaldırılmadan, cinsler arası eşitsizliğin ve kadının çifte ezilmişliğinin süreceği bir gerçektir. Ancak, en az onun kadar önemli olan, fakat yeterince bilince çıkarılamayan bu aynı gerçeğin öteki yönüdür. Kapitalist mülkiyet sistemine karşı yürütülen savaşımda öncü güç olan proletarya, bizzat bu mücadele içerisinde emekçi kadını geleneksel zincirlerinden kurtaramadığı ve geleneksel ailenin gerici yapısını kıramadığı sürece, sermaye iktidarına karşı gerçek bir başarı elde edemez. Toplumsal mücadele alanında özel mülkiyet sistemine karşı çarpışsa da, kendi küçük toplumunda (ailede), özel mülkiyete dayalı eşitsizliği bir başka boyutta, cinsel sömürü bazında yeniden üretir. Sermaye düzeninin en köklü kurumlarından olan geleneksel aileyi yüceltirken, gerçekte kendisine düşman sınıfın, burjuvazinin ideolojisini kutsamış olur.

Ataerkil aile, burjuva sistemin proletaryayı düzene bağlamak için kurduğu en etkili tuzaklardan birisidir. Kapitalist toplumda korkunç boyutlarda bir sömürüyle yüzyüze olan proleter erkek, kendi küçük toplumunda (ailede) egemendir. Burada onun sözü geçmektedir, kadın ve çocuk ona hizmet etmekte, onun istek ve arzularını sorgusuz sualsiz yerine getirmektedir. Proleter erkek ataerkil ailenin kendisine sunduğu bu avantajlardan vazgeçmediği, dahası bu avantajlar üzerinden kadını sömürmeye ve ezmeye devam ettiği sürece, kapitalist düzenle olan maddi ve manevi bağlarını tümüyle kopartamaz. Sınıf mücadelesinde şu veya bu boyutta yer alsa dahi, proletaryanın bağımsız ideolojisine ve pratiğine ulaşamaz. Düzenin gerici aile kurumu üzerinden proletaryaya attığı son derece karmaşık ve güçlü halatlar, erkek açısından ailedeki egemen konumunda ve bu konumun ona kazandırdığı toplumsal mevzilerde somutlanmaktadır. Erkek, cinsel sömürü de dahil her türlü sömürünün proletarya tarafından yadsınması, aşılması ve kırılması gerektiğini bilince çıkarmak zorundadır. Bunu başaramadığı sürece, aile içerisindeki egemenliğinin ona sağladığı görece "avantaj"ların, sınıf mücadelesi açısından gerçekte bir dezavantaj olduğunu da kavrayamayacaktır. Dolayısıyla egemen iktidara karşı yürüttüğü savaşımı bütünsel değil, eksik ve zaaflı olacaktır.

Emekçi kadının aile içerisindeki konumu çok daha trajiktir. Kadının toplumsal mücadele alanına çıkmasını büyük ölçüde engelleyen olgu çifte sömürüdür. O yalnızca emeği ile sömürülmekle kalmamaktadır. İnsani olduğu gibi cinsel kimliği de kelimenin gerçek anlamında ezilmektedir. Kapitalist toplumda kadın, emeği sömürülen, kendisi metalaştırılan, eğitimsiz cahil bırakılan, cinselliği talan edilen, ev kölesi yazgısına zincirlenen bir insan durumundadır. Bununla da kalmamakta, başta aile olmak üzere düzenin tüm üstyapı kurumları (ahlak, din, hukuk, gelenekler, töreler vs.) tarafından ayrıca geriliğe ve kimliksizliğe de mahkum edilmektedir.

Kadının toplumdaki bu zayıf ve kişiliksiz durumu, onu burjuva düzenin silik bir eklentisi haline getirmektedir. O dört bir yandan kendisini geri bir varlığa, en temel insani haklarından dahi yoksun bir köleye indirgeyen burjuva ideolojisi ile çerçevelenmiştir. Bu ideolojinin maddi temellerini kendi yaşamında yıkamadığı, yani geleneksel ailenin gerici yapısının dışına çıkamadığı, bilincini kararan zincirleri (içselleştirdiği toplumsal önyargıları) kıramadığı sürece, toplumsal mücadele alanına çıkmıyor/çıkamıyor. Bu açıdan bakıldığında, olağan dönemlerde proleter kadının neden erkeğe nazaran çok daha güç, nicel ve nitel açıdan çok daha güçsüz bir tarzda sınıf mücadelesine katıldığı anlaşılır olmaktadır.

Ama öte yandan bu aynı olgu, bir kez mücadeleye atıldı mı, kadının şahsında açığa çıkan olağanüstü boyutlarda devrimci enerjiyi de açıklamaktadır. Zira kadın geleneksel ev köleliğinin dışına çıkıp babaya-kocaya-çocuğa olan bağımlılığını parçaladığı, gelenekleri, görenekleri, toplumsal önyargıları aştığı bir aşamada, artık onu düzene bağlayan hiçbir şey kalmamış demektir. Diğer bir deyimle kaybedecek bir şeyi yoktur artık. Toplumda kökleşmiş ve kadını evin sadık kölesi haline getiren gerici imajları parçalamak kadar, kadını ailenin dar alanına hapseden maddi zincirleri kırmak da olağanüstü bir güç gerektirmektedir. Bu gücü bulan ve bir silaha dönüştüren kadın, mücadele alanına düzene duyduğu bilenmiş kini, sarsılmaz kararlılığı ve gözü kara militanlığı ile çıkmaktadır. Kadın gerçek kimliğini ve gücünü burada, sınıf mücadelesinde bulmaktadır.

Ancak kadının toplumsal mücadeledeki yeri ile ailedeki konumu arasındaki bağ doğru kurulmak zorundadır. Asli ile tali olan ayırtedilmelidir. Kadının sömürülen, ezilen ve hiçe sayılan cins kimliğinden kurtulması, ancak toplumsal alandaki mücadeleye aktif bir tarzda katılması ile mümkündür. Bu yalnızca teorik bir doğru değil, pratik yaşamda hergün gözlenen basit bir gerçektir. Örneğin dün sıradan emekçi bir ev kadını olan bir ana, oğlu gözaltına alınıp kaybettirilince tutuklu yakınları

Kadın, Sınıf Savaşında Yerini Aldığı İlk Adımda, Yalnızca Burjuva Düzenle Değil, Ailesinden Başlayarak, Erkek Egemenliğiyle ve Tüm Toplumsal Önyargılarla, Gelenek ve Göreneklerle de Çatışmak Zorundadır. Kadının Militanlığı, Direngenliği, Gözükaralığı vb. Gibi Tüm Bu Özellikler, Kaynağını Çifte Ezilmişliğinin Zorunlu Kıldığı "Çifte" Mücadele Kararlılığında Bulmaktadır. Her Toplumsal Devrim İşte Kadının Bu Devrimci Enerjisine İhtiyaç Duymaktadır.

ile birleşip devletin faşist uygulamalarına karşı mücadeleye atılabiliyor. Yani olağan bir dönemde mutfağında patates soyan kadın, keskinleşen toplumsal mücadelenin itilimiyle (ki gözaltında kaybettirilen oğul burada bunun özgül yansımasıdır), devletin karşısına politikleşmiş bir kimlikle çıkabiliyor. Kadın mücadeleye daha aktif katıldığı oranda ise, toplumsal alandaki politik kimliği ile evin dar sınırları içerisinde hapsolmuş geleneksel kadın kimliği arasındaki çatışma da büyüyecektir. Bir aşamadan sonra kadın tercihe zorlanmaktadır. Seçimini mücadeleden yana yapan kadın, ister istemez tutucu aile yapısıyla, geleneksel ideolojiyle, toplumsal önyargılarla karşı karşıya gelecektir. Onlarla savaşmak ve onları aşmak zorunda kalacaktır. Olağan dönemlerde önüne dikilen barikatları aşmayı göze alamayan, kendisinde bu gücü bulamayan kadın, olağanüstü konjonktürlerde yığınsal olarak mücadeleye katılmaktadır. Katıldığında ise, genellikle en ön saflarda yer almaktadır.

Toplumsal mücadele tarihinde kadının oynadığı rol incelendiğinde önümüze çıkan tablo ilginçtir. Toplumsal olayların olağan bir seyir izlediği dönemlerde mücadelede yer alan kadın istisna ve tekildir. Bu kadın tipi ise, genellikle küçük burjuva veya burjuva bir kökenden gelmektedir ve marksist bir eğitimden geçmiştir. Kendisini yetiştirmiş, bilinciyle ve sosyalist aydın özelliğiyle toplumsal önyargılarını aşmış, dönemin kadınının çok daha ilerisinde ve biraz da ayrıksı duran bu kadın tipi, Clara Zetkin, Rosa Luxemburg ve Alexandra Kollantai gibi şahıslarda somutlaşmıştır. Kısacası bu kadın sıradan bir devrimcinin özelliklerini çok aşan önder bir kimliği taşımaktadır.

Sınıf hareketinde yaşanan her kendiliğinden yükselme ise, daha geniş bir tarzda emekçi kadını mücadeleye çekmektedir. Çeşitli vesilelerle gelişen hareketliliğin itilimiyle, bu kadınlar kendilerini birdenbire mücadelenin içinde bulmaktadırlar. Çifte ezilmişliğin tüm hıncı ve kini bu kendiliğindecilik içerisinde patlamaya benzer bir şekilde serbest kalmakta, kadın safların en önüne fırlamaktadır. Olağanüstü bir direngenlik ve yırtıcılık sergilemektedir. Rusya'da Şubat Devrimi, ülkemizde ise 15-16 Haziran, kadının oynadığı bu önemli role iyi birer örnektir. Kürt kadınının serhildanda oynadığı rol ise buna en taze örnektir. Fakat kendiliğinden hareketin öne çıkardığı kadınlardan ancak sınırlı bir kesimi, eylemliliğin geri çekildiği dönemlerde aktif mücadeledeki yerlerini korumakta ve geliştirmektedir. Geniş kesim ise geri çekilen dalgayla birlikte eski geleneksel konumlarına geri düşmektedir.

Kadının devrimci enerjisinin tüm genişliği ve derinliği ile serbest kaldığı dönemler ise sermaye ile emek cephesi arasındaki çelişkinin keskinleştiği, devrim ile karşı devrim arasındaki mücadelenin yükseldiği dönemlerdir. Emek sömürüsünün vahşiliği, sermaye diktatörlüğünün estirdiği terörün yoğunluğu, yaşam koşullarının onulmaz ağırlığı; tüm bunlar emekçi kadını saf tutmaya zorlamaktadır. Tam da böylesi dönemlerde, kapitalist sömürü sisteminin kendiliğinden bir tarzda çözdüğü geleneksel aile yapısındaki çatırdama hızlanmaktadır. Erkeğin ücretiyle geçimini sürdüremeyen aile, kadının ve çoğunlukla da çocukların çalışmasını zorunlu kılmaktadır. Kitlesel işsizlik fuhuşu artırmakta, alkol ve uyuşturucu gibi iletlerin kapısını aralamaktadır. Burjuva ideolojisi tarafından yoğun bir tarzda propaganda edilen "kutsal aile ocağı" bu maddi gerçeklik karşısında gittikçe daha etkisiz kalmakta, aile kurumu fiili olarak çöküş aşamasına gelmektedir. Bu ise proleter kadının yığınsal olarak mücadeleye katılmasını kolaylaştırmaktadır.

Proleter kadın ilk kez burada, proleteryanın bağımsız ideolojisi ile donanıp, iktidar savaşında yerini aldığında, gerçek özgür kimliğine kavuşmakta, kendisini gerçekleştirme olanağını elde etmektedir. Her türlü baskı ve zulme karşın, barikatlarda sınıfıyla omuz omuza duran kadın, ayağındaki prangayı kırmıştır artık. Kavga alanında öne atılan kadın, bir yandan ev kölesi olma yazgısını parçalar. Öte yandan ise, bugüne kadar kadın ve erkek arasındaki tek ilişki biçimi olan ve sömürüye ve baskıya dayanan cinsler arası ilişkiye alternatif yeni bir ilişkiyi, eşitliğe ve paylaşıma dayanan yoldaşlık ilişkisini inşa etmektedir. Birincisi, yani kadının politikleşmesi, onun geri bir varlıktan gerçek bir insan kimliğine sıçramasını anlatmaktadır. İkincisi ise kadının özgür cinsel kimliğini kazanmasının ilk ve temel adımıdır. Zira tam da yoldaşlık temeli üzerinde, kadın ile erkek arasında ilk defa her türlü sömürü biçiminden arındırılmış gerçek bir cinsel sevgi doğabilmektedir. İnsani nitelikteki bir cinsel özgürlük, her iki cins açısından, ilk defa bu zemin üzerinde mümkün olabilmektedir.

Proleter kadın, emeğini sömüren, onu ve ailesini sefalete mahkum eden, eğitimsiz bırakan, cinselliğini hergün yeniden ve yeniden aşağılayan kapitalizme karşı kavga bayrağını yükseltmediği sürece, kadın hakları uğruna verilen her türlü mücadele köksüz ve etkisiz kalacaktır. Mücadeleye katılmak kurtuluşa doğru atılan en önemli, en belirleyici adımdır. Öyle ki bugün, her türlü bireysel özgürlüğü tatmış hiçbir burjuva kadını, Kürdistan'da, Filipinler'de, Peru'da ve daha nice yerde silahını sırtına bağlayıp dağa çıkan kadın kadar özgür değildir. Dünyanın dörtbir yanında fabrikasında polisle çatışan proleter kadın kadar gerçek kurtuluşa yakın olamaz. Fakat kadının devrim saflarında yerini alması yalnızca kadının kurtuluşu için değil, devrimin başarısı için de tayin edici önemdedir.

Bu bir çok bakımdan böyledir. Birincisi, kadının nicel gücüdür. Bu gücü arkasına alamayan işçi sınıfı hareketinin güdük ve zayıf kalacağı muhakkaktır. İkincisi ise, her türlü toplumsal barikatı yıkarak mücadeleye atılan kadınla birlikte serbest kalan devrimci enerjinin gücü ve niteliğidir. Kadın, erkekten farklı olarak, sınıf savaşımında yerini aldığında, daha ilk adımda, yalnızca burjuva düzenle değil, başta kendi küçük düzeninden (ailesinden) başlayarak, erkek egemenliğiyle ve tüm toplumsal önyargılarla, gelenek ve göreneklerle de çatışmak zorundadır. Kadının militanlığı, yırtıcılığı, direngenliği, gözükaralığı vb. gibi tüm bu özellikler, kaynağını çifte ezilmişliğinin zorunlu kıldığı "çifte" mücadele kararlılığı ve azminde bulmaktadır. Her toplumsal devrim işte kadının bu devrimci enerjisine ihtiyaç duymaktadır.

Eskimiş, çürümüş ve köhnemiş düzeni yıkmak misyonu ile hareket eden proletarya, bu eylemini ancak eskinin içinde yeninin ilk filizlerini yeşertmekle başarabilir. Yeni insanı, yeni kültürü ve yeni geleneği kapitalist toplumun içinde ve kapitalist topluma rağmen yaratmayı bunun ilk temel adımlarını atmayı başaramayan bir devrim hareketi, eski toplumu her açıdan aşan yeni ve özgür bir toplumu kurmayı da başaramayacaktır. Bu sorunun üçüncü boyutudur. Önci proleter, kendi gerici ataerkil aile yapısını parçalayamadığı, cinsler arası sömürüyü kendi özel yaşamında kıramadığı, karşı cinsle olan ilişkisini eşitliğe ve paylaşıma dayandıramadığı sürece, insanın insan tarafından sömürülmediği bir dünya ülküsü her zaman eksik, her zaman çarpık kalacaktır. Cinsel sömürüye, gerici ataerkil aileye şoven erkeğe ve erkek egemenliğine karşı yürütülecek mücadelede ise, sınıf bilinçli kadının öncü tutumu hem belirleyici ve hem de yolaçıcı olacaktır.

Lenin'in sözleriyle başladık, aynı sözlerle bitiriyoruz:

"Kadın olmadan devrim olmaz!"

Aile Kurumu ve "İşkence"

İlk başta yukarıdaki başlık garip, hatta bir parça itici gelebilir. Mülkiyetçi ideoloji ile çarpıtılmış da olsa, içinde emek ve sevgi gibi değerleri barındıran "aile ocağı" ile, insani olan herşeye düşman olan işkence kurumu arasında nasıl bir paralellik olacağı sorusu akla gelecektir. Bu bir yerde doğaldır da. Zira, burada kurulmaya çalışılan, yerleşik değerler açısından hayli ters bir paralellik olduğu gibi, zorlamayı da içinde barındırmaktadır. Ama iddiamız o ki, eğer siz aile fertlerini kendi davanıza kazanamamışsanız, burjuva mülkiyet sisteminin tüm izlerini taşıyan aile kurumu ile düzeni ayakta tutmaya çalışan tüm diğer düzen kurumları arasında yine de çok önemli ve çarpıcı benzerlikler vardır. Bunu görebilmek ise, düzenden tümüyle kopuşma süreci açısından, sanıldığından çok daha büyük bir önem taşımaktadır. Öyleyse başlayabiliriz.

İşkence en az, proleter ve ezilenlerin örgütlenme tarihleri kadar eskilere dayanır. Sömürücü sınıfa karşı ezilen, sömürülen sınıfın örgütlenmesini engellemek için başvurulan en etkili yöntemdir işkence. Düzen kendisine muhalif örgütlenmelerin önüne geçebilmek için,muhalifleri işkence zoru ile teslim almak ister. Bir başka yöntem ise satın alarak, mülkiyet vaadederek çözmek, teslim almak, ajanlaştırarak kişiliksizleştirmek, kendi sınıf çıkarlarını savunamayacak kadar zavallılaştırmaktır. İşkenceciler işkenceye aldıkları kişinin her şeyden önce zayıf yönlerini tesbit etmeye çalışırlar. Örneğin kişiyi ilk yakaladıklarında kalp atışlarına bakarlar. Eğer kalp atışlarında artış varsa bu korkunun, tedirginliğin belirtisidir. İşkenceciler için nereden işe başlayacaklarına verilen bir ipucudur. Böyle bir durumda fazla uğraşmazlar. Bir dağın başına götürürler. Başına silahı dayarlar. İki el havaya ateş ederler. Bu yöntemle çözmeye çalışırlar. Tamamen kişinin ruh haline göre yöntem belirlerler. İşkencecinin biri nazik, sakin, "papaz" rolüne girer. Biri asar keser, bıraksalar sanki hemen orada öldürecektir. Her kelimesi küfür ve ölüm tehdidi dir. Diğeri mülkiyet, güzel bir gelecek(!) vaadederek zayıf yönünü yakalamaya çalışır. Bu iki işkence tarzına karşı takınacağın tavıra göre yöntem belirlerler. Göstereceğin en ufak bir tedirginlik, iç hesaplaşma, onlar tarafından farkedildiği andan itibaren çözülme başlamış demektir. Ama her şeye rağmen "Benim size verecek ifadem yoktur, siz sınıf düşmanımsınız, ben inançlarım üzerine pazarlık yapmam" deyip tereddütsüz tavır koyarsan, kısa sürede işkencecilerin tüm kazanma umutlarını kırar, onlara acı bir yenilgi tattırırsın. Zaten işkencenin tek güzel yönü de, işkencecilerin bu çaresizliğini görmektir.

"Aile ocağı" ise, aile fertlerini düzene bağlama işini daha çeşitli şekillerde yerine getirir. Kuşkusuz burada hiçbir zaman biçim olarak işkencecilerin aşağılık ve insanlıkdışı uygulamaları değildir sözkonusu olan. Ama bu farklılık önemli olsa da, bunu bir tarafa bırakır, işin özüne bakarsak düzenden kopuşmamış aile de çocuğunu devrimcilerden, devrimci mücadeleden koparmak için binbir türlü hileye, entrikaya başvurur. Ya evlendirip ev bark, çocuk sahibi olmak anlayışına mahkum ederek, ya da olanakları varsa araba alarak, işyeri açarak, mülkiyet duygularının esiri yaparak mücadeleden koparmaya çalışır. Çocuklarını devrimci mücadeleden koparabileceklerine en ufak bir umutları kalana kadar bu doğrultuda çalışırlar. Bu bazen mülkiyet vaadetmek, bazen de şiddet şeklinde olur. Ama ailenin bu açıdan oynadığı rol çoğu zaman papaz rolüdür.

Onların sizi düzene kazanma umutları sürdüğü müddetçe, üzerinize çeşitli araç ve yöntemlerle gelirler. Örneğin; "Devrimci arkadaşlarını eve getirme" derler. Eğer onların bu isteği üzerine yoldaşlarına "Eve gelmeyin, ailem karşıdır" deyip, yoldaşlarını eve götürmekten kaçınırsan, bu, ailenin senin üzerinde kazandığı ilk raund demektir. Bir gün düşmana tutsak düştüğünde, eğer ailenin seni kazanma umutları hala varsa, cezaevinde sana ilk ulaşan onlar olacaktır. İşkence sonrası ruh halini ya da bir yoldaşının ihanetini fırsat bilerek, "Sana demedik mi, bizden başka dostun yok, seni kullandılar, sizin elinize bildirileri verenler şimdi keyfi sefa sürüyorlar" vb. diyeceklerdir. Bunlara karşı "ailemi kırmayayım" diye sessiz kalırsan, daha da ileri giderler, seni cezaevindeki mücadeleden soyutlamaya çalışırlar. Ama düşüncelerinden taviz vermez, onlarla pazarlık yapmazsan, süreç içerisinde senin kararlılığın, karşısında onlar çözülür, sana içten içe bir saygınlık gelişir. Bu da demektir ki, onları kazanmakta, devrimin ve sosyalizmin bir taraftarı durumuna getirmekte ilk adımı atmışsın.

T. KARKER

Kore Krizinin Öteki Yüzü

ABD Emperyalizmi, Uzakdoğu'da Zamanın Aleyhine İşlediğini Biliyor. Bu Nedenle, Süreci Kendi Lehine Çevirmek, Egemenliğini Yeni Adımlarla Pekiştirmek Giderek Daha Bir Aciliyet Kazanıyor. Bunu Yapabilmesinin Tek Yolu İse Askeri Bir Kargaşa Yaratmaktır. Çünkü, Üstünlüğünü Tartışmasız Olarak Koruduğu Tek Alan Olan Askeri Gücüne Dayanarak Yerini Sağlamlaştırabilir.

ABD, Uzakdoğu'da gerginliği uzun dönemdir canlı tutmaya özen gösteriyor. Bu gerginlik, Körfez Savaşı'nın sonuçlanmasından bu yana "Kuzey Kore nükleer silah imal ediyor" gerekçesi ileri sürülerek sürekli gündemde tutuluyor. Nükleer silah üretimine ilişkin olarak Kuzey Kore'ye yöneltilen suçlama, ABD'nin Uzak Doğu'ya ilişkin stratejik hesaplarına bir bahane işlevi görüyor. Çünkü, ABD istihbarat örgütleri dışında hiçbir kuruluş Kuzey Kore'nin nükleer silah imal ettiğine ihtimal vermiyor.

Emperyalist sistem dışında kendine özgü bir rejimi bulunan Kuzey Kore'ye karşı tahammülsüzlük emperyalist dünyanın ortak bir tutumudur. Sistem dışı, ya da sistemin denetiminden nisbeten uzak tüm odakları tasfiye etme stratejisi çerçevesinde, Kuzey Kore'ye karşı da emperyalist bir haçlı seferi yürütülüyor. ABD'nin giriştiği son oyunlar ve gündeme getirdiği açık savaş kışkırtıcılığının temel nedeni budur. O, bu çerçevede tüm gerici emperyalist dünyanın desteğine sahiptir. Ne var ki, bu emperyalist ortak tutumun gerisinde, inceden inceye süren bir emperyalist rekabet de saklıdır. Bu nedenle, "yeni bir Kore krizi" olarak adlandırılan bu suni gerginliğin arkasındaki farklı hesap ve niyetler üzerinde de durmak gerekir.

Kapitalist dünyanın jandarması ABD, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra, dünyanın tek süper gücü ve jandarması olarak kalma hevesi ve çabası içerisindedir. ABD'nin bu konumunu koruyabilmesi için ise, askeri üstünlüğüne tekabül eden bir iktisadi gücü de koruması gerekiyor. Oysa durumu bu alanda tartışmalıdır. Bu, artık ABD'nin iktisaden zayıf bir ülke olduğu anlamına gelmiyor. Fakat güç ilişkilerinde büyük değişmeler vardır. ABD pazarlarını ve etkinlik alanlarını tehdit eden güçlerin başında ise Japonya gelmektedir. ABD, iktisadi olarak birçok alanda üstünlüğü, yakın zamana kadar politik vesayeti altındaki bu ülkeye kaptırmış bulunuyor. Japonya ile ticaretinde sürekli büyük oranlarda açık veriyor.

Bugün ABD emperyalizmi, mevcut pazarlarını korumak, yenilerini kazanmak savaşı veriyor. Japonya ve Almanya'dan farklı olarak ABD, bu savaşı yalnız iktisadi alanda değil, askeri ve politik düzeyde de yürütüyor. Örneğin, ABD, Avrupa ve Japonya'nın bağımlı bulunduğu petrol kaynaklarını kontrolü altına almak için Körfez Savaşı'nı kışkırtmış ve bu sayede de Ortadoğu'daki varlığını pekiştirmişti.

ABD, Uzakdoğu'ya II. Emperyalist Savaş döneminde yerleşti. Kore Savaşı'ndan sonra ise bu konumunu daha da sağlamlaştırdı. 36 bin askerini Güney Kore'de mevzilendirdi. Japonya'nın iktisadi planda giderek güçlenmesi ve bölgedeki bazı ülkelerin hızla sanayileşmeleri; zamanla ABD'nin bölgedeki varlığını tehlikeyi düşürecek bir boyut kazandı. Öyle ki, ABD bugün, bu bölgenin pazarlarında Japonya ile rekabet etmekte zorluk çekmekte, düzenli olarak mevzi kaybetmektedir. Bölgede etkinliği gitgide daha çok askeri alanla sınırlanmakta, iktisadi ve giderek de politik planda sürekli güç kaybetmektedir. Süreç böyle devam ederse, Japonya'nın bölge pazarlarında oluşturduğu ekonomik hegemonya, politik ve askeri boyutlar da kazanacak ve ABD'nin bölgedeki varlığı tümüyle tehlikeye düşecektir.

ABD emperyalizmi, Uzakdoğu'da zamanın kendisi aleyhine işlediğini biliyor. Bunu değiştirebilmek için, Japonya'yı periyodik olarak ticari yaptırımlarla tehdit ediyor; ama kayda değer bir sonuç elde edemiyor. Bu nedenle, ABD için Uzakdoğu'daki süreci kendi lehine çevirmek, egemenliğini yeni adımlarla güçlendirmek sorunu giderek daha bir aciliyet kazanıyor. Bunu yapabilmesinin tek yolu ise askeri bir kargaşa yaratmaktır. Çünkü üstünlüğünü tartışmasız olarak koruduğu tek alan budur ve ancak askeri gücüne dayanarak yerini sağlamlaştırabilir.

Kuzey Kore, ABD'nin bölgeye ilişkin bu stratejik hesaplarını hayata geçirebilmek için ideal bir bahanedir. Birkaç yıldır bu ülke hakkında koparılan gürültüler ve yürütülen kampanya, Körfez Savaşı'nın arifesinde Irak'a karşı yürütülen kampanya ile büyük benzerlikler taşımaktadır. Amaç dünya kamuoyunu bir savaşa hazırlamaktır. ABD'nin Kuzey Kore'ye karşı koruduğunu iddia ettiği Japonya ve Güney Kore aslında oynanmak istenen oyunun farkındadırlar ve ABD'nin militarist çıkışlarından tedirgindirler. Kuzey Kore'nin varlığından daha dolaysız biçimde rahatsız olmaları gereken bu ülke yöneticileri, ABD'nin gerginliği her tırmandırışında durumun dramatik olmadığını, diyalogla gerginliğin giderilmesi gerektiğini vurguluyorlar. ABD ise sorunu yokuşa sürmeye özen gösteriyor. Sanki Kuzey Kore bağımsız, egemen bir devlet değilmiş gibi kapılarını ABD uzmanlarına açmasını, güvenlik tesislerini teftiş ettirmesini talep ediyor. ABD ordusu Güney Kore'de askeri manevralar başlattığında ve dolaysız tehditler savurduğunda, Kuzey Kore yöneticileri tümüyle haklı olarak "Savaşa savaşla cevap veririz" demişlerdi. Yeni bir Körfez savaşı sansasyonu yaşamak isteyen emperyalist medya bu açıklamayı çarpıtmış, "Bakın savaş istiyorlar, Saddam'dan da tehlikelidirler" temasını işlemeye başlamıştı.

ABD emperyalizminin hegemonyası geçmişte Uzakdoğu halklarına pahalıya malolmuştu. Dünya barışının teminatı olarak lanse edilen "Yeni Dünya Düzeni", Körfez'de yüzbinlerce insan katledilerek uygulamaya konmuştu. Zaman gösterdi ki, emperyalizmin "Yeni Dünya Düzeni" ancak kan dökmekle mümkün oluyor.

ABD, bugün de hegemonyasını sürdürmek ve Japon emperyalizmi ile çelişkilerini çözmek için kan dökmek istiyor. Bu amaçla da kendine sürekli düşman yaratıyor. Bu düşman önce Irak'tı, sonra Somali oldu, bugün ise Kuzey Kore...

Kürdistan'a Özgürlük Yürüyüşü

Almanya'nın Frankfurt kentinde yapılan Kürdistan'a Özgürlük Yürüyüşü'ne yüzbinin üzerinde insan katıldı. Frankfurt, tarihinde ilk defa böyle görkemli ve yığınsal bir yürüyüşe tanıklık etti.

Alman devletinin tüm engellemelerine karşın yüzbinin üzerinde bir insan kitlesinin yürüyüşe katılımı, Kürt özgürlük hareketinin büyük bir başarısıydı. Bunun yanısıra Almanya'nın dışında başka Avrupa ülkelerinden gelen binlerce insan sınır kapılarında tutularak Almanya'ya girişleri yasaklandı.

Emperyalist Alman devletinin PKK ve ERNK yasağı bu yürüyüşte de devam etti. PKK ve ERNK bayraklarının taşınması ve PKK propagandası yasak olmasına rağmen, Kürdistanlılar bu yasağa boyun eğmediler. "Yaşasın PKK, Yaşasın Başkan Apo!" sloganı militan ve coşkulu bir şekilde atılan sloganların başında geliyordu. Bununla birlikte gerek Alman devletinin gerekse de PKK'nin tutumlarında karşılıklı bir yumuşamanın olduğu da göze çarpan bir başka olguydu.

Yürüyüşün kitleselliği ve canlılığı şüphesiz ki çok önemlidir. Fakat bunun ötesinde asıl önemli olan politik içeriği ve çerçevesi idi. Konuşmacıların tüm mesajları Kürt sorununa demokratik ve barışçıl bir çözümün nasıl gerçekleşeceği sorunu üzerinde şekilleniyordu. Avrupa'nın değişik ülkelerinden gelen parlamenter ve temsilciler konuşmalarında, demokratik ve barışçıl bir çözüm için olanakları ölçüsünde destek sunacaklarını ve T.C.'ye karşı bir baskı oluşturmak için kendi hükümetlerini harekete geçirmeye çalışacaklarını dile getirdiler. Kürtlerin barışçıl olduklarını, Belçika'da gerçekleştirilen Kuzey Kürdistan Konferansı'nın buna bir örnek olduğunu sık sık vurguladılar. Savaşı isteyen tarafın ise T.C. olduğunu dile getirdiler. DEP milletvekillerinin konuşmaları da tamamen demokratik ve barışçıl çözüm çerçevesindeydi. Kısaca, yürüyüşün politik muhtevası ve çerçevesi demokratik-politik bir çözüm üzerine oturuyordu.

Türkiye devrimci hareketine gelince... Bu yürüyüş Türkiye devrimci hareketinin bazı kesimlerinin Kürt özgürlük mücadelesine karşı görevlerini yerine getirmede ve destek sunmada ne kadar samimiyetsiz ve ciddiyetsiz olduğunu bir kez daha gösterdi. Yabancı düşmanlığı vb. başka şeyler sözkonusu olduğunda tam kadro yürüyüşlere katılanlar, bu yürüyüşe adet yerini bulsun diye beş-on kişiyle katıldılar.

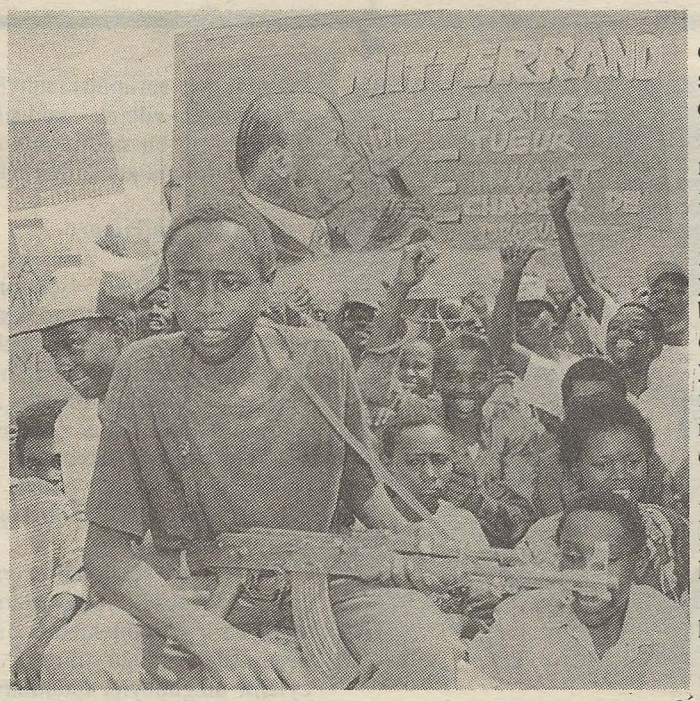
Öteki bazı devrimci grupların yanısıra Ekimci komünistler de yürüyüşe katıldılar ve Türkçe-Almanca binlerce bildiri dağıttılar. *Kızıl Bayrak* Yurtdışı Temsilciliği tarafından *Kızıl Bayrak*'ın ikinci sayısının kapak yazısı (Kürt Halkına Tam Destek!) bildiri biçiminde çoğaltılarak yürüyüşte onbeşbin adet dağıtıldı ve büyük ilgi gördü.

KÖLN / *Kızıl Bayrak*

Fransa'nın Ruanda İşgali

Klasik Sömürgeciliğe Dönüş

Yüzbinlerce Masum İnsanın Vahşice Katledilmesinin Fransız Emperyalizmi Açısından Hiç Önemi Yoktur. Nitekim Katilleri O Eğitmiş ve Silahlandırmıştır. Onun İçin Önemli Olan Ruanda'yı Kaybetmemektir. Kigali Sokaklarında "Katil Mitterand!" Diye Haykıran Onbinlerce Ruandalı Fransa'yı Teşhir Ederlerken, Bozguna Uğramış Ruanda Ordusu Fransız Ordusu Yardıma Geliyor Diye Şenlik Düzenliyor.

Fransız emperyalizmi bir kez daha Afrika seferine çıktı. Birleşmiş Milletler'in onayını da alarak Ruanda'ya askeri müdahalede bulunan Fransız burjuvazisi, sömürgeci geleneğini sadakatle sürdürüyor. Fransa'nın Afrika kıtasına askeri müdahalede bulunmasına ilk defa tanık olunmuyor. Son dönemle ve büyük ölçekli operasyonlarla sınırlı kalınarak muhasebesi yapıldığında, Fransız ordusunun 1962'den bu yana tam 18 defa Afrika'nın değişik ülkelerine askeri çıkarma yaptığı görülür.

Afrika'nın önemli bir bölümünün Fransız egemenlik alanı olduğu biliniyor. Fransız burjuvazisi uzun dönem, sömürgeci güç sıfatıyla kıtaya doğrudan hükmettikten sonra, patlak veren ulusal kurtuluş savaşları karşısında geri adım atmak, yöntem değiştirmek zorunda kalmıştı. Zira Cezayir'de takındığı "katı" tutum kendisine hayli pahalıya malolmuştu. Bu nedenle egemenliğini yeni biçimler altında yürütmek amacıyla bir yeni sömürgecilik yolu tutmuş, eski sömürgelerine sözde "bağımsızlık" tanımıştı.

Fransa, "bağımsızlık" elde etmiş eski sömürgelerini bu yeni ilişkiler aracılığıyla doğrudan yönetmeye devam ediyor. Eski Fransız valilerinin makamlarına yerli despotlar oturtuldu. Metropolde yetiştirilen Afrikalı kadrolardan devşirilen ve aynı zamanda etnik veya feodal bir toplumsal tabanı olan unsurlar yönetime getiriliyor. Kimi imparator, kimi mareşal, kimi başkan ünvanlarıyla Paris'ten gelen direktifleri uyguluyorlar. Eğer uşak bir kambura dönüşürse veya itaatsiz davranmaya başlarsa, ya da başka bir emperyalist güçle yakınlık kurmaya çalışırsa, buna karşı başvurulan yöntem istisnasız ya komplo ya da darbe olmuştur.

Fransız emperyalizmi aynı yöntemi Ruanda'ya uygulamaktadır. Bu ülke '60'lı yılların başlarına kadar bir Belçika sömürgesi idi. Fransa'nın etki alanına girmesi yenidir. Fransa, Belçika ile olan (tarihsel, kültürel, dil gibi) yakınlık ve benzerlikleri kullanarak ve buna Belçika'dan kat kat yüksek olan kudretini de ekleyerek tereyağından kıl çeker gibi Ruanda'yı baştan çıkardı, kendi denetimine aldı.

Bu ganimetin karşılığında Fransa, 30 yıl Kigali celladı Habyarimana'nın sırtını sıvazladı. İktidarda kalması için onu vargücüyle destekledi. Sık sık gündeme gelen kitle katliamlarına yeşil ışık yaktı. Fransa'nın eğittiği, cömertçe silahlandırdığı Habyarimana'nın ordusu, muhafızları, milisleri ve ölüm mangaları muhalefetle başa çıkamaz duruma düştüklerinde ise, ülkeye hemen (Ekim 1990'da yapıldığı gibi) Fransız birlikleri sevkedildi. Olayların da kanıtladığı gibi, Fransa'nın tam desteğine, yüzbinlerce insanın katledilmesine rağmen, uşak iktidar döktüğü kanda boğulmaktan kurtulamadı. Muhalefeti oluşturan Ruanda Yurtsever Cephesi (FPR)'nin gerillaları, ülkenin önemli bölümünde denetimi ele geçirdiler.

Bu nedenle Fransa, Ruanda'ya doğrudan müdahale etme ihtiyacı duydu. Şüphe yok ki, yüzbinlerce masum insanın vahşice katledilmesinin Fransız emperyalizmi açısından pek fazla bir önemi yoktur. Nitekim katilleri o eğitmiş ve silahlandırmıştır. Onun için önemli olan Ruanda'yı kaybetmemektir. Bu amaçla **Turkuaz** diye adlandırılan operasyon başlatıldı. Oysa, Kigali sokaklarında, evlerde, okullarda ve hatta hastanelerde Habyarimana'nın milisleri insan doğrarlarken, Mitterand; "Yaşanan olaylar dramatiktir, ama bir başka ülkenin içişlerine karışmayız." diyordu. (Fransız ordusu 30 yıllık uşağa bir vefa borcu olarak, Habyarimana'nın ailesini kaçırıp Paris'te güvenceye aldı.) Fakat FPR'nin duruma hakim olacağı kuvvetli bir ihtimale dönüşünce, Mitterand başta olmak üzere, Fransız burjuvazisinin tüm sözcüleri ansızın "insan hakları"ndan, "insani yardım"dan bahsetmeye başladılar. Kigali sokaklarında "katil Mitterand" diye haykıran onbinlerce Ruandalı Fransa'yı teşhir ederlerken, bozguna uğramış Ruanda ordusu Fransız ordusu yardıma geliyor diye şenlik düzenliyor.

Bu müdahalenin öncellerinden tek farkı BM'in onayının alınmış olmasıdır. Eski döneminde sözkonusu onayı almak zor olduğundan, her emperyalist güç gibi Fransız emperyalizmi de hegemonyası altındaki ülkelere gangster gibi saldırıyordu. Bu emperyalist haydutluk Körfez Savaşı ile birlikte yeni bir biçim aldı, meşruiyet kazandı.

Doğu Bloku'nun varlığı Batılı emperyalist güçleri beraber ve ortaklaşa hareket etmeye zorluyordu. Oysa yeni dünya düzenlerinde ortak düşman bulmaları zorlaşıyor ve birbirleriyle başbaşa kalmış durumdalar. Bu süreç yeni olduğundan emperyalistler arası çelişkiler henüz tüm açıklığıyla ifadesini bulmuyor. Ruanda olayı bu bakımdan ilginçtir. Senegal dışında kimse Fransa'yı açıktan desteklemediği gibi, açıktan kınamak da istemiyor.

Ruanda'ya düzenlediği seferin esas misyonu, Fransa'nın, bu sömürgesini ABD'ye kaptırmama isteğidir. ABD'nin Uganda ve Tanzanya aracılığıyla FPR'yi desteklediği biliniyor. Bu ülkeler İngilizce konuşuyorlar. FPR de öyle ve ABD için bölgede bir köprübaşı oluşturma ihtimali var.

Afrika'yı uzun yıllar açlığa, sefalete ve acıya boğan, bugün ise periyodik katliamlar düzenleyerek hegemonyasını sürdürmeye çalışan emperyalizmin ipliği, artık bu kıtada tamamen pazara çıkmıştır. Kitlelerde çok güçlü bir anti-emperyalist muhalefet potansiyeli mevcuttur. Ancak bu potansiyel her defasında düzeniçi alternatiflerin potasına akıtılıyor ve sonuçta emperyalist güçlerin denetiminde kalarak iğdiş ediliyor. Bu konuda epeyce deneyimi olan Fransız emperyalizmi düne kadar eşkiya diye tanımladığı FPR ile anlaşmaya ve hatta ona ödün vermeye hazırdır. Çünkü biliyor ki, sonuçta kendisi kazanacaktır. Afrika halkları Batı'ya karşı haklı öfkelerine devrimci bir kimlik kazandırmadıkça emperyalizmin boyunduruğu altında, aynı anlama gelmek üzere açlık ve sefalet içinde yaşamaya devam edeceklerdir.

Türk Askeri Bosna'da Ne Arıyor?

"Türklüğün gücünü(!) kanıtlayacak" ilk asker kafilesi törenlerle Bosna'ya uğurlandı. T.C.'nin büyükbaşları Güreş, Demirel ve Çiller yüzlerinde yıvış yıvış bir gururla oradaydılar. Nihayet ABD ve Alman emperyalizmi bir "denge" politikası üzerinde anlaşmış, "etki alanları" konusunda bir uzlaşmaya varmışlardı. ABD, uşağına işareti vermişti. T.C.'ye düşen büyük ağabeyi ABD'nin "etki alanları"nı kontrol altına almak üzere yola düşmekten başka birşey değildi. Büyükbaşların gururu bu yüzden olsa gerek... Törende hepsi konuşma yaptılar. Hepsi, Bosna'ya barış götürmekten, Sırpların vahşetinden, halkların kardeşliğinden vb. bahsettiler. Bosna'ya uğurladıkları birliklerin adını "Barış Gücü" koydular. Ne hikmetse bu barış gücü, "Güneydoğu'da deneyim kazanmış askeri personel" (siz onu Kürdistan'daki kirli savaşta vahşiliği sınanmış özel ordu canileri diye okuyun) arasından seçilmişti. Herhalde "Bosna'da yakılacak köyler, bok yedirilecek köylüler ve tecavüz edilecek kadınlar vardır da, tosuncuklarımız yabancılık çekmez" diye düşündüler. Eşlerini, oğullarını, kardeşlerini Bosna'ya uğurlayanların yüzünde çoğunlukla onur ve gurur değil, çaresizlik ve endişe vardı.

Sömürgeci sermaye devleti, sözde, Müslüman Bosna halkının, "din kardeşleri"nin uğradığı zulüm ve katliamlar karşısında duyarlılığını kanıtlıyor. Oysa, bu aynı sömürgeci devlet, yıllardır "din kardeşi" "müslüman" Kürt halkını kırımdan geçiriyor. "Müslüman kardeşlerimize yardım", "insan hakları" demagojileri bir yana, sömürgeci sermaye devletinin yaptığı, gerçekte ABD emperyalizminin Bosna'daki taşeronluğundan başka birşey değildir.

Son bir kaç yıldır, "Neden ABD Bosna'ya müdahale etmiyor?" çığırtkanlığını yapan T.C. devleti, ABD emperyalizminin çıkarlarının hızlı bir savunucusu olduğunu gösterdi. Bunu da kanlı ve kirli yüzüne sahte bir insanlık maskesi takarak yapmayı başardı. ABD bölgeye asker göndermedi. Çünkü; **birincisi,** emperyalist güçler arasında yeniden şekillenen "denge" durumuna zamanından önce müdahale etmek istemedi. **İkincisi ve daha önemlisi,** bölge halkları arasında zamansız yükselebilecek bir anti-emperyalist bilinç ve hareketlenmeden korktu. Bu yüzden de boğazlaşmanın boyutunun "denize düşen yılana sarılır!" noktasına kadar gelmesini bekledi. Diğer yandan bölgeye müdahaleyi daha ucuza ve daha az Amerikalı kanına maledebilmek için uşaklarını hazırlamak için bu süreyi kullandı. Zamanı geldiğinde ise, en sadık uşaklarından birisini, T.C.'yi (üstelik Somali'de sınamış olarak) sahaya sürdü.

Türk askerinin varlığı, Bosna'da "ABD Barışı"na hizmet edecektir. "ABD Barışı"nın ne anlama geldiği ise, Hiroşima'da, Vietnam'da, Libya'da, Panama'da, Irak'ta ve daha birçok yerde açıkça görülmüştür. "ABD barışı", dünya halkları için savaş ve katliamdan başka birşey değildir.

Bütün bunlar olurken, işçi sınıfı ve emekçi Türk halkı çoğunlukla seyirci kalarak onay verdi. Bosna'ya giden 1455 kişilik "barış gücü"nün yanında 260 ton silah götürmesinden bilinçsizce gurur duydu. Yanıbaşında süren kirli savaşta ölen ve ölecek olan sınıf kardeşlerinin yanına bir de "Bosna şehitleri"nin eklenmesini de belki aynı bilinçsiz gururla karşılayacak. İşte, bu bilinçsiz gurur yüzünden, T.C.'nin büyükbaşları emekçi kitlelere "Git, öl ve öldür!" diyebilmektedirler.

İşçi ve emekçi kitleler sırf sermaye iktidarı "Git, öl ve öldür!" diye emrettiği için düzenin yaptırımlarına uysalca boyun eğmemelidir. Özlemini ve acısını yüreğine atıp savaşa koşmamalıdır. Sermaye iktidarını kirli ve kanlı oyunlarıyla başbaşa bırakmalıdır. Bosna halkına verilecek en büyük destek, emperyalizme ve kapitalizme karşı savaşı yükseltmektir.

Gerçek barış, dünyaya da, Bosna'ya da sosyalizmle gelecektir.

Gebze Direnişinden Kesitler

Önce Güzeltepe Belediyesi'nde işçi kıyımı geçekleşti. Gebze'nin kıyısında küçük bir belde olan Güzeltepe bilinçli olarak seçilmişti. Buraya verilecek destek ve direnişin kararlılıkla sürdürülmesi dengeleri saptamada düzen açısından bir turnusol kağıdı işlevi görecekti. Güzeltepe direnişi kırıldı. DİSK'e bağlı Genel-İş'in örgütlü olduğu bu beldede sendika, belediye başkanı ile anlaştı. Sendika Güzeltepe'de 40 kadar üyesini "korumuş" oldu. Diğer işçiler ise kıdem tazminatlarına razı edildi. Bu şekilde işler tatlıya bağlandı.

Başlangıçta Genel-İş, Gebze ve civarında herhangi bir belediyede işçi kıyımı gerçekleşirse, Gebze'deki diğer belediye işçilerini de eyleme çağıracağını açıklamıştı. Ama böyle olmadı. Aynı dönemde Gebze Belediye Başkanı Pembegüllü bir açıklama yaparak Gebze'de işçi çıkarılmayacağını açıklamıştı. Oysa Güzeltepe'yi sırasıyla Darıca ve Gebze'nin izleyeceği belliydi. Gebze işçileri Güzeltepe direnişine aktif destek vermekten kaçındılar. Sendika ise tüm işçileri eyleme çağırma kararını "unuttu".

Ardından beklenen gerçekleşti. Önce Darıca, sonra da Gebze Belediyesi'nden yüzlerce işçi ve emekçi işten atıldı.

Son bir kaç yıldır Gebzeli belediye işçilerinin gündemini Genel-İş'te örgütlenip örgütlenmeme oluşturmuştu. Bir takım öncüler, belirli bazı politik yapılanmaların etkisiyle işçileri Genel-İş'te örgütlenmeye çağırmışlardı. "DİSK mi, TÜRK-İŞ mi?" tuzak tartışması hem işçileri böldü, hem de onların saldırılara karşı hazırlıklarını sekteye uğrattı. Özellikle son dönemde yaşananlar, DİSK Genel-İş'in direnişleri satmakta TÜRK-İŞ Belediye-İş'ten hiç de geri kalmadığını gösterdi. Bu durum, kimi işçilerde olumsuz bir etki yarattı. Şimdi onlar DİSK nezdinde devrimcileri sorguluyorlar.

Gebze direnişi sendikanın ve direniş komitesinin öncülüğünde sürdürülüyor. Başlangıçta işçiler direnişe kararlı ve militan bir ruhla katıldılar. Bu kez diğerlerinden farklı olarak kamu çalışanları da iş bıraktı. Zira atılanlar arasında kamu çalışanları da vardı. Direniş komitesinin çabasıyla direniş Gebze'de bazı emekçi mahallelerine de yansıdı. Halk, direnişi coşkuyla destekledi.

Ne yazık ki bir süre sonra sendika ve onun denetimindeki direniş komitesinin seferberliğiyle işçilerin öfkesi yatıştırıldı. İşçiler yavaş yavaş direniş yerini terketmeye başladılar. Mahallelerine çekildiler. Pembegüllü de arsızca "direniş alanındakilerin arasında 90 tane belediye işçisi bulamazsınız." diyebildi.

RP ve SHP'nin direnişi kırma çabaları

Düzenin RP kanadı ilçede, gericileri de kullanarak bir provokasyon yaratmanın koşullarını arıyor. Geçtiğimiz günlerde kaymakamlığı işgal eden 200 kişilik şeriatçı bir grup direnişin bir an önce bitirilmesini talep etti. İlçede alttan alta şeriatçıların işçilere saldıracağı söylentileri yayılmakta... İşçiler bu türden dedikodulara prim vermiyorlar. Bir başka söylenti ise, "solcular ve Kürtler gidince yerlerine oylarını RP'ye verenlerin alınacağı" şeklinde. Kısacası RP, işçiyi işçiye kırdırmanın yollarını arayarak direnişi bitirmeyi düşünüyor.

Düzenin SHP kanadı ise, öfkeyi sürekli RP'li belediye başkanına yöneltiyor. Eski SHP'li belediye başkanının taraftarları bu kıyımın tek sorumlusunun RP olduğunu propaganda ederek saldırıların gerçek niteliğini ve bu saldırılarda düzen partisi SHP'nin rolünü gözlerden saklamaya çalışıyor.

Komite, zaaflarını görüyor mu?

Direnişe katılan işçilerin üzerlerine düşeni fazlasıyla yaptıklarını söyleyebiliriz. Mahallelerden gelen halk ise desteğe hazır olduğunu mücadelesiyle kanıtladı. Güzeltepelilerin destek ziyaretinde polisin halka saldırısını yalnızca seyreden, "provokasyonlara gelmeyelim" edebiyatıyla halkın polise karşı koyuş isteğini yatıştıran komite, işçilerden gün geçtikçe uzaklaşıyor.

Belli bir sessizliğin yaşandığı şu günlerde Gebze direnişi, ileriye doğru bir sıçrayışı ifade etmektedir. Bir çok işçinin hoşnutsuz olduğu direniş komitesinin eylemi dizginleyici tutumları konusunda, "devrimci"lerin suskun kalması, "eyleme zarar verir" gerekçesiyle bu teslimiyetçi tutumu yok farzetmeleri anlaşılır değildir.

Direnişi engellemekle yükümlü polise "emekçi kardeşlerimiz" diye hitap eden, siyasi tutsakların cezaevinden yolladıkları mesajı içerisinde "Kürt" sözcüğü geçiyor diye okumakta duraksayan, polisi işçilerden koruyan bu komite, eylemi dizginleyici tutumları nedeniyle, işçilerden giderek daha fazla soyutlanmaktadır.

Komitenin disiplin adına yayınladığı kararlar da son derece ilginç... Bu kararlara göre; Örneğin, direniş komitesi kendi meşruluğunun işçiler arasında tartışılmasını yasaklamış. Dergilerin destek mesajları kısa okunacakmış, özel sayı, bildiri vb. dağıtılmayacakmış, vs.. vs.. kısacası destek için yollanan çeşitli kuruluşların mesajları komitenin sansüründen geçecek, bunun da tartışması yapılmayacak. Dahası herhangi bir dergi işçilere kendi yayınlarını iletemeyecek. İşçiler ise direniş komitesinin direktiflerini tartışmayacaklar. Konuşmacı belirleme ve slogan attırma gibi inisiyatifler komitenin yetkisinde olacak vb...

Her direniş sınıfın bir parça özgürlüğü tattığı, kardeşliği yaşadığı bir mevzidir de... "Devrimci" olduğu iddiasındaki bir grup insandan oluşan direniş komitesi bu türden kararların yalnızca işçilerin hoşnutsuzluklarını artırmaya, güvenlerini yitirmeye yaradığını bilmiyor mu?

Gebze direnişinin devrimcilere öğrettikleri

Gebze'de görüntü gerçeği yansıtmıyor. Görüntünün tüm ihtişamı direnişin alevinin sönmeye başladığı gerçeğini değiştirmiyor. Gebze işçileri kaybedecek hiçbir şeylerinin olmadığının bilinciyle direndiler. Kuşkusuz, desteğe de ihtiyaçları vardı. Ama onların gereksinim duydukları şey amigoluk değildi. Onlar, yol gösteren olduğunda nasıl dövüşüleceğini iyi bilirler. İşte tam da bu nedenle militan, kararlı bir önderlikten yoksunluk Gebze'de kendini yakıcı bir biçimde hissettirmektedir.

Bir süredir bazı devrimci yayın organlarında allanıp pullanan Genel-İş, sermayenin yeni sözcüsüdür. Makyaj tazelemiş sarı bir sendikadır. Genel-İş'in tüm çabası "hiç olmazsa işçilerin bir kısmının geri dönmesi" doğrultusundadır. Öncü işçiler sendikanın düzen yanlısı taktikleri karşısında uyanık olmalıdırlar.

Unutulmamalıdır ki mevzi henüz kaybedilmemiştir. Toparlanmak ve direnişe militan bir ruhla devam etmek için geç kalınmış değildir. Gebze genel bir direnişin odağı olmaya adaydır. Her şey bilinçli, militan bir çabaya ve bu doğrultuda gösterilecek inisiyatife bağlıdır.

Kamu Çalışanlarına %54 Zam mı?

Önce kamu çalışanlarının maaşlarına zam yapılmayacağı haberleri basında yayınlandı. Çünkü İMF ücretlerin dondurulmasını emretmişti. Sermaye iktidarı da IMF'nin emri doğrultusunda ücretleri donduracaktı. Sonra, düzenin sosyal-demokrat uşağı SHP'nin başı M. Karayalçın kükredi. %54 zammın mutlaka yapılacağını ve bundan taviz vermeyeceklerini açıkladı. Böylece, sermayeye hizmet için her türlü gayreti gösteren burjuva koalisyon hükümetinin kamu çalışanlarına yapılacak sefalet zammına gözünü diktiği anlaşıldı.

Kamu çalışanları tarihlerinin en büyük saldırısıyla karşı karşıyalar. Grevli, toplusözleşmeli sendika hakkı çoktan rafa kaldırıldı. Danışma bürosundan başka bir "hak" içermeyen sendikalar yasası ise komisyondan komisyona havale ediliyor. Sermaye iktidarı, kamu çalışanlarından ciddi bir baskının gelmediği bir ortamda bu geri yasayı bile çıkarmak istemiyor. Elma şekeri olarak yedekte tutuyor. Kamu çalışanlarının aylık vergi iadesi, döner sermaye, ilaç, yemek vb. hakları ardı ardına kesiliyor. Belediyelerde ilk kez kamu çalışanları işten atılıyorlar. Son saldırı ise yılda dört kez yapılan ve toplam %54'ü bulan sefalet zammının kesilmek istenmesidir. Buna yönelik oluşacak tepkileri yoketmek için de ikiyüzlüce bir oyun oynanıyor. Kamu çalışanları, enflasyonun yüzde yüzleri aştığı bir ortamda, ücretlerin dondurulması ile %54 "zam" ikilemine itilmek isteniyorlar. %54 zam alınca, buna da şükür demeleri sağlanmaya çalışılıyor. %54 zam alsalar dahi, bunun kamu emekçileri açısından geçen yıla göre yarıyarıya daha kötü yaşamaktan öte hiçbir anlam taşımadığının üstü örtülmek isteniyor. Karayalçın da bu oyunda kamu çalışanlarının "dostu" rolünü oynuyor. Bu rol Karayalçın'ın ve SHP'nin işçi ve emekçilere karşı oynadığı geleneksel roldür. Karayalçın, sanki IMF'nin emirlerini uygulayan bu hükümetin ortağı değilmiş gibi ikiyüzlüce davranıyor. Hatırlanacağı gibi, düzenin bu sadık uşağı, grevli ve toplusözleşmeli sendika hakkı konusunda da aynı rolü oynamıştı. Hatta, yasa çıkmazsa hükümetten ayrılırız diye demagojik çıkışlar da yapmıştı. Fakat sonuçta, bunların hepsinin kamu çalışanlarının tepkilerini frenlemek için yapıldığı tüm çalışanlar tarafından görüldü. Şimdi tekrar yapılmaya çalışılan da budur.

Sermaye iktidarının bu saldırıları ve hakaretleri karşısında kamu çalışanları cephesinden hiçbir tepki yükselmiyor. Büyük bir sessizlik yaşanıyor. Sendikalar ise ciddi eylemler örgütleyeceklerine, birlik, konfederasyonlaşma, genel kurul, bir günlük iş bırakma vb. ile uğraşıyorlar. Bu arada yaptıkları açıklamalarla, parlamenter sisteme bağlılık yemini etmeyi de unutmuyorlar. Cindoruk'a yazdıkları mektupta açıkça parlamenter demokrasinin, yani ücretli kölelik düzeninin devamını savunarak, bu sendikaların yöneticileri tümüyle düzene entegre olduklarını ilan etmişlerdir.

Kamu çalışanları artık daha fazla sessiz kalamazlar. Sessizlik, daha fazla sefalet, daha fazla baskı getirecektir. Sessizlik, var olan sınırlı hakların da budanmasına sebep olacaktır.

Bu sebeple sessizlik zinciri parçalanmalı ve harekete geçilmelidir. Bugün sermayenin saldırılarına verilecek cevap, tüm çalışanların genel grev-genel direnişidir.

Okurlardan, Yoldaşlardan...

Kızıl Bayrak'ı Coşkuyla Selamlıyoruz

Dost güçlerin yüreğine su serpen, düşmanların suratında nasırlı bir şamar gibi patlayan, proleter sosyalist misyonun bu alandaki sesi *Kızıl Bayrak*'ın tüm emekçilerini, okurlarını ortak ülkünün en derin duygularıyla kucaklıyoruz.

Kızıl Bayrak'ı göndere çekmek ve onu insanlığın altın çağına dek gönderde tutmak bizlerin vazgeçilmez bir görevi olacaktır. Bu görevin,sadece proleter sosyalizminin unsurlarının değil, ama birleşik-sosyalist bir Türkiye ve Kürdistan hasretiyle tutuşan, bir sosyalist işçi demokrasisi altında tüm kölelik zincirlerinden kurtulmuş ve insanlık onurunun hayat bulacağı günlerin varedilmesi için yüreği çarpan her insanın görevi olduğunu bu vesileyle vurgulamak istiyoruz.

Şan olsun *Kızıl Bayrak*'a!

Şan olsun O'nu var eden öncü misyona!

Şan olsun Proleter Sosyalist Enternasyonalizme!

Danimarka'dan *Kızıl Bayrak* Okurları

Haluk Hoca'yı Uğurlarken

Kavganın daha da çetinleştiği günlerde komünist coşkumuzla uğurluyoruz aydınlığın daha da aydınlandığı yere, Haluk Hoca'yı... Daha önce gönderdiklerimiz gibi...Beşikçi'ler, Başkaya'lar gibi; kıvanç ve onurla uğurluyoruz.

Onurları onurumuz, kavgaları kavgamızdır...

Ankara'dan Bir *Kızıl Bayrak* Okuru

RP'li Bay Başkan

Erzincan'ın "İliç" ilçesinin RP'li belediye başkanı, ilçenin adını "Hilaliye" olarak değiştiriyor. Bunun nedeni ise, ilçenin eski adının işçi sınıfının komünist önderi Lenin'in ikinci adını, "İlyiç"i çağrıştırması. Düzenin sağlı sollu uşakları bir yandan "Sosyalizm öldü, Leninizm iflas etti!" çığlıkları atıyorlar, bir yandan da Lenin'in adını çağrıştıran bir addan dahi ne derecede korktuklarını gösteriyorlar. Çünkü "Sosyalizmden ve Marksizm-Leninizm'den" korkuyorlar. Siz düzenin uşakları; Lenin'in heykellerini yıkabilir, adını çağrıştıran adları yasaklayabilirsiniz; elinizden geleni ardınıza koymayın. Ama o ahmak kafanız şunu anlamıyor ki, biz komünistler putperest değiliz! Lenin'in özü, taş heykellerde ya da metal şehir tabelalarında değil, işçi sınıfı ve ezilen halkların devrimci kurtuluş mücadelesinde yaşıyor. Direnen işçilerin düzene yönelik her kararlı protestosu, Kürt halkının sömürgeci zulme karşı her ayağa kalkışı, devrimci gençlerin katil polisi her taşa tutuşu, işkence altında bir devrimcinin ser verip sır vermemesi, işte tüm bunlar, kendinde Lenin'den bir şeyler "çağrıştırıyor". Bu "çağrışımlar"ın önüne geçmeye de gücünüz yetecek mi? Tarihin, işçi sınıfının devrimci iradesiyle birleşmesi kaçınılmaz olan akışını nasıl durduracaksınız? Leninizm'in devrimci ateşi Türkiye proletaryasını ayağa kaldırdığı gün, bu kurtuluş yangını sizin ilçenizi de saracaktır, bay RP'li başkan! Ve Erzincan'ın yoksul Türk köylüleri, ulusal zulüm altında ezilen Kürtlerle bu ateşi birlikte körüklediği o gün ilçenizin adı ister "İliç", ister ise "Hilaliye" olsun, sonuç hiç mi hiç değişmeyecektir!

İ.Demir/İSTANBUL

Ya Sosyalizm! Ya Barbarlık!

Yayınlamakta olduğunuz *Kızıl Bayrak* dergisinden dolayı, sizleri ve tüm çalışanlarınızı dostça kucaklarız. Dünya ve Türkiye devrimci hareketinin ideolojik ve politik olarak bunaldığı bir dönemde yeni bir yayıncılık anlayışıyla çıkmanız tüm sosyalizm taraftarlarını kıvanca boğmuştur. Zaten önemli olan devrim ve sosyalizm mücadelesinde legal ve illegal olanı birbirleriyle çakıştırmak, aradaki ilişkiyi doğru kurmaktır. Ancak böyle bir mücadele anlayışı başarıya ulaşabilir. Temennimiz odur ki, bu yayın politikanızı diğer devrimci yayınlar da örnek alırlar. Aksi takdirde illegali unutup legale yamananlar er ya da geç reformize olup düzene yamanacaklardır.

Kızıl Bayrak'ın sosyalist devrim mücadelesinin önemli bir aracı inanıyoruz...

Topladığımız 700 İsviçre Frankı'nı bağış olarak sizlere gönderiyoruz.

Kahrolsun Kapitalizm!

Yaşasın Sosyalizm!

Cenevre ve Neuchatel'den bir grup *Kızıl Bayrak* okuru.

Demiral (ın) köpeğine"şiir"

I.

"Demiral"mak günü gelmişse artık zamandan
Erdemir de satışa çıkmışken hazır
Merdivenlerden ağır ağır
İşkence mahzenlerine varılır...
Rahmetli itlerin ardından
Ağıtlar bile az gelir
Lakin akrabaları ağlayıverir...

II.

İşte, en büyük acılar içinde bırakıp seni
Şehit olup, uçuverdi göklere
Köpoğlu köpek ağlattı ardından
iyi mi?
En sert demirden daha sertken yüreğin
Nasıl da yaş döktü bak gözlerin
Cenazeniz bol olsuna gelemedik ama
Eski defterlerinizi karıştırarak şöyle
Cemazüyilevvelinizden falan filan
İsminize şiir döktürüverdik.

III.

Demek serde şairlik de varmış?
Gamalı haçınızdan damlayan kanla
Mersiyeler satır satır akarmış.
Cehenneme gönderin bütün şairleri
Artık hiçbirine yer yok bu sahada
Nasılsa siz varsınız, yazarsınız bütün şiirleri
Atın, atın ne kadar şair varsa içeri...
Verdiğiniz cezalar boşa gitmeyecek asla
Alacaksınız en büyük ödülleri
Resim dalında Netekim, şirde sendeniz
Ismarlama ürünlerle sebeplenirsiniz...

F.Madra/İSTANBUL

Kızıl Bayrak'a Bazı Öneriler

Kızıl Bayrak'a bazı önerilerim var. Sınıfın politikleşme eğilim ve potansiyeli ile toplumdaki mevcut apolitik durum aynı süreçte ve birlikte yer almaktadır. Böylesi bir dönemde, politik ajitasyon ve propagandanın hayati önemi vardır. Önerilerimi bu problem temelinde sunuyorum:

1.Sınıfın devrimci bilinç ve enerjisini uyandırmak ve devrimci eyleme geçmesine yardımcı olmak için, politik tartışma ve polemiklere özel bir önem göstermeli, bunun teşvik edilmesi için canlı bir ortam yaratmalı.

2.İhtilal, ayaklanma, zor ve iktidar problemleri konusunda eğitici yazılara düzenli yer vermeli.

3.Sınıfın güçlü ve zayıf yönlerini tüm çıplaklığıyla sınıfa anlatan "sınıfın problemleri" (ya da benzer) başlıklı bir bölüme yer vermeli.

4.Kapitalizmde sınıfları ve bunların ilişkilerini konu edinen yazılara yer verilmeli.

5.Toplumsal çürüme ve yabancılaşma sorunlarına parmak basmalı. Sosyalist yaşam ve ahlak üzerine somut örnekler içeren belge ve yazılara yer vermeli.

6.*Kızıl Bayrak*'ın kendiliğindenciliğin değil, bilinçli müdahalenin ürünü olabilmesi için önceliklerin saptanması ve bu öncelikler içinde işbölümü yapılması gerekiyor.

7.Devrimci alternatifin somutlaştırılması için yaratıcı şiar ve sloganlara yer verilmeli.

Son olarak da, slogan ve şiarların tespit edilmesine katkı olabilir düşüncesiyle daha önce tasarladığım bazı örnekleri sunmak istiyorum.

"Kurtuluş Devrimci İşçi İktidarında!"

"Kahrolsun Özel Mülkiyet Düzeni!"

"Sermayenin Kirli Savaşına Alet Olma, Kendi Devrimci Savaşına Katıl!"

Bayrampaşa Cezaevi'nden bir *Kızıl Bayrak* okuru.

Kimin "Bayram"ı

İşçi sınıfına sendikal ihanetin odağı Türk-İş'in başkanı Bayram Meral, sınıfa yönelik saldırıya karşı sınıfı eyleme geçireceğine sağa sola sataşarak, burjuva politikacıları "yola getirmeye" çalışıyor. Verdiği bir demeçle SHP başkanı M.Karayalçın'ı "Emeğe ihanet ediyor!" diye suçluyor. Tencere dibin kara, seninki benden kara... Kamu ve özel sektörde Mayıs ayı içinde 115.000 işçi işinden oldu. Tekelci burjuvazi krizin faturasını işçilere ödetmeye başladı bile... Zamlar ve enflasyon emekçi kesimlerin üstüne çökerken "ikinci önlemler paketi" açılmak üzere. Türk-İş'in sarı bürokratları hala "Yaparız ha!" diyerek sahte pehlivanlık taslıyorlar. Tekelci Koç, TOFAŞ'ta 2.400 işçiyi işten atarken Türk-İş'in sendikası faşist Türk-Metal'in başkanı Özbek, TOFAŞ işverenine nasıl kredi alacakları konusunda taktik veriyor.

Bayram Meral, başkasını ihanetle suçlayarak kendi ihanetini aklama sevdasında. Oysa işçi sınıfı, başına musallat olan ihanet şebekesinin farkındadır. Ama ona öndersizliğin ve var olan sendikal yapının yerine yenisini koyamamanın çaresizliğiyle, nefretle katlanıyor.

Bayram Meral, burjuvazinin bayramıdır.

İşçi sınıfı ise, önüne çekilen ihanetçi sarı sendika barikatını aşmadan kendi bayramını kutlayamayacaktır.

E.Güneş/İSTANBUL

Kızıl Bayrak Yükselecek! Sosyalizm Kazanacak!

Düzen, kardeş Kürt halkına yönelik kirli savaşını azgınlaştırmak, işçi ve emekçilere yönelik saldırılarını yeni "paket"lerle derinleştirebilmek için her türlü muhalefet odağını susturmaya çalışıyor. Devrimci-sosyalist aydınların, sendikacıların tutuklanması, devrimcilerin katledilmeleri, Kürt halkının meclisteki sesi DEP'in kapatılması, devrimci-sosyalist basına yönelik kapatmalar, toplatmalar vb. bunun kanıtlarıdır. Düzen, muhalif kesimler arasında devrimci-sosyalist basına ayrıca özel bir önem veriyor. Çünkü biliyor ki, devrimci politikalar işçi sınıfı ve emekçiler ile birleşmeyi başardığında sonu yaklaşıyor demektir. Bu yüzden, devrimci yayınları susturmaya, hedef kitleleri ile buluşmalarını engellemeye özel bir önem veriyor. İşçi sınıfını ve emekçi Türk halkını, Kürt halkına yönelik baskı ve soykırımın bilgisinden uzak tutmak, şovenizmin koyu karanlığında boğmak için yoğun bir çaba harcıyor.

Son 2-3 yıldır toplatılan yayınların neredeyse hepsi aynı gerekçe ile, "bölücülük" propagandası yapıldığı iddiası ile toplatılıyor. Gazetemiz *Kızıl Bayrak*'ın 1. sayısından sonra 2. sayısı da bu gerekçe ile toplatıldı. Toplatmaya 2. sayımızın kapak yazısı "Kürt halkına tam destek!" ve 2. sayfadaki "Kirli savaşı reddet!" başlıklı yazımızda "bölücülük", 7. sayfadaki "Yaygınlaşan DGM boykotu" yazımızda ise "PKK propagandası" yaptığımız gerekçe gösterildi.

Toplatılmamız bahane edilerek Adana büromuz yeniden basıldı ve talan edildi.

Kızıl Bayrak işçi sınıfı siyasetinin sesi ve taşıyıcısı olmak iddiasıyla yayın hayatına başladı. Kapitalizmi yıkmak ve sosyalizmi kurmak misyonu ile, kapitalizme ve onun batağında üreyen şovenizme, sömürgeciliğe vb. karşı amansız bir karşı propaganda yürütmek gerektiğini biliyor. Baskılar ne ilktir, ne de son olacaktır. *Kızıl Bayrak* bu baskılara direnecek ve komünizmin sesini işçi sınıfına taşımada üzerine düşeni yapacaktır. Devrim ve sosyalizmin kızıl bayrağını ellerinde taşıyan komünistler, bu ülke toprağında 7 yıldır mücadele ediyorlar. 7 yıldır susturamadılar. Bundan sonra da susturamayacaklar, susmayacağız!

Kızıl Bayrak Yükselecek! Sosyalizm Kazanacak!

Kızıl Bayrak, 15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete, Sayı:3, Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ayşe Öztürk, EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
İSTANBUL MERKEZ: Çakırağa Mah. Tiryaki Hasan Paşa Cad. Osman Kafkas Han. No: 54/3, Aksaray Telefon/Fax: 0 (212) 632 73 56
ADANA: Cemal Gürsel Cad. Shell Karşısı, Vakıf İşhanı Kat:3 No:306 Telefon: 0 (322) 351 36 84
ANKARA: Tuna Cad. Çanakçı İşhanı No: 11/60, Kızılay Telefon: 0 (312) 433 13 29 , **İZMİR:** 853. Sok. Bilen İşhanı No:6/604 Konak
BASKI : Aydınlar Matbaacılık Ltd. Şti. İSTANBUL Tel: 0 (212) 552 86 14 - 552 86 15

"Son sözü hep direnenler söyler!"

12 Eylül yalnızca zulmün değil, devrimci onuru korumanın ve direnmenin de tarihidir.
Toplumsal muhalefeti ezmek için salyalarını akıta akıta saldıran burjuvazi,
bütün kudurganlığı ve kinini devrimcilere kustu.
Devrimci kimliği yok edip ezmek için yüzbinlerce insanı işkenceden geçirdi, onlarcasını
katletti, idam sehpaları kurdu, hapishaneleri işkencehaneye çevirdi.
Faşist diktatörlük, pek çok devrimciyi devrim ve sosyalizm mücadelesinden koparabilmek için
cezaevlerine doldurmuş, faşist baskı ve yıldırma yöntemleriyle
onları boyun eğmeye, ihanete zorlamıştı.
Tutsaklar için iki yol vardı: Ya boyun eğip ihaneti seçmek ya da direnip devrimi kazanmak.
İşte bu yıllar, sıfatları büyük, ama kişilikleri küçük zavallıların düzene teslimiyetlerine ve
işbirliğine olduğu gibi, devrim ve sosyalizm davasına bilinci ve yüreğiyle
bağlı devrimcilerin can pahasına direnişlerine de sahne oldu.
Diyarbakır Cezaevi'nde ölüm orucuna yatarak, bedenlerini yakarak teslimiyeti kıran
devrimcilerin, Kemal Pirlerin, Ferhat Kurtayların tutuşturduğu ateşi
İstanbul'da, Metris Cezaevi'nde Öktülmüşler körükledi.
Sermaye diktatörlüğüne karşı zindanlarda verdikleri bu dişediş mücadelede
Mehmet Fatih Öktülmüş, Haydar Başbağ, Hasan Telci, Abdullah Meral
ölüm orucuna yatarak canlarını devrim davasında feda ettiler.
Düzen, azgın terörüyle tüm tutsakları, teslim aldığı onursuz
işbirlikçilerin derekesine düşürmeye, devrimci kişilik ve direnişi
ezmeye çabalıyordu. Ama ölüm orucu direnişi suratlarında patladı.
Onlar onursuz bir yaşamı değil, ölümde ölümsüzlüğü seçtiler.
Devrim ve sosyalizm davasının dört yiğit neferi, devrimci direnişin sembolü oldular.
Yılgınlığın, kaçışın, ihanetin kol gezdiği günlerde
devrimci direnişleriyle bir gelenek yarattılar.
bir devrim toprağı olan Türkiye'de devrimcilerin,
komünistlerin yolunu aydınlatıyor.

"Ey ölüm oruçlarına dalıp gidenler
zamanı rüzgara salıp gidenler
Ne kırlarda direnen çiçekler
Ne kentlerde devleşen öfkeler
Henüz elveda demediler
Bitmedi daha sürüyor o kavga
Ve sürecek
Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek"

A. Yücel